

Zdeněk Patrick

Poslední div světa (3)

© Zdeněk Patrick, 1996
© DAM 2000 Publisher, 2002
All rights reserved

OBSAH

Kdo ví?	5
Mocný drak Země	8
Smlouva o sestupu	14
Velký sestup okřídleného hada	24
Bitva s démony?	32
Tajný jazyk Velkého Inky?	41
Podivná znamení	56
Mayské písmo	60
Mimosmyslové vnímání	68
Zjevení z Fatimy	73
Zjevení z Medžugorje	82
Rasa, která nás nahradí	88
Blízká setkání čtvrtého druhu	92
Mimozemská invaze démonů	102
Den poté sestoupí na Zem	111
Tajná vláda brutální bestie	120
Bohové, strůjci velkého konfliktu	130
Relativita?	138
Nejméně čtvrtý rozměr	149
Spojení minulost - budoucnost	157
Závěr	170
Použitá literatura	173

*Za oné noci, oné dávné noci.
Onoho roku, onoho dávného roku,
kdy se květy rozvily podle božského plánu...*

Strom Chulupu
Sumerský epos o Gilgamešovi

Věnováno mé ženě Vlastině

Poděkování zvláště panu Erichu von Dänikenovi za jeho krásné knihy, které obohatily nejen přímočaré hledání pravdy. Zcela jistě probudily z letargie i ty, kteří zaspali na vavřínech svých kolegů z 19. století.

© Zdeněk Patrick, 1996
© DAM 2000 Publisher, 2002
All rights reserved

Kdo ví?

Hovořit o reálném jádru v souvislosti s legendami musí být pro (více či méně) proslulé vědecké kapacity velmi nesnesitelné. Snad i proto, že jsme této lidové slovesnosti přisoudili jisté formální znaky. Pragmaticky pak očekáváme, že se legendy budou nadále jako legendy chovat. Je jim (prozatím) povoleno nás pouze pobavit či rozptýlit.

Překročit hranici povoleného je proto nutně považováno za velmi zcestnou fikci, neboť důkladné osnovy 19. století pečlivě střeží neomylné pravdy.

Zdá se však, že prastaré legendy, ale i legendy mnohem mladší, obsahují nespočet pozoruhodností, o kterých ovšem mlčí i ti méně zbabělí.

Nicméně je možné, že jsou mnohem pravdivější než novinové či televizní debaty o vzestupu naší ekonomiky nebo o celosvětových mírových snahách.

Je také možné, že největší překážkou mezi prastarými civilizacemi nejsou nepřekonatelné vzdálenosti a široké - přehluboké vody oceánů.

Tou překážkou může být předem pečlivě dohodnutá osnova i ustálená klíše při jakémkoliv vědeckém výzkumu historických skutečností. Rovněž vědecká pověst - či lépe požitky z ní vyplývající - může být leckdy tím převažujícím faktorem při jakémkoliv vyhodnocení nálezu, který není v souladu s předem dohodnutými pravidly výzkumů lidské historie.

Jak jinak si lze vysvětlit mnohá, snad až diletantská „selhání“. Dokonce se zdá, že v jisté oblasti výzkumů trpí zcela prokazatelně na úbytě soudnost a odvaha. Tou oblastí je nepochybně ta, ve které se vyskytují reálné jevy nazývané U.F.O. - neidentifikovatelné létající objekty.

Neznámé snad proto, že si jistá část vědců a politiků přeje, aby pro nás zůstal tento fenomén i nadále neznámý.

A opět byla přepečlivě připravena důkladná osnova, jak celý problém nevratně zamlžit.

Podle ní se pak u zbývající části lidské populace, již jen při pouhé zmínce o tomto problému, samovolně vyvolává za břicho popadající smích.

Jestliže na tuto hru přistoupíme, může to být pouze hysterický škleb nevratně odcházející nevědomosti. Převážná část zveřejněných informací o tomto fenoménu je totiž velmi zdařilý podraz.

Podraz s reálným jádrem, obsahujícím nebývale jasnou pravdu. Kdosi hraje nepochopitelně nečistou hru, na jejímž konci může tiše podupávat trpělivé překvapení.

Co však mají společného dávné pověsti a legendy s fenoménem tak tvrdohlavě nazývaným Unidentified Flying Objects - U.F.O.? Mimo to, že se U.F.O. (snad i záměrně) staly legendami?

Není snadné v uměle vykonstruované spleti nalézt pravdu. Zdánlivě ignorantské mlčení samozvaného „klanu moudrých“ a jeho neslyšná arogance mohou ukazovat i na nebezpečí „dlouhodobého vměšování cizích vesmírných sil“.

Vše v této knize bude v tichém stínu těchto jevů a cílem nebude triviální otázka, zda existují či nikoliv.

Naopak.

Jak dlouho, proč, a je-li to vše pro nás dobré?

Ale také zda je pro nás (nejmenší z nejmenších) výhodné „netušit“, o co vlastně jde.

Pokud hovořím o problému U.F.O., pak zkrátka a dobře vím, o čem je řeč. Naopak v legendách se skrývá reálné nebezpečí, že přehnaná snaha objevit i to, co nikdy - ani náhodou - ve skutečnosti a ani v legendách nebylo. Proto je nutné některé pasáže této knihy považovat za jistý druh fikce, která může překročit smlouvenou hranici únosnosti.

Možná však používám slovo fikce záměrně, abych potěšil přemutná srdce samozvaných ufobijců, ale i těch, kteří se chvějí strachy při pomyslení, že se jejich vybájený „reálný svět“ hroučí do pohádkové fikce, a naopak.

Kdo ví!

Kdo ví? Přesně tak si můžeme povzdychnout i v případě překresleného vyobrazení možných pradávnych mimozemských aktivit, jež jsou údajně vyryta na skalním masivu poblíž Fergany.

Bohužel i v tomto případě nelze jinak, než suše konstatovat, že zavedený a v nedaleké budoucnosti i nově zaváděný systém vytvořil svými lžemi a polopravdami živnou půdu podvrhům a vyplývajícím dohadům.

Což bylo i cílem na naší cestě nikam.

*Mocný drak, jenž v Eridu stojí,
jehož stín pokrývá nebe i Zemi...
Enki, hojnosti pán, vládce Anunnaků...*

Enki a řád světa
Sumerský epos o „Pánu Země“

Mocný drak Země

Dlouhodobá licoměrnost umožnila „naučené nevědomosti“ mnohé z toho, co nás vzdaluje od našeho cíle - stát se konečně lidmi. Se vším všudy, co s tím souvisí. Cosi divného kolem nás se však stále a neúnavně snaží o pravý opak. Také tlachání o „tisíci pravdách a úhlech pohledů“ odsuzuje mnohé k bezpečně dlouhému, snad i konečnému utajení.

Ať již je fenomén U.F.O. - a vše, co s tím souvisí - cokoli, z legend jednoznačně vyplývá, že tento jev provází lidstvo po celou dobu jeho známé i méně známé historie.

Hledejme některé stopy a podezřelé indicie v dávných legendách národů žijících kdysi v centrech starověkých kultur. Začneme, jak jinak, v Mezopotámii.

Oblast mezi řekami Eufratem a Tigridem je tím místem, které bylo v minulosti vyhrazeno národu, o němž jsme ještě nedávno neměli ani potuchy. Zemí Kengir ji nazývali sami Černošlanci - lid, který jsme si zvykli nazývat Sumery. Aniž jsme je kdy znali, používali jsme a nadále používáme mnohé z toho, co tento svérázný a nadaný lid vytvořil.

Zanechali nám, mimo jiné, i šedesátkovou soustavu, kterou dodnes úspěšně používáme. Odlévali kvalitní bronz „novátorskými“ metodami „na ztracený model“. Psali své zákony, eposy i poezii klínovým písmem.

Počítali s neuvěřitelným číslem 10^{63} a jejich astrologové přesně vypočítali oběhy planet. Věděli i to, že je Země kulatá (za tento prohřešek se upalovalo až mnohem později).

Jejich bohové, pokud se nezdržovali ve svých palácích na zemi, či ve vodách oceánů, sídlili na blízkých i vzdálených planetách. Svě erotické zážitky obohacovali i o styk s oběma polovinami pozemšťanů.

Potomci těchto nerovných spojení se pak stávali polobohy a vládci. Jedním z těchto tří- až čtyřmetrových mutantů byl i legendární a nám již dobře známý vládce Gilgameš. Ne všichni bohové sumerského nebe byli humanoidní, ne všichni přátelští.

Z legend je rovněž patrné, že jednotlivé „nebeské klany“ proti sobě vedly vesmírné války o moc na Zemi i na vysokém nebi.

Postupem času se vlast Sumerů změnila v babylonskou říši a oni sami zmizeli na více než tři tisíce let. Celá tisíciletí pak Bible marně tvrdila, že Abrahám vyšel z chaldejského Uru (1. kniha Mojžíšova, 11. kap./ verš 31.). Žádné takové město, ani žádné jiné, nebylo objeveno. Jen beznadějně odváží se pokoušeli město neznámého národa nalézt.

Podářilo se! Zaváté pískem bylo postupně odkrýváno, a s ním opět vystupovali na světlo světa i Sumerové se svými poetickými legendami.

Velké překvapení a úspěch archeologie spoléhající se na kratičkou větu z Bible (1929 - Sir Charles Leonard Wolley - objevení Uru, 1850 - Henry Greswick Rawlinson - objevení biblického města Ninive, atd...).

Legendy Sumerů se zcela jistě zachovaly i v legendách nástupnických etnik. Přesto jsou v mnohém pro nás nové a originální.

I když...

Můžeme objevit překvapující shody nejen s legendami Indiánů Střední a Jižní Ameriky, ale i s civilizačními centry staré Indie.

Někdy podobné legendy, jindy překvapivě stejná jména bohů.

„Nejdříve sestoupilo království nebes do města Eridu, aby se krátce před potopou vzdálilo zpět na nebesa,“ tvrdí sumerský Seznam králů.

Eridu se stalo sídlem „mocného draka, jehož stín pokrývá nebe i Zem...“

Legendární zasvětitel prastarého národa Engiů - Sumerů. Bůh moudrosti Enki, jeden ze sumerské božské kosmické triády (Enlil, Enki, Anu).

Pán legendární vodní říše Apsu (sánskr: apsu - voda).

Tentýž, o kterém staré sumerské legendy hovoří jako o tvoru se šupinatou kůží. Nebyla to kupodivu jeho jediná kůže. Pod rybí byla ukryta ještě jiná - lidská.

V noci přebýval v hlubokých vodách oceánu, ve dne vycházel na souš, aby vyučoval lidské bytosti. Vlastnil padesát služebníků, démonů, které Sumerové nazývali Lachama.

Také oni byli, podobně jako on, oblečeni do „rybích kůží“.

Jejich lidské hlavy poněkud pozměňují jejich rybí vzhled na přijatelně pohádkový rozměr.

Mocný drak a strážce Země byl tenkrát i neomezeným vládcem nižších bohů Anunnaků, z nichž někteří sídlili na nebesích. Jiní sídlili v podzemním paláci Diligina (též Egalgina - Dům velké spravedlnosti), kam kdysi sestoupilo tři sta z nich. A právě oni těžce pracovali na zavlažovacích kanálech pod přísným dohledem sedmi bohů Igiů.

V předlouhém výčtu titulů vlastnil Enki, podobně jako Létající had Quetzalcoatl (bůh Yukatanu), ještě jeden, tentokrátě čestný titul šlechtice, který lze též překládat jako „vládce“ - Ninšiku.

Vyřešme nyní problém, od kterého písmene lze číst toto slovo, je-li napsáno v kruhu:

I		
H		H
I		Š
K	Y	

- a) K I N I H - *Kinich Ahau - mayský bůh Pán slunečního oka*
 b) K W Š N I - *Kašini - strážci nebes indiánského kmene Hopi*

Když bohové ještě byli lidmi, pracovali a lopotili se, velká to byla námaha, přetěžká práce a mnohá nesnáž...

Počítali léta námahy. Dva tisíce a pět set let nesmírně robotovali ve dne v noci. Naříkali a pomlouvali...

Vzbouřili se bohové a vydali se na pochod ke svatyni hrdiny Enlila...

O stvoření světa babylonský epos

Jeho oficiální titul zněl: Topiltzin Acxitzl Quetzalcoatl - Létající had, vládce východu. Ale o tom si povíme o něco později.

Zdá se, že starověk není tak nevinný, jak se tváří. Byl to svět létajících hadů i draků, strážců nebes, budujících si svá sídla v celém pásmu života této planety.

Svět legend.

Fikce dávných časů.

Pokud bychom vzájemně porovnali legendy několika prastarých kulturních center a objevili jednu nebo dvě shody, pak skutečně můžeme zůstat neteční a ledově chladní. Jedná se zcela jistě o náhodu. Jestliže však stoupá procento náhod, je další setrvání ve stavu blažené ignorace nebetyčnou bláhosťou. Matematická pravděpodobnost, ale i logika věcí, by měly signalizovat nesrovnalost, a vše ostatní, včetně dalšího pátrání, by se zákonitě odvíjelo na zcela jiných základech. Nic podobného se však nekoná, přestože o nesrovnalosti ve vyhodnocování některých fenoménů není nouze.

Pokusme se nyní objevit některé z těchto podivností, přičemž lze s úspěchem tvrdit, že omyl může být výjimkou, pokud se sám nestane systémem.

Čteme-li čestný titul boha Enkiho vlevo či vpravo, můžeme objevit nejen jméno mayského boha Kinich Ahau - Pána se slunečním okem (akáv - pán).

Jiné slovo, které možná můžeme objevit, je Kašini. Tak kdysi pojmenovali severoameričtí Indiáni kmene Hopi návštěvníky z nebes. Legendární strážci nebes a zachránci Hopiů.

Jistým způsobem připomíná Enki (totožný s bohem Eou) i Létajícího hada Quetzalcoatl.

Když nahoře nebyla nebesa pojmenována a dole Země jménem nazvána...

O stvoření světa
babylonský epos

Nejprve sestoupilo království z nebes do města Eridu...

V městě Eridu sídlí Velký drak a mocný vládce nebes Enki...

Seznam králů

Tehdy rozhodli bohové Enlil, Enki a Anu stvořit bytost, která převezme namáhavou práci bohů Anunnaků...

Stvořené bytosti svým tvůrcům příliš radosti neposkytovaly, neboť nebyly schopné života.

Druhý člověk, který byl bohy stvořen, se jmenoval Uchmul.

Jeho hlava nemocná, jeho oči nemocné, i jeho šíje nemocná byla...

Hlava mu visela na těle, ramena slabá, slabé jeho nohy.

Tito lidé, stvořeni z hlíny, byli smeteni potopou...

Enki a Ninmach

Toto je zpráva z knihy Chilama Balama a Popol Vuh o Zemi, která zela kdysi prázdnotou...

Popol Vuh
Knih mayského kmene Quicheu

Místo jménem Chakan Poton se kdysi stalo sídlem mocného vládce východu, Topiltzin Acxitzil Quetzalcoatl - Létajičího hada. Chakan Poton bylo také místem, kde kdysi přistál při Velkém sestupu...

I rozmlouvali spolu bohové Hurakan, Tepeu, ale i Gukumatz (triáda mayských bohů obývajících vesmírné prostory) o stvoření člověka, který by se stal jejich služebníkem a živitelem...

Z hlíny bylo vytvořeno lidstvo, z něhož jeho tvůrci příliš radosti neměli. Lidé neschopni života byli zakrátko svými tvůrci zničeni.

Zhotovili tedy jiné lidstvo - loutky ze dřeva. Ty však neměly duši, neměly rozum.

Bezcílně bloudily světem...

Mluvily sice, ale jejich obličej je byly vyzáblé. Jejich ruce a nohy bezmocné, maso zažloutlé...

Byly vyhlazeny Srdcem nebes, nebývalou potopou...

Popol Vuh

Hrotící se brány biblického Jericha. Autoři Bible, nebo kdosi poblíž, nepochybně znal princip zvukového děla, jehož pozemský vynález ležel v té době ještě ve velmi daleké budoucnosti.

Bylo to až „zázračné“ dvacáté století, jež svými potřebami vraždit ve velkém, obdařilo lidstvo touto nevšední zbraní, založenou na principu patřičně zesílené zvukové frekvence.

Rozruší, rozdrtí a smete vše, včetně živých organismu i betonových zdí.

Živé organismy se po zásahu rozpadají tak výhodně, že detektivní borci určí příčinu smrti jako přirozené úmrtí.

Tuto zbraň předčí snad jedině mikrovlnná High-Tech, jež se rovněž tajemstvím svého vzniku dotýká temných nebes.

Přínejmenším zážitků letců, kteří se setkali s efekty souvisejícími s fyzikálně-technickými jevy, které oficiálně nesmí existovat.

Poté, co se lidské děti rozmnožily, rodily se jim v těch dnech krásné a líbezné dcery. Když je uviděli andělé, synové nebes, zataoužili po nich. Právili mezi sebou: Nuže vyberme si ženy mezi dcerami lidskými a zplodíme sobě děti. Semjása však, nejvyšší z nich, jim pravil: Obávám se, že tento čin nebudete chtít vykonat a mně samotnému bude pykati za tento velký hřích. Tu všichni odpověděli: My všichni složíme přísahu a zaklínáme se mezi sebou, že se nevzdáme toho záměru, nýbrž vykonáme zamýšlené dílo.

Tu přísahali všichni dohromady a zaklínali se mezi sebou. Byly jich dvě stě, kteří za dnů Járeda sestoupili na vrchol hory Hermon. Nazvali tuto horu Hermon, protože na ní přísahali a zaklínali se mezi sebou.

Toto jsou jména jejich vůdců: Semjása, jejich nejvyšší, Urakib, Aramel, Akibeel, Tamiel, Ramuel, Danel, Ezeqeel, Saraquial, Asael, Armers, Batrael, Anani, Zaqebe, Semfaveel, Turel, Jomjael a Arasjal.

Tito a všichni ostatní s nimi pojali ženy, každý zvolil jednu a počali k nim vcházet a se na nich znečišťovat...

Enochův apokryf

Kniha Mojžíšova

Genesis

Kap. 6./ verš 1.

1. Stalo se pak, když se množili lidé na zemi a dcery se jim rodily.

2. Že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy, ze všech, kteréž obdivovali.

3. Obrové (zrůdy - ekum. překlad) byli pak na zemi v těch dnech, ano i potom, když vcházeli synové Boží k dcerám lidským, any rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž z dávna byli, muži na slovo vzatí.

Smlouva o sestupu

Bylo to možná dávno předtím, než Slunce přestalo vydávat svůj svit a všude panoval chlad velké katastrofy. Možná dávno předtím, než se vody moří a oceánů vrátily zpět do svých původních břehů. Tehdy, v šerém věku legend, dříve než museli navždy odejít poslední z těch, kteří se domnívali, že jim tato planeta náleží. Právě tehdy se možná na Zemi objevily první mimozemské bytosti, aby našly v odlehlé části vesmíru, tam, kde se nachází i naše planeta, útočiště před nepřátelsky naladěnými vesmírnými silami.

Podle legend byly svrženy na Zem po prohrané bitvě vesmírnými silami, stojícími údajně na samé hranici materiálního a duchovního světa.

Byly svrženy na Zem, neboť se staly odpůrci Božího vesmírného společenství a chtěly se zmocnit vlády nad celým vesmírem.

Vůdcem onoho spiknutí byla bytost, která je nazvána Zářící. My ji známe spíše pod jménem Lucifer nebo Samiel. Provinilci byli zahrnutí na naši planetu, když předtím zničili jednu z planet sluneční soustavy a způsobili tak vesmírné kataklyzma, které zapříčinilo konec života na Marsu, vychýlení Venuše z jejího původního orbitu, ale i poškození naší domovské planety.

Vítězové se pak stali strážci „vysokého nebe“, aby bylo zamezeno nežádoucímu působení vzbouřenců mimo povolenou oblast. Prakticky se jednalo o vyhnání vzbouřenců z ráje Božího vesmírného společenství. Ti, kteří se stali strážci nebes, pak vymezili hranice, s jistým pásmem volného pohybu i ve vesmírném prostoru poblíž naší dvojplanety. Systémem kdokoli dovnitř, nikdo ven.

Provinilcům bylo povoleno usídlit se na jedné z nejhezčích planet a záleželo pouze na nich, jak ji dále zvelebí k obrazu svému.

Nucená migrace proběhla, alespoň podle legend, v několika vlnách. Nově příchozí se stali překvapeným domorodcům bohy i vládci, neboť vládli pro tuzemce neobyčejnými silami. Levná do-

morodá pracovní síla časem pomohla vybudovat velká kamenná města i rozsáhlé skalní i podzemní úkryty.

Po jisté době, kdy nepříznivé podmínky dosáhly svého maxima, nastaly mezi jednotlivými migračními vlnami neshody, které vyústily v otevřený konflikt. Tenkrát se jej rozhodl jeden z městských vládců vyřešit s konečnou platností. Vstoupil se svými věrnými do (možná poslední fungující) vesmírné lodi a jedenkrát obletěl planetu, aby vypustil zničující střelu na město protivníka.

Strašný oslnivý výbuch zničil kvetoucí město a všichni ti, kteří v něm přebývali, byli spáleni na prach. Umírali i ti, kteří se po dlouhém čase procházeli těmi místy. Když vládce viděl, co způsobil, odlétl se svými druhy ve své zářící lodi, aby se již na tuto planetu nikdy nevrátil. A možná ani nikam jinam.

Avšak neshody mezi jednotlivými vládci pokračovaly i nadále, a tehdy se rozdělily zbytky těch vesmírných sil, které se doposud nesměly s místními domorodými obyvateli, na dvě části. Jedna se rozhodla jít cestou míru a nevměšování se do pozemských záležitostí, druhá vytvořila zvláštní nadaci - „podzemní město Šambaláh“. Nadaci, která si vytkla za cíl ovládnout tuto planetu všemi dostupnými prostředky. Prostředníky se měli stát ti, kteří se rozhodli pro třetí cestu: stát se přímými vládci domorodého obyvatelstva. Avšak i oni byli zavázáni dohodou dodržovat jistá pravidla hry. Neměli se již nadále geneticky mísit s tuzemskými krasavicemi. Jejich zákonitými manželkami mohly být pouze krásky se stejným nebo velmi příbuzným genetickým vybavením, nejlépe sestry. A tak se i stalo. Všichni vládci v pásmu života této planety po dlouhý čas tento příkaz respektovali. Celý problém reprodukce spočíval patrně v rozdílné tělesné konstrukci mimozemšťanů a v možnostech pozemských žen, ale i v rozdílných mozkových funkcích. A tehdy, kdy se zdálo, že konečně zavládla všeobecná shoda a rovnováha, se objevila z hlubokých končin vesmíru nová mocná vesmírná síla.

Bylo to nelidské plemeno, zcela nepodobné tomu, jež žilo na Zemi, nepodobné i těm, kteří se na naší planetě zřejmě ukrývali před jinými mocnými mimozemskými bytostmi operujícími stále v naší sluneční soustavě.

Nelidské plemeno.

Pozemšťané je nazvali Asury - démony. I jejich činy byly stejně nelidské jako oni sami. Jednalo se pravděpodobně o prastarou civilizaci, snad pozůstatek minulého vesmíru, která chtěla patrně přežít na úkor pozemského plemene. To jsou oni legendární únosci lidí, kteří vzbuzovali mezi domorodci strach a hrůzu. K jakým účelům byli tenkrát unesení pozemšťané používáni, dávne legendy nehovoří. Snad i proto, že se nikdo nikdy nevrátil, aby mohl vyprávět. Společně s Asury působily na této planetě i další nelidské bytosti, stojící tehdy na nižším vývojovém stupni než Asurové. Byly však jejich vazaly a jejich úkolem bylo Asurům sloužit. Pozemšťané je skutečně rozlišovali podle jejich činností a různě je i nazývali. Rakšasové byli ti, kteří pracovali jako nadháněči a únosci lidí. Odměnou jim bylo požíráání lidského masa a legendy je skutečně jako velmi kruté požírače lidského masa popisují. Asurové nesdíleli se svými vazaly stejnou zálibu. Je možné, že používali pozemský materiál k jiným, legendám blíže neznámým cílům. Nebude jistě bez zajímavosti, jak jsou Rakšasové v legendách popisováni. Jednalo se o malé bytosti s černou svrstětlou kůží, zarudlýma očima a špičatýma ušima. Dle legend mohli změnit i svoji podobu.

Možným cílem onoho démonského uskupení bylo zachování vlastního druhu. Úkol nadmíru přetěžký, neboť jejich reprodukční schopnost byla pravděpodobně degeneračními faktory závislá na zcela jiných, méně příjemných metodách.

Neschopnost přímého plodícího aktu, pozemšťany spontánně obdivovaného a jedině možného, jistě přispěla k demonizaci vetřelců. Domorodce snad obcházela hrůza při pomyšlení, že lze chladnokrevně obejít milostný vztah a nahradit jej něčím, co dnes chápeme jako techniku, práci s geny, manipulací s lidskými enzymy.

Jisté je, že legendy hovoří o milostném vztahu mezi pozemšťankami a nebeskými vládci. Asurové, ale i jejich vazalové, však překvapivě stojí mimo tyto hry. Zdá se, že než obcování s pozemšťankami vítali spíše lidský materiál, či otrockou práci.

Asurové pak napadli i ochránce pozemšťanů, jejich božské vládce v jejich vesmírných sídlech pohybujiících se poblíž planety. Zmocnili se nebeských i podmořských paláců a stali se i dočasnými pány planety. Proběhlo mnoho pozemských i nebeských bitev, než byli Asurové konečně zahnáni zpět do hlubin vesmíru. Tam, odkud

pak čas od času přilétávali na svých strojích, aby společně se svými vazaly znepříjemňovali život nejen pozemšťanům, ale i jejich božským vládcům.

Vládci - naturalizovaní pozemšťané i jejich božští příbuzní - se vrátili zpět do svých pozemských, podmořských i nebeských paláců. Nebeských paláců, které v těch dobách kroužily poblíž naší planety a jež bylo možno tehdy vidět na noční obloze jako velké zářící perly. Celé drama mělo své další pokračování. Jak již bylo řečeno, operovali v těch dobách v prostorách naší sluneční soustavy i ti, před kterými kdysi prchali i pozemští božští vládcové, příšlí z nebes.

Jak se zdá, bývalí vzbouřenci se svých cílů nevzdali, nýbrž se vši pravděpodobností diverzně působili na některé Strážce vysokého nebe prostřednictvím pozemských krasavic.

Netrvalo zase až tak dlouho a řady kladných nebeských strážců byly nahlodány i touhou po erotickém zážitku, který jim mohly pozemské ženy neprodleně poskytnout. Zkrátka pojali nezvratně úmysl s nimi obcovat tímž způsobem, jakým to dělali jejich bývalí druhové i pozemské děti. A protože kolektivní provinění je hůře postižitelné, rozhodli se sepsat společně „Smlouvu o sestupu“ a stvrdit svůj záměr svými podpisy.

A skutečně se odvrátili od ušlechtilých skutků a jednoho krásného dne, 600 let po Adamovi, za časů Járeda, sestoupilo 200 těchto hříšníků do předem vytypovaných oblastí v několika paradisačních skupinách.

Brzy na to splnili svůj záměr více než úspěšně. Pozemské ženy jim počaly rodit potomky - obry, které Starý zákon nazývá Nefilim - požívační, spadlí z nebes. Pak přišla potopa, která měla s konečnou platností vyřešit genetickou zapeklitost na naší planetě. Vůdcové i ostatní spiklenci byli pochytáni a jsou chováni „v řetězech mrákot“ k poslednímu (soudnému) dni, kdy budou konfrontováni s výsledkem tragédie, kterou svým činem způsobili. Pak budou společně s pozemskými provinilci souzeni a potrestáni.

Tak nějak by mohla znít kompilace mnoha legend, eposů, bájí, apokryfů i biblických textů. Právě tak, neboť i ostatní obsah této kapitoly leží hluboko za oblastí vymezené sci-fi, až tam, kde je spíše království spekulací než hypotéz.

Nicméně, protože právě jmenovaná literatura hovoří zcela nepochybně shodně o tomtéž podivném problému, budeme se i nadále tímto fenoménem zabývat.

Dříve než tak učiníme, připomeňme si jednu starou kabalistickou tajnost o práci se jmény. Mezi kabalisty jsou známa jistá jména prazvláštních géniů, odpovědných za osudy lidí na této planetě při jisté konstelaci planet i času. Jména těchto géniů jsou sestavena ze zcela konkrétních biblických textů, a doplňuje je přípona Božího jména El a Jah.

A proto pracovní hypotéza této kapitoly předpokládá, že velmi nezvyklá jména padlých Strážců nebes by mohla naopak vytvořit text.

Podobnou záležitost by hravě zvládl jak průměrný program, tak i průměrný počítač, během velmi krátké doby. Myslím tím vhodný výběr jmen pro zcela konkrétní text.

Dalším sporným bodem této kapitoly je ten fakt, že tato jména budou zčásti pozměněna zákrytnou šifrou, kterou tak rád používám. Snad i proto, že polyfonie písmen byla používána dávno předtím, než si to dovolila má maličkost.

Pokusíme se společně dešifrovat možný skrytý text ze jmen padlých Strážců nebes v té podobě, jak se dochovaly v Enochově apokryfu. Jak dalece se do výsledku promítne úmysl, necht' laskavě posoudí čtenář sám.

Pro přehlednost budou v některých grafech vynechány přípony Božího jména. Písmena vybraných slov budou zvýrazněna.

S	A	V	A	T	R	D	H	S	A	A	B	A	Z	S	T	J	A	s a	
E	R	R	K	A	A	N	A	S	R	A	N	A	A	V	O	R	E	S	
M	A	T	I	M	M	N	E	R	A	I	A	A	C	M	R	J	A	r b	
j	m	k	S	M	Y	E	L	T	E	E	R	N	E	f	e	j	s	i	e
a	e	m	e	e	e	k	u	k	I	R	A	I	B	A	L	A	j	e	I

Sánskrť:

<i>avatarat</i>	- sestupovat z nebes	<i>bhařate</i>	- mluvit, hovořit
<i>avatara</i>	- sestupující	<i>bhař</i>	
<i>satya</i>	- pravda	<i>asura</i>	- démon
<i>ava</i>	- dolů	<i>rana</i>	- bitva
<i>matimant</i>	- moudrý, rozumný	<i>asurana</i>	- bitva s Asury
<i>raj</i>	- zářit	<i>dasa</i>	- služebník boha
<i>rajan</i>	- král, vládce	<i>desa</i>	- země kraj
<i>samraj</i>	- vládce	<i>eterné (lat.)</i>	- věčný

Ano, zdá se, že ze jmen vůdců „Velkého sestupu padlých Strážců nebes“ lze skutečně vytvořit slova velmi připomínající sánskrť - umělý jazyk, jazyk bohů. A nejen to. Tato slova jsou i v souladu s vlastním obsahem smlouvy.

s A V A t R D H S A A B A n S t j a s a
 e r R K A A A N T s R A N a A v o r e s
 m A T i m M n e R A M T a k M R I A r b
 j m k b i u E - T E E R N E f e j s i e
 a e i e e e l u k l R A J B A L A j e l

Sánskrť:

<i>ava</i>	- dolů	<i>kantí</i>	- krásný, zářící
<i>vrata</i>	- smlouva	<i>samrija</i>	- vládce
<i>vaktr</i>	- mluvčí	<i>samraj</i>	
<i>ram</i>	- obcovat, hrát si	<i>abatara</i>	- sestupující
<i>ramate</i>	- obcovat	(<i>avatara</i>)	
<i>kama</i>	- touha	<i>nari</i>	- žena
<i>varřaloka</i>	- deřtivá planeta	<i>nara</i>	- muž
		<i>svarga</i>	- nebe

Považujeme zatím vše za nahodilost a sestavme další deřifrovaný graf.

Dřívě než provedeme kompilaci, nebo chcete-li sdružení a vyladění textu, ještě několik slov, objasňujících některé postupy i hlubřší význam uvedených slov. Jedno je jisté. Vědecké pracovníky, ale i materialistické myslitele bude obcházet hrůza z diletantského přístupu k tak závažné instituci jako je historický a evoluční vývoj, neboť v historicky podloženém období se nic podobného neodehrálo a ani odehrát nemohlo. Právě taková hrůza mne vždy jímala, když tito myslitelé vysvětlovali vše podle toho, kdo byl právě u moci.

←

L A Y A A R P H B A A B A N S T J A S A
 E r r C T T A N A s R A N A T V O r e s
 l a t M l l n e R a l T A l M r m a r b
 M m C S M W O C A e e r N E F e j s i e
 A e i O O E l u K l R A J B A L A j e l
 S l b K K L e u S A e v e a l

<i>abhipraya</i>	- záměr	<i>karana</i>	- příčina
<i>praya</i>	- potomek	<i>jan</i>	- zrodit se
<i>janayati</i>	- zrodit, zplodit	<i>janman</i>	- zrození
<i>janati</i>	- znát, vědět	<i>nari</i>	- žena

Slovo *avatara* má poněkud hlubřší význam, než je pouze jeho strohý překlad - sestupující. Toto slovo obsahuje informaci, jež je dokonce v souladu i s křesťanskými výklady, které hovoří o již

zmíněných Božích synech - Strážcích nebes - spíše jako o duchovních bytostech, které po sestupu na Zem přijali pozemská těla.

Avatarou je myšlena vyšší bytost, jež sestoupí z duchovního světa do světa hmotného, nebo se do tohoto světa narodí jako lidská bytost. V druhém případě však jistě běží o něco zcela jiného než o přímý sestup. Ano, jedná se spíše o reinkarnaci, která sleduje vyšší cíle i zájmy. Nefilim, tak nazývají Hebrejci ty, o kterých hovoří křesťanské texty jako o slepé větvi potomků padlých andělů a pozemských krás. Tito „obři, kteříž z dáвна byli, muži na slovo vzatí“, nemohli mít totiž, dle této tradice, potomky.

Tak ať již to bylo jakkoliv, přistupme nyní ke slíbené kompilaci textů vytvořených ze jmen protagonistů možného dávného příběhu o samozvaných avatarech. Textů, možná poplatných tendenční spekulaci této kapitoly, nicméně složených podle jistých pravidel:

VRATA - AVATARA - AVA - SVARGA - VAKTR - AVATARA
smlouva sestupující dolů nebe mluvčí sestupující

VARŠALOKA - DESA - MATIMANT - RAYA - SAMRIJA
deštivá planeta služebník moudrý záře vládce boha

KARANA - ŠERKAN - ASURA - ASURANA - VOTANA (*babyl.*)
příčina létající drak asura bitva s Asury ten, jenž stoupá a sestupuje z nebe

ABHIPRAYA - KAMA - RAMATE - KANTÍ - NARI - VARŠA-
záměr touha obcovat krásný žena deštivá

LOKA - NARI - JAN - JANAYATI - RAJ - BALA
planeta žena roditi - zrození zářící chlapec

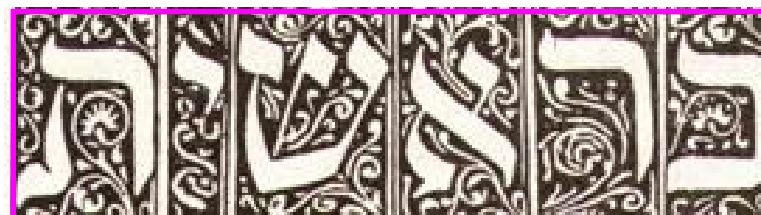
Nyní text mírně doladíme do přijatelné formy ohebnosti slov a pak již můžeme číst, chceme-li, následující slova: „Smlouva sestupujících dolů z nebe. Mluvčí avatara moudrý zářící vládce. Příčina sestupu: bitva s Asurou, tím, jenž stoupá a sestupuje z nebe. Léta-

jící drak Asura? Záměr - touha obcovat s krásnými ženami deštivé planety. Ty ženy rodí potomky (praya - potomek) - zářící chlapce.“

Ano, myšlenka byla až tak bláznivá, že vyšla téměř dokonale. Kdo se však odváží tvrdit, že kabala je funkční záležitost?

Nicméně je mnoho podivností v tomto světě a index jejich podivnosti stoupá úměrně snahám je utajovat. Neboť je velmi příjemné nevidět možný průšvih, který na nás může přikvačit možná jen proto, že jsme o něm nechtěli ani slyšet. A snad právě proto, že je ve své podstatě odtržený od reality, do níž jsme se dobrovolně uvrhli, nebo nechali uvrhnout.

Průšvih nazvaný U.F.O.

Berešit - Na počátku. Jaké tajemství skrývá toto první slova hebrejské bible? Zrození Universa a vše, co se událo na samém počátku této gignatické přeměny. Přejít od rovnovážného stavu nicoty k neuspořádanému chaosu.

Zrodil se plně automatizovaný systém oplývající netušenými zázraky a nenechávající nic tomu, co chceme chápat jako náhodu, či nahodilost.

Nikdo, ani věhlasní vědci, nemůže zabránit otázce: Co předcházelo slovům „na počátku“? Odmítám však odpověď obsahující slovo „absurdní“.

První lidé měli schopnost myšlení a chápání. Jejich postava byla postavou muže. Dívali se, a sotva upřeli svůj pohled, uviděli. Nakonec vnímali a chápali celý svět... Viděli klenbu nebes i okrouhlý povrch Země.

Viděli i věci vzdálené a skryté, aniž by se k nim museli přiblížit. Byli nesmírně moudří a viděli celý svět, aniž by se vzdálili ze svého místa.

Popol Vuh
mayský kodex

Velký sestup okřídleného hada

Dříve než opustíme staré Sumery a mocného draka, jehož stín pokrýval z města Eridu nebe i Zemi, zamíříme do Jižní a Střední Ameriky a zmíníme se o některých faktech, která bychom měli považovat za skutečné divy světa.

Dávní předkové staví obrovská kamenná města a pevnosti. Titánské kvádry, 100 - 200 tun těžké, přemísťují s neobyčejnou lehkostí.

Opracování kamenných kvádrů hraničí s dokonalostí. Taví platinu bez elektrických pecí a neberou ohled na to, že každý stupeň nad 1000 ° C je energetickým problémem, který se řešil celá staletí či tisíciletí.

Vyrábějí hliník, jehož průmyslovou výrobu jsme zvládli teprve ve 20. století. Vyrábějí slitiny uhlíku a železa takovou technologií, jež zaručuje antikorozi vlastnost i po dlouhá tisíciletí, přestože denně nenávratně ztrácíme miliony tun oceli právě oxidací. Vytesávají gigantické kamenné hlavy a precizně opracované obří koule, z nichž některé „zabloudí“ na strmé vrcholky velikánů.

Kdosi v budoucnosti pak bude tvrdit, že koule vznikly valením se chladnoucí lávy.

Směrem nahoru?

Ale ale...

Inkové mají navíc i prazvláštní smysl pro humor, protože navzdory tomu, že je jim upíráno písmo, vytesávají je (zřejmě v jakémsi transu) do horských masívů vysoko v Andách.

Neznámí umělci zhotovují z nejtvrďšího horského křišťálu dokonale vybroušené lebky a to tak perfektně, že nejsme schopni určit technologii výroby. Těm, kteří nikdy neopracovávali ani ten nejmenší kousek středně tvrdé hmoty a přesto bezostyšně tvrdí, že tyto lebky byly vysekávány, či dokonce vybrušovány pískem, by mělo být umožněno za trest něco podobného vybrousit. Je pravděpodobné, že by po velmi krátkém čase zmoudřeli.

Možná. Snad.

Přestože je obyvatelům Nového světa upírána znalost kola, jsou na kamenných kvádrech zobrazována dokonce kola ozubená. A to tak dokonale, že tvar zubů zcela jasně hovoří o znalostech v oblasti deskriptivní geometrie.

A to v dobách, kdy Evropa používá kolíkových převodů, které ani vzdáleně ozubené převody nepřipomínají!

Ano, jako by se vzájemně dohodli, staví ve všech kulturních centrech této planety stupňovité pyramidy. Od Sumerů, Egyptanů, Číňanů, Olméků až po Maye. Tyto pyramidy nazývají, jak jinak, shodně - Sluneční pyramida a Měsíční pyramida.

Stejná posvátná čísla, podobné kalendáře, stejné hadí kultury i legendy, dokonce i stejná jména bohů, stejná tvrzení o posvátném a tajném jazyce pozemských vládců. Moderní technologie odlévání na ztracený model od Sumerů po Číňany. Ano, dějí se i zázraky. Pyramida Cuilco, jejíž vznik jsou vědci nuceni klást do roku 200 n. l., je pokrytá lávou z nedaleké sopky. Tato láva je stará 8000 let. Nutně tedy musela omládnout láva. Jak se zdá, dle mayských soch časově vzdálenější kultury zcela evidentně vytvářely neskonale dokonalejší výrobky než nástupnická etnika.

A legendy?

Pokud je pozorně čteme, můžeme pocítit, jestliže jsme soudní, jistý stupeň frustrace, neboť 20. století, století informační exploze, nehýří tak odvážnou fantazií jako naši předkové.

Ti předkové, které si představujeme bezmála jako velmi chlupaté potomky posledního lovce mamutů s patřičně silnými čely a méně než půllitrovým obsahem mozkovny.

Legendární vládci vládou ze svých křišťálových paláců chráněných silovými poli přístrojů, za kterými hluboce zaostávají i supermoderní elektronická zařízení.

Současní generálové by jásali, kdyby jejich armády vlastnily pouhý zlomek výzbroje borců z dávného indického eposu Mahábhárata.

Velká podmořská a vesmírná města, bojové letouny, kterým neviditelnost umožňuje překvapit nepřítele. Odposlouchávací dálkové zařízení umožňující nejen odposlech, ale případně i dodatečné ochromení nepřátelské posádky.

Vesmírné války a sestupující pochybní zástupci vnějších sil, planoucí po milostném obcování s pozemskými děvčaty.

A následné zrození potomků z těchto spojení přivádí na naši planetu generaci polobožských vládců, kteří nikterak svůj původ nezastírají. Ba spíše se zdá, že právě naopak.

A proč ne?

Když jim jejich původ, jakési starověké nomenklaturní zařazení, zajišťuje výhody i jistá privilegia?

Nic nového pod sluncem!

Hebrejští Nefilim, sumerský Gilgameš, Velký Inka, čínští i japonští císaři tvrdí totéž: „Jsme potomci vnějších sil. Jsme synové nebes.“

Srdce Egypta Twt (Towt, Tautes atd.). Ano, tento venkovan ze Siria, který byl později povýšen na egyptského boha, předal, mimo jiné, lidstvu poznatky vědy, písmo i kalendář.

Zdá se být zcela nemožné, aby existovalo mezi světovými kulturními centry jakékoliv spojení, a přesto všude dostávají překvapení pozemšťané od vnějších sil - kalendář - dokonalý kalendář!

Nicméně, jak se zdá, neexistuje žádný důvod, proč by tomu nemohlo být tak, jak hovoří legendy.

Quetzalcoatl, Kumatz, Gukumatz, Votana, Cuculkan - různá pojmenování téhož - Opeřený had. Ano, v desátém století skutečně vládl v Toltécké říši panovník, jehož jméno bylo Cuculkan. Dle legend patřil mezi pokolení božských vládců. Je však velmi pravděpodobné, že se zde prolínají dvě legendy, z nichž ta mladší hovoří o vládcu, který tento titul používal přesně tak, jak my dnes používáme slovo císař nebo král.

Zákrytnou šifrou, pokud je i v tomto případě funkční, si můžeme provést zkoušku, o které však nelze prozatím tvrdit, že se jedná o zkoušku pravdy.

C U M A T Z

L W I T A N

w - t a n

Polyfonie písmen umožňuje číst slova lewitan, leviatan - biblické označení hada, totiž prahada, který svedl Adama, potažmo lidstvo, zářnou vidinou nesmrtelnosti a neomezeného vědění. Můžeme však také číst slova Wotana nebo Etana - starobabylonské označení pro toho, jenž stoupá vzhůru k nebesům. I v tomto případě se jedná spíše o titul než o jméno.

C U C U M A T Z

L Y L Y I T A N

Lilit - hebrejské označení pro ženu - hada, snad první Adamovu ženu, která obcovala bez Adamova vědomí s mimozemskými bytostmi a rodila jim neschválené a netuctové potomky, značně se lišící od zavedeného standardu. Alespoň dle starých hebrejských bájí. Ale nejen podle nich. Rovněž staroindické báje hovoří o bytostech nagíni - ženách, hadech. Přiznávám, že mne nic neopravňuje k tvrzení, že se nemýlím.

Nicméně, i další uvedený příklad jako by více než potvrzoval původní pracovní hypotézu, že s naší minulostí to nebylo až tak jednoduché, jak nám po dlouhá léta tvrdili, prostřednictvím učitelů, renomovaní vědečtí pracovníci.

Cychuacoatl - žena had - tak podivně zněl oficiální titul druhého nejvyššího hodnostáře Aztécké říše.

C Y Ch U A

L Y L Y T

Egyptský kalendář a semeno vesmíru - čas. Co vše čeká na své objevení i v této oblasti? Čeká nás ještě dlouhá cesta k pochopení . Cesta, na jejímž začátku mohly být nejen egyptské a mayské kalendáře,

Mayský kalendář. Mayové chápali čas jako dominantní veličinu a je možné, že minulost a budoucnost u nich splývala v jeden jediný časový interval. Rozhodně to nebyl tentýž čas, který nám tak pečlivě odměřuje okamžiky, kdy je nutné zase odejít do zaměstnání.

Kupodivu zámkyt zní LYLYT - had. Ano, Lilit je zobrazována jako had s ženským obličejem. Zdá se, že hovořit o náhodě může jen nenáhodný úmysl.

V desátém století skutečně vládl v Toltécké říši panovník, jehož oficiální titul zněl Vládce východu. Tak je totiž překládáno slovo NACXIT.

Legenda hovoří, že Cuculkan (Quetzalcoatl) přistál při Velkém sestupu v místě, které se nazývá Chakan Poton, (Šachan - Půtun). Celý titul létajícího hada zní: **Topiltzin Acxiti Quetzalcoatl**. Nacxit - Vládce východu, tak zněl rovněž jeho oficiální titul.

N A C X I T

n a k š í t

N A Ch Š

tzin (may. - Quiche) - šlechtický titul
nacxit - čti NAKŠIT
nachaš - (hebr.) had

Nachaš, pozpátku Šachan, se velmi podobá indickému Nahuš (hadí božstvo Indie - se stejnými funkcemi jako jeho slavnější cizokrajní kolegové). Jak vyplývá z dalších kapitol, domnívám se, že sanskrt byl tím původním jazykem, který sloužil „venkovanům“ typu „okřídlený had“ k dorozumívání s pozemšťany.

A jak bychom řekli v sanskrtu například okřídlený had? Naga-kší? Naga znamená totiž had a kší není nic jiného než křídlo. Nakšit?

Možná.

A nyní věnujme pozornost místu, kde Létající had - Vládce východu - poprvé přistál při svém Velkém sestupu. To místo se nazývá Chakan Poton - čti Šakan Půtun. A nelze jinak, než číst známé hebrejské slovo - **Šachan** - had.

Slovo Chakan by v jazyce Mayů mohlo znamenat totéž, co obydlí hada (**Cha** - obydlí, příbytek, **Can** - had). Obydlí hada, snad dávný toltécký Tulán - **Tula**. Sídlo „firmy“ Agarty?

Rovněž Velký Itzamna vedl „Velký sestup“. Moudrý Itzamna, totožný s mayským bohem, „Pánem slunečního oka“ - Kinich Ahauem. A se vši pravděpodobností totožný i se severoamerickým Manituem? Itzamna pobýval nějaký čas i v bájném městě Tiahuanacu u jezera Titicaca. Tam sestavil velmi dokonalý kalendář, který pak předal pozemským dětem. Podivný kalendář, v němž odpovídají jednotliví bohové za dny, měsíce a roky - potažmo i osudy lidí.

Tentýž kalendářní systém byl používán nejen kabalistickými mudrci ve vzdálených zámořských krajinách, ale i v dobách, kdy telefony a jakákoliv jiná spojovací mezikontinentální technika prokazatelně patřily do oblasti science - fiction.

Podle legend byli autory posledně zmíněného kalendáře bibličtí padlí andělé, kteří jednoho snad krásného dne sestoupili na Zem.

Ačkoliv, co je dnes ještě jisté...

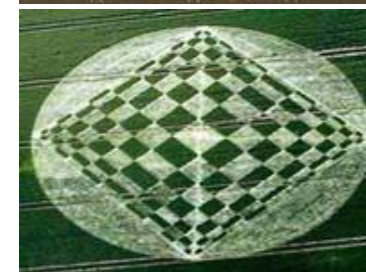
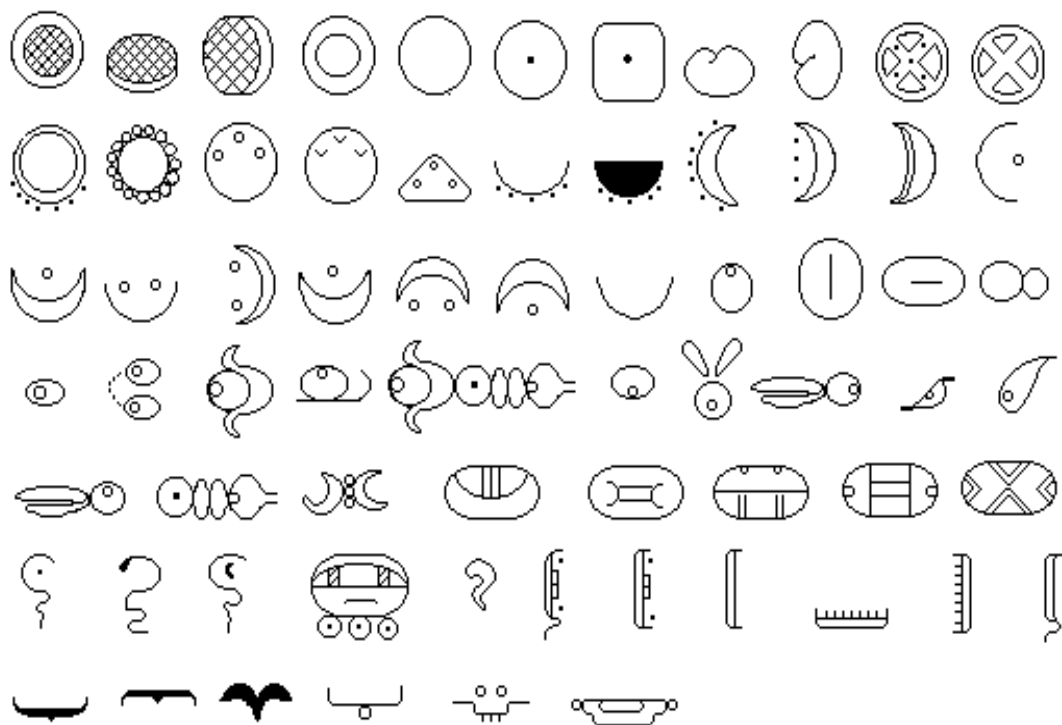

Fragmenty mayských znaků, které vzájemným „nabalováním“ vytvářejí slova, či pojmy. Není bez zajímavosti, že existuje jistá podoba i s údajným pojmovým písmem mimozemců.

Odmyslíme-li si dobrovolné brigádníky oslavující svými subotniky ubohými padělký toho, co můžeme spatřit na mnohých polích, loukách, či dokonce silnicích, pak nelze nevidět mnohé spojitosti.

Marcahuásí, planina Nazka, kameny z Icy, piktogramy - to vše má možného jmenovatele.

Stejného, jako mají i mayské znaky, které ještě nedávno nesměly být písmem.

U mnohých z mayských znaků můžeme objevit prvky, jež ve své podstatě připomínají systémem pokoutně zveřejněné „mimozemské“ pojmové písmo. Rozpor mezi činy, slovy a pravdou, se stává živnou půdou nejen dohadů, ale i dalších lží.

Co vše bychom museli podniknout, aby zavedená Bestie konečně „kápla božskou“?

Zdá se, a je víc než pravděpodobné, že pravda je její největší nepřítel, jehož je nutné zničit, ukřižovat nebo navždy uzamknout do sejfů

Tuto lež pak nazývá „utajovanými skutečnostmi“.

Nezbývá nám nic jiného, než pokládat náčelníky zavedeného systému věcí, kteří vědí oč se jedná, za zločinné společenství, jež by mělo stanout před mezinárodním soudem dříve, než se pokusí, zřejmě v rámci boje proti „krajnímu extremismu, či terorismu, zničit i to málo, co stále ještě pokládáme za svá lidská práva..

*Necht' naslouchají dávní bohové, kteří jsou
na nebesích, i ti, co jsou na temné zemi...
Kdysi, v dávných časech, byl Alalu na nebesích
králem. Alalu na trůnu sedí...
Devět souzených let byl Alalu na nebesích králem.
V devátém roce pozvedl Anu proti Alalovi boj.
Porazil jej a Alala před ním utekl, odešel dolů na
temnou zem...*

Vládci nebes
chetitské mýty

Bitva s démony?

V prastarých mýtech a eposech se na nebesích odehrávají boje o moc v nekonečném vesmíru. Poražení se uchylují na zem, aby se ukryli před vítězi. Nic nového pod sluncem.

Rovněž staroindický epos Mahábhárata - epos o velkém boji Bharatovců - se o těchto bojích zmiňuje. Epos byl dle legend sepsán polobohem Vjásou někdy kolem r. 3138 až 3102 př. Kr. Někteří indičtí znalci dokonce tvrdí, že jádro eposu je mnohem starší a jeho vznik kladou až do roku 8000 př. Kr. Toto nezodpovědné až bezohledné časování dovádí zejména marxisticko - materialisticky založené vědce k zuřivému zoufalství, neboť oni jsou ochotni přistoupit, na podkladě několika osamocených veršů, na období maximálně kolem roku 1500 př. Kr.

Mnozí z nich se již předčasně radovali, že je tento epos nenávratně ztracen.

Nicméně písemný záznam v sánkrtu se přes rozsáhlé ničitelské kampaně zachoval, a tak může podat svědectví o bezbřehé fantazii našich předků. Jestliže se ovšem o fantazii jedná.

Původní jádro eposu bylo skutečně mnohokrát postupně doplňováno, až dosáhl dnešní podoby, takže je do určité míry lhostejné, kdy Mahábhárata vznikl.

V dávných dobách prastarého hinduistického světa, ale snad také i v jiných legendárních kulturních centrech této planety, pobývali mezi lidmi „bohové“ z vysokého nebe. Legendy tvrdí, že se někteří z nich stali pradávými učitelé lidstva, ale v zájmu objektivního posouzení je nutné čtenáře ubezpečit, že to nemusela být hlavní motivace. Naopak je možné, že hlavní zájmovou sférou bylo spíše obcování s pozemskými krasavicemi, a proto sestupovali čas od času z nebes a oplodňovali svůdné pozemské ženy.

A tak vznikaly legendární propletence příbuzenských vztahů mezi bohy a pozemšťany, a z toho i vyplývající božská náklonnost.

Ano, ani silně emancipované bohyně nemohly stát mimo tyto radostné hrátky, a proto se aktivně zapojily do obcování s druhou polovinou lidstva. V této zájmové činnosti vynikaly ve staré Indii zejména apсарas - nebeské ženy, které významným pozemským vládcům, po čase obapolné lásky, rodily potomky. Pak většinou ponechaly překvapeného pozemského otce i s ratolestí jejich pozemským strastem a vrátily se zpět na vysoké nebe ke svým božským radovánkám a snad i povinnostem.

Polobožský vládce Gilgameš, jeden z obřích vládců (jedenáct loktů = tři a půl metru vysoký), kteří žili ještě po potopě, je typickým příkladem, že stejný osud potkával i pozemšťany v Sumeru. Gilgameš (též Bilgameš, Gišgimaš) - král Uruku - pátý po potopě světa, byl synem pozemského vládce Lugal Bandy a nebeské ženy Ninsun. Jeho sestrou mohla v propletení příbuzenských vztahů být i bohyně Inanna (později Išara) - právě ta, která tvrdila cosi o velikosti vesmíru.

*Já Inanna jsem po nebi přeletěla
a na Zemi přišla.
Na světlu cestu nebes jsem vyšla
a poznala, jak jsou hluboké.*

Dávný hinduistický svět a s ním pravděpodobně i celá naše planeta prožívaly podivné války vedené podivnými zbraněmi s bytostmi ještě podivnějšími.

V těch legendárních dobách se pohybovaly létající stroje nejen poblíž naší planety, ale i v blízkém i dalekém vesmírném prostoru.

Bojový létající stroj vimana - jak popisuje nejen epos Mahábhá-rata - umožňoval dopravu bohů, ale i domorodých náčelníků na kratší i delší vzdálenosti. Mohl být též nosičem rozličných zbraní, které jsme si zvykli označovat jako zbraně hromadného ničení, či zbraně takticko - operační.

Agnihotry byly stroje, které, jak název napovídá, létaly díky ohni vycházejícímu prudce a s velkým burácením ze dvou hnacích agregátů...

Pro dálkové lety bohů i vybraných pozemšťanů k blízkým i vzdáleným vesmírným cílům sloužily nastramandaly. Ty bylo možno na obloze zahlédnout pouze velmi sporadicky jako krásné zářivé svítící perly vydávající harmonické zvuky.

Naši planetu obývaly dočasně, mimo přátelsky nakloněných humanoidních bohů, i bytosti nepřátelské, pocházející z mimoprostoru, tedy z oblasti, kterou jsme si zvykli nazývat podsvětí.

Ríkali jim Asurové - démoni.

Ti se objevili v našem trojitém světě zcela nenadále a jejich činy ohromily i bohy na vysokém nebi.

Vyděšení nebešťané i nebešťanky opouštěli svá nebeská města otáčející se ve vesmírných prostorách, ale i své pozemské paláce. Bohové prchali do hlubin vesmíru a Asurové se tak zmocnili všeho, co jim prchající božstvo zanechalo jako válečnou kořist. Stali se tak i dočasnými pány na planetě.

Nesympatičtí a krutí Asurové obtěžovali nejen vznešené bohy, ale i pozemšťany. Byl to však velmi nerovný boj, neboť úroveň démonské techniky přesáhla vše, co si lze i dnes těžko představit.

Techniku, která se objeví na Zemi o mnoho staletí, dokonce snad i tisíciletí později.

Jednoho dne se mocní humanoidní bohové starověku zcela odmlčí a démonské bytosti se opět vynoří z nekonečných vesmírných dálav, aby společně se svými vazaly a prostřednictvím hloupých domorodých náčelníků a šamanů ovládly tuto planetu.

Ale to je již zcela jiný příběh, o kterém se starodávné eposy nezmiňují.

I když ...

V některých částech eposu se dovídáme, že se pozemšťané čas od času Asurům a jejich vazalům úspěšně ubránili.

Již tehdy bylo možno jedinou kovovou střelou zničit jejich létající pevnosti.

I takové neuvěřitelnosti lze nalézt ve starých eposech.

Prchající nebešťané se obrátili s žádostí k nejvyšším bohům staré Indie a ti - v čele s mocným bohem Indrou - vyzbrojeni účinnými „božskými zbraněmi“ přinutili demony k ústupu.

Pak se čas od času indiští bohové zúčastnili i leteckých bitev na straně pozemšťanů. Ti by byli bez jejich pomoci snadnou kořistí Asurů.

Mnozí vybraní pozemšťané, většinou ti, kteří byli v nějakém příbuzenském vztahu s bohy staré Indie, byli obdarováni božskými zbraněmi. Někteří z pozemských vládců se dokonce zúčastňovali po boku bohů válek i v nedalekém vesmíru.

Také jeden z hrdinů eposu, Arjuna, patří společně se svými bratry mezi potomky „nerovných spojení“ mezi domorodými kra-savicemi a bohy na výsostech.

Také on prochází několikarokním výcvikem ve vesmírném paláci svého božského otce Indry, aby se seznámil s mechanismy a účinky božských zbraní, které mu byly později darovány.

Otec Indra je nadšen svým pozemským potomkem a snaží se jej přemluvit, aby se již nevracel na Zem a zůstal v nebeském paláci svého otce. Arjuna odmítá pro nás zajímavými slovy: „Netoužím po nebesích. Nechci se stát nebešťanem.“

Nicméně Indra vybídne apsaras Urvaší, aby Arjuna svedla a pozdržela jej v nebeském paláci. A tak se dovídáme, že nejen nebešťané, ale i nebešťanky holdovaly podobným neřestem, které popisuje i Bible.

Poslyšme, co říká apsaras Urvaší našemu hrdinovi: „*Arjuno, chápej, nejsem lidská žena, jsem nebeská dívka, a proto jsem ve svém chování volná a svobodná.*“

„*Mnoho synů i vnuků Puruova (pozemského) rodu se již se mnou potěšilo, a tak mne neodmítej a vezmi si mne!*“

V podobném tónu hovoří i starosumerské eposy. I po sumerském nebi se proháněly létající lodě.

I sumerští bohové, či bohyně se spojovali s pozemšťany a plodili polobožské potomky, kteří se pak stávali díky rodičovským darům neomezenými panovníky:

„Za oněch dnů, kdy nebe a Země byly stvořeny, za oněch nocí, kdy nebe a Země od sebe odděleny byly, kdy Anunnakové zrozeni byli a bohyně do manželství vzali... Když bohyně otěhotněly a rodily jim, tehdy pro jídlo a pití své polobozi ještě pracovali. Vyšší bozi na práci dohlíželi a nižší nosili košíky při hloubení kanálů.“

Vraťme se však k Arjunovi, který chce získat od svého nebeského otce zázračné zbraně, jejichž účinky jsme již popsali v minulém dílu. Nejdříve se však zřejmě musí zúčastnit „hvězdné války“ s Asury, kteří nezákonně okupují jedno z nebeských měst.

A tak bohové vzlétnou ve svých zázračných a zářících létajících vozech a zaútočí na nepřítele. Sám Arjuna, zřejmě v rámci výcviku, zničí sídlo Asurů jedinou střelou ze zázračné zbraně.

Vesmírné bitvy se zúčastňuje i další pozemšťan, král Dušjanta, rovněž potomek „venkovana“ a pozemšťanky. Za Dušjantou přichází zářivý Mataui, osobní „vozataj“ létajícího zařízení boha Indry: „*Králi Dušjanto, přináším ti vzkaz od krále bohů Indry. Démoni Asurové ohrožují boha Slunce a velký Indra tě žádá, abys přispěl bohům na pomoc. Nastup ke mně do Indrova vozu, neboť zbesílí démoni útočí a stále více nás tísní.*“

A vzápětí se zářivý Indrův vůz s děsným rachotem rozjel a vznesl se přímo k nebesům. Po vítězném boji se vrací Dušjanta zpět na rodnou planetu a ptá se osobního „pilota“ boha Indry: „*Kudy to právě projíždíme?*“

„*Tady je oblast větrů, jež roztáčí hvězdy, a to se již blížíme k oblastí choulících se mraků,*“ zní odpověď. „*Je to nádherné, jak se řítíme proti vrcholům hor,*“ říká král.

„*Anebo se snad tyto vrcholy řítí proti nám?*“

„*Krajina před chvílí zamřzená, konečně dostává svoji podobu, lesy tvoří tmavou skvrnu a již se oddělují jezera připomínající dřívě oblázky, rostou teď před očima přímo děsivě. Zdá se, jako by někdo z hluboké propasti vymrštil celou Zemi vzhůru k nebi...*“

Astronautický zážitek?

Zcela nepochybně, neboť ani lidská fantazie není schopna takové představy bez jistého zážitku, bez konkrétní zkušenosti.

Vraťme se však opět k Arjunovi. Po pěti letech strávených v paláci svého božského otce se vrací, obtěžkán božskými zbraněmi, zpět na Zemi.

Přes upozornění, že tyto zbraně nesmí ukazovat, nebo používat proti lidem, Arjuna slib porušil a zbraně použil. Když předváděl jejich účinek, chvěla se celá zem děsem. Řeky a potoky přestaly téci, skály pukaly, hory se hroutily, vítr přestal vát, Slunce se zatemnilo a oheň uhasinal. Tu sestoupil božský mudrc Nárada a přísně pravil: „*Tyto zbraně nejsou vhodné k předvádění a vystavování na odív. Ty můžeš použít pouze ve velkém boji a to ještě jen tehdy, nebude-li zbylí...*“

„*Arjuna se chopil mocné „zbraně proti zbraním“ a vše se událo v jediném okamžiku. Sotva z Ašvatthamanovy zbraně vyšlehl strašlivý plamen, jehož žár byl tisíckrát žhavější než žár Slunce, v té chvíli vylétla střela z Arjunovy zbraně a vlétla do tohoto plamene. S děsným rachotem v něm vybuchla. Plamen byl ten tam, leč nezmištel z trojitého světa. Volně létať prostorem a hledal svůj cíl.*“

Země se chvěla, hory i skaliska se otřásaly, stromy se vyvrace-ly, řeky měnily svá koryta, jezera se vylévala z břehů a z nebe padaly létavice. Jen dva velcí světci Vjása a Nárada zabránili zkáze trojitého světa a celého veškerenstva.“

„*Pozbyli jste soudnosti? Proč saháte po těchto velezhoubných a nelidských zbraních?*“ kárá Vjása oba bojovníky. „*Ničivý plamen nyní bloudí vesmírem, aby pak vstoupil do děloh žen a způsobil vymření pánduovského rodu. Protože jsi ten zhoubný plamen vyslal do děloh pánduovských žen, jsi vrahem dětí ještě nenarozených a proto tě musím ztrestat...*“

Epos popisuje mimo jiné velké boje nebešťanů s Asury na zemi, ve vodě i ve vzduchu. A nejen ty, ale také velké bitvy na vysokém nebi, ve vesmírném prostoru. Po zemi se nepohybují jen Asurové, ale i nebeské bytosti, které jsou v Mahábháratě nazvané Gandaharvové. Také ony používají proti pozemšťanům své velmi účinné nebeské zbraně, které jim předem zaručují vítězství. Létající stroje, schopné mizet, schopné ničit města létajícími ohnivými střelami.

Tolik eposy staré Indie - nesouměřitelné s tím, na co jsou vlastně „velikáni věd“ ochotni přistoupit. Jen fantazie?

„*Létající pevnost démonů podobající se shluku ohně, či zářícímu purpurovému mraku, který chrlil ohnivé střely, jež se od něho s burácením vzdalovaly a při dopadu na zem vybuchovaly. Bylo vidět ohnivé víry v podobě ohnivých kotlů.*“

„...Pevnost démonů, rychle se pohybující, chvílemi se nořila do vod, chvílemi vzlétala vysoko k oblakům, neboť takovou schopnost měla tato pevnost démonů.“

I vyslali obránci města jedinou ohnivou střelou, která zasáhla létající stroj. Vybuchla na nebesích létající ta pevnost a s velkým burácením se rozpadla... I přitáhl Indra se všemi vojsky, jimž Šiva milost dodala sil, k nebi a oblehl je. Začala velká bitva mezi bohy a Asury. Této bitvě přihlíželi ze svých létajících vozů i sám Šiva, Višnu a Brahma.“

V tomto boji byla použita i hrůzná zbraň nazvaná Brahmašíraz (Brahmova hlava), která byla schopna zničit celý svět, a právě touto zbraní bylo všechno Asurovo vojsko pobito. Účinky zbraně však zabily i množství pozemských dětí a starců. Proto byl ten, jenž ji použil, proklet.

Několik okamžiků po použití této zbraně se vše rozpadá v nesmírném žáru na základní prvky.

„Zanedlouho se Asurové opět vyrojili z podsvětí i strhla se bitva démonů s pozemšťany.“

Démoni útočili na nebohé pozemšťany ze svých vzdušných vozů, když tu náhle přilétl na svém rychlém zářícím voze sám Muktapthalad Vádža (vádža - hadí kult v Egyptě, dží - had, tedy jakási indická odrůda létajícího hada). Muktapthalad Vádža se svou strašnou zbraní Pašupatou, nabitou modlitbou, nepřítele zničil a spoutal Varunovou zbraní.“

Velká část eposu je věnována boji Pánduovců a Kuruovců na Kurušetrské pláni. Podle některých indologů bylo použito i zbraní, které se jaksí vymykají tehdy běžně zavedenému a vědci dvacátého století schválenému průměru, který nepřevyšoval úroveň meče, sekery a šípu.

Jak také jinak.

V té době nepřísluší vlastnit zbraně, na které nemá ani dvacáté století. Bojová mušle Dévadata - zvukové dělo - to je jedno z mnoha překvapení připravené pro čtenáře tohoto eposu.

„Arjuna zadul na válečnou mušli Dévadatu, dar božského otce Indry, a všemi nebesy se rozezněla ozvěna hrozného zvuku. Bojové vozy Kuruovců se zastavily, koně ve spřežení vyvalili oči, vyplázli jazyky a hrůzou počali močit, bojovní sloni klesali k zemi...“

Atomové zbraně, létající bojové pevnosti schopné mizet, možnost ochromit nepřátelský letoun - nesmysl.

Zvýšená radioaktivita naměřená roku 1970 právě v této oblasti? Nehoráznost!

„Šestatřicet let po Velkém boji vidal Judhišthira mnohá znepokojující znamení. Horké písečné bouře se proháněly sídelním městem, na obzoru se převalovala hustá mlha, z nebes padaly hvězdy, řeky tekly proti proudu, za soumraku se objevovala mátožná těla potácející se sem a tam. Kolem Slunce a Měsíce se seskupovala krvavě červená oblaka ...“

Jde o mystifikaci?

Kdo zná odpověď na všechny vyslovené i nevyslovené otázky?

Je možné, že odpověď můžeme nalézt kdesi mezi řádky profesionálních zaklínačů měnících pravdu o nezvyklých jevech v lež.

Rozhodně bychom neměli nikdy přistoupit na tvrzení, které jednoho dne spatří světlo světa. Tehdy, až bude řečena část pravdy o vměšování se mimozemských entit do dění této planety. Ale také lež o vlivu nepřátelské entity na některé biblické události, či na zásadní mimozemské genetické zásahy...

Pak přišel den, kdy přátelští bohové z pozemské oblohy zmizeli. Odešli náhle v celém pásmu života této planety. Není jasné proč, ale zanechali slib, že se jednou vrátí.

Padlí andělé?

Možná.

Nicméně se zdá, že aktivita fyzikálně - technických jevů, pro které používáme s oblibou termín U.F.O., stoupá opět kolem roku 750 po Kr. a kulminuje kolem roku 1650 po Kr. Se všemi příznaky věrohodnosti se může převážně jednat o projevy té mimozemské entity, kterou bychom mohli pravděpodobně zařadit do typu Asura, Rakšasa, či Pisaca - demony dávných legend. V

té době vrcholí i procesy s čarodějnicemi, ale o tom o něco později. Pak zprávy o únosech utichají a jevy vymykající se newtonovské fyzice jsou zaznamenávány již jen sporadicky. Snad i proto, že lidstvo řešilo neodkladné záležitosti různými násilnými triky, z nichž ty nejrafinovanější se jmenují světové války.

Aktivita neznámé entity opět vzrůstá na rozhraní devatenáctého a dvacátého století a srovnatelně pak kulminuje v druhé polovině našeho století.

Objevují se i nové prvky, které si někteří nadšenci vysvětlují jako známky přátelského navazování meziplanetárního kontaktu.

Nejméně v jednom případě se však může jednat o veliký a osudový omyl.

A také zde spíše „stoupají akcie“ pana Dänikena, než věhlasných vědců, kteří kdysi „zakázali“ jichoamerickým Indiánům jakékoliv písmo. Zlatá stéla z ekvádorského Cuenka (4 cm silná, 52 cm vysoká, 14 cm široká, s 56 znaky), již i naučená nevědomost musí považovat za písmo. Znaky, které panu Dänikenovi připomínaly „archív“ dávné civilizace, ukrytý kdesi v ekvádorských jeskynních. Na bližší důkazy si budeme muset ovšem počkat.

Učitelé českého jazyka, patrně z pomsty za své nízké platy, zatajili svým žákům nejen neobyčejnou podobnost mezi sanskrtem a jejich mateřštinou, ale i Jungmannův údiv nad touto neobyčejnou skutečností.

Šmitmajer Zdeněk

Tajný jazyk Velkého Inky?

Myšlenka o prastaré civilizaci s prapůvodním univerzálním jazykem není myšlenkou originální. Maďar V. Hevesy byl například přesvědčen, že přinesl důkazy o tom, že písmo Kohau rongo rongo je totožné se znaky pečeti z oblasti Harappy a Mohendžodára.

Takové tvrzení je však neúnosné, neboť by byly zcela narušeny naše umně propracované vědecké teorie, a tak se... „zjistilo, že Hevesy porovnal indické originály se špatně překreslenými značkami destiček Kohau rongo rongo“.

Některé kresby i sochy ve Střední a Jižní Americe tématicky souhlasí s legendami národů „Starého kontinentu“. Jedná se tedy o zajímavou shodu náhod.

Před více než 25 lety objevili francouzští vědci při zkoumání egyptské mumie zbytky rostliny, která byla zřejmě použita při mumifikaci zesnulého. Jednalo se o tabák, tedy rostlinu, která prokazatelně pochází z Ameriky. Jak se s tímto faktem vyrovnat?

mlčet! Ututlat! A pak pouze jeden článek v časopise pro kuřáky dýmek?

I to je způsob, jak úspěšně vyřešit vědecký problém.

A pyramida Cuilco pokrytá lávou 8000 let starou? Při zkoumání lávy došlo k politováníhodnému omylu. Starší pyramidy jsou nežádoucí.

Omládnout musela evidentně láva.

Ve velké blízkosti naší planety se materializují, a to proti všem zvyklostem i proti přírodním zákonům, které jsme ochotni respektovat, U.F.O. Chování těchto jevů v nás „vědcích“ vyvolává úžasně

nepříjemný pocit frustrace a přirozená autorita nás „politiků“ velmi, ale velmi trpí. Je to zcela nepřirozený a nepřijatelný stav věcí. Z hlediska dlouhodobé strategie je nutno vše, co se týká tohoto fenoménu, potlačit, zesměšnit. Použít všech dostupných prostředků.

Akce „Přstosí hlava v písku“ účinně zabezpečuje kontinuitu všeho, co bylo tak úspěšně započato zejména na počátku, ale i v průběhu tohoto století.

Sanskrt - tajný jazyk Inků? Toť nebetyčná nehoráznost, nicméně nehoráznost legračně vycházející.

Vraťme se ještě jednou k místu zvanému Teotihuacan, místu, o kterém jsme hovořili už v prvním díle.

Dle legend zakládá zcela unikátní město jednohý had - božstvo Tezcatlipoca - Dýmající zrcadlo. Dobře si zapamatujme jeho jméno.

Jde o největší a nejrozsáhlejší komplex pyramid Nového světa, jejichž vznik se datuje do 7. století našeho letopočtu. Celkem 16 pyramid, z nichž ta největší je zasvěcena Létajícimu hadu Quetzalcoatlovi, pyramida nazvaná Sluneční, a poblíž, jak jinak, pyramida Měsíční.

Přesně tak, jak své pyramidy nazvali staří Sumerové.

Pyramidy v Teotihuacanu stavěli neznámí architekti, kteří využili zajímavou hru světla a stínu, jež vrhá kamenný had na hraně pyramidy.

V den letního slunovratu se stín hada plazí směrem k nebesům - Quetzalcoatl odchází. V zimním slunovratu naopak se stín hada plazí po pyramidě směrem k zemi. Quetzalcoatl přichází.

Když Aztékové přišli do Teotihuacanu, bylo toto město pyramid již postaveno a zcela opuštěno. Sami Aztékové tvrdili, že bylo postaveno obry. Amerikanisté se domnívají, že se původně jmenovalo město jinak a jméno Teotihuacan dodali až Aztékové. Proč ne. S tím lze souhlasit.

Méně příhodný je již překlad tohoto jména. Amerikanisté nás přesvědčují, že je lze přeložit jako „místo, kde se člověk mění v Boha“.

Se vši pravděpodobností se velmi mýlí. Přesný překlad zní „Bůh s jednou nohou“. Jméno města je odvozením od jména legendárního zakladatele.

TEO	(<i>may.</i>), (<i>řecky</i>)	- bůh	TEO TI HU ACAN	
HU	(<i>may.</i>)	- jeden		
HU	(<i>sánskrť</i>)	- obětovat		bůh s jednou nohou
ACAN	(<i>may.</i>)	- noha		

Další z legendárních bohů mayských a aztéckých kmenů byl Huracan. Tentýž, který též smetl velmi neposlušné lidstvo větrnou smrští z nebes.

R	(<i>may.</i>)	- s	HURACAN
HU	(<i>may.</i>)	- jeden	
ACAN	(<i>may.</i>)	- noha	

Huracan - ten s jednou nohou. Tak zní překlad tohoto jména. Snad i proto, že Aztékové převzali vše, tedy i legendy, od svých sousedů Mayů a tedy potažmo i od svých dávných předchůdců - Olméků (3000 př. Kr. - 600 po Kr.).

Pro zajímavost si toto jméno přeložme do sanskrtu:

EKA	(<i>sánskrť</i>)	- jedna	P A C A N
UNA	(<i>sánskrť</i>)	- bez jedné	
PADA	(<i>sánskrť</i>)	- noha	U R A C A N
ČARANA	(<i>sánskrť</i>)	- noha	
PACAN	(<i>may.</i>)	- jedno ze jmen Létajícího hada a titul panovníka, též štít	

E K A P W D

H K A R U

Ekapod lze číst obráceně jako Huracan. Použijme nyní ještě jiných slov, významově stejných:

(<i>sánskrť</i>)	U N A	C A R A N
	U N A C A R A H	

Čteme-li tento výraz, jenž znamená prakticky totéž co ekapod - bez jedné nohy - una čaran pozpátku, dostaneme jednoznačně jméno haracan - ano, náš dobře známý Huracan.

Přenesme se nyní do Tawantinsuyu - Sluneční říše Inků, což je název krajiny, který amerikanisté překládají též jako čtyři díly světa.

Uvidíme!

Náhorní planina Altiplano, jezero Titicaca a město Tihuanaco (Tíwanako), o němž nejen legendy tvrdí, že je to nejstarší město světa. K tomuto místu s fantastickými stavbami, které leží nyní v troskách, se váže mnoho legend o příchodu synů slunečního otce na tuto planetu.

A jakoby komusi velmi záleželo na zničení této vzácné památky, byly některé stavby vandalsky ničeny a kamenné bloky odváženy na stavby čehokoli.

Do tohoto magického místa prý sestoupila bytost zvaná Orjana, aby zde porodila pozemské děti. Sem seslal zářící otec Slunce svého syna a dceru, neboť se mu zželelo pozemšťanů, kteří žili jako zvěř. Tak se stal Manco Capac a jeho sestra i žena Mama Ocllo nejen učitelé lidstva, ale také prapředky Velkých Inků.

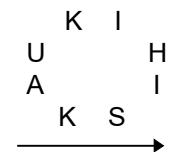
Tihuanaco bylo rovněž místem, kde pobýval i sám moudrý Itzamná, Mayi nazývaný Kinich Ahau (čti Kiniš Akáv) - Pán se slunečním okem. Od jezera Titicaca přišel do Severní Ameriky i Velký duch Manitů, který je pravděpodobně totožný právě s „Pánem slunečního oka“.

Indiáni severoamerického kmene Hopi vděčně vzpomínají na své zachránce Kašiny, kteří přenesli jejich předky z pravlasti Kaskary, pevniny, kterou postihla katastrofa. Přenesli je na americký kontinent a tam, na planině Nazca, vyznačili jména jednotlivých klanů i směry, kde jsou usídlení. Kašínové pobýli mezi domorodci nějaký čas a pak se vrátili na nebesa. Tehdy přislíbili, že se jednou vrátí, a tak dodnes vyrábějí Indiáni tohoto kmene kopii masky a figury Kašínů. Činí tak z důvodu, aby si děti zvykaly na jejich neobvyklý zjev a nepolekaly se, až se jednou opět objeví.

AKSAH (sánskrť) - oko

KANAH (sánskrť) - jednooký

Napišme nyní jméno moudrého Itzamny - Kinich Ahau do kruhu a čtme ve směru šipky. V obou případech můžeme číst slova Kašini a Akšan.

ACHAV (čti Akáv - may.) - pán

KINICH (čti Kiniš - may.) - sluneční oko

AKŠAN (sánskrť) - oko

Napišeme-li jméno planiny Nazca (foneticky) a čtme-li je pozpátku, dostaneme slovo Akzan, tedy opět slovo, které v sánskrť znamená akšan - oko, nebo také lakšana - znamení. Ano, slova, která jsou v plném souznění s legendami i se zmíněnými kresbami.

LAKŠANA - znamení

L A K S A N A

AKŠAN - oko

A K S A N

NAZKA

A K Z A N

Jméno původní vlasti Indiánů kmene Hopi - Kaskara, lze číst pozpátku jako rakšasa. V sánskrť znamená tento výraz přesně tolik jako ochránce. Tedy opět slovo, které je překvapivě v souladu s vlastním obsahem legendy kmene Hopi.

K A S K A R A

R A
A K
K S
A

RAKŠAKA (sánskrť) - zachránce

čteno zleva doprava i obráceně

Část města Tiahuanaca (u jezera Titicaca) se nazývá odedávna Kalasasaya.

kala	(sánskrť)	- smrt
saya	(sánskrť)	- odpočínutí, utišení
kšaya	(sánskrť)	- zánik
suya	(ink.)	- slunce
suyu	(ink.)	- svět, země, slunce
surya	(sánskrť)	- slunce

Jde o podobnost čistě náhodnou? V následujícím případě můžeme tušit, jakým způsobem došlo k záměně původních názvů, ať již úmyslně, přeslechnutím, či užíváním. V tomtéž městě je k vidění unikátní brána - kamenný monolit (váha 150 tun), na kterém je zobrazen plačící muž - se vši pravděpodobností „Okřídlený had“. Tento objekt se nazývá oficiálně Puma punku - Brána pumy.

pumas	(sánskrť)	- muž
punyak	(sánskrť)	- svatý

Mohl by se snad kamenný objekt s plačícím Létajícím hadem, zvaným také Huirakocha (Virakoča), jmenovat spíše brána Svatého muže?

ZANIK či SANIK	(may.)	- mravenec
SAINYKA	(sánskrť)	- voják
PER	(egypt.)	- dům
PUR	(sánskrť)	- město
PURUŠA	(sánskrť)	- muž
PURIKA	(kečua.)	- prostý člen městského státu
VASI	(kečua.)	- obydlí
VAS	(sánskrť)	- bydlet, obydlí
VASATI	(sánskrť)	- bydlet

JANACON	(kečua.)	- úředníci	J A N A C O N
JANAKA	(sánskrť)	- otec	J A N A K A
VIANAKA	(may.)	- muž	V I A N A K A
ČAKRA	(kečua.)	- pole (ve tvaru kruhové výseče)	
ČĀKRA	(sánskrť)	- kruh, plocha kruhu	
AKR		- měrná míra	

Přešli jsme tedy na území Tawantinsuyu - Slunečního státu Inků, kde byla úřední řeč kečuánština, nazývaná RUNA SINI - řeč člověka.

Mimo této oficiální řeči existoval, jak se zmiňuje Inka Garcilassa, ještě jeden posvátný a tajný jazyk, který sloužil k potřebám Velkého Inky a jeho ayllu - rodiny.

První Inkové, kteří sestoupili z nebes k jezeru Titicaca (Manco Capac a Mama Ocllo), se později vydali do údolí Cuzca, kde založili město.

Město udivující technikou opracování kamenných kvádrů různých geometrických tvarů. Dokonale opracované kvádry konkávně i konvexně byly upravené tak, aby protilehlý kvádr dosedl zcela bez použití malty mezi sousední kameny, lišící se velikostí i počtem hran.

Podobným způsobem je stavěna i nedaleká pevnost - Sascahuaman, která byla údajně postavena v roce 1430. Pravděpodobně však byly tehdy zvýšeny pouze její hradby, jak je patrné ze základních kamenů, jejich dokonalého opracování a zejména velikosti (i 200 tun). Jde tedy o stavbu mnohem starší, související spíše se záhadami rozřezané hory, která se nalézá nedaleko.

Cuzco - město s chrámovými komplexy, zvanými „Zlatý bůh Slunce“, sloužilo potřebám Velkého Inky. Chrám jménem Intí - zářící, a svatyně nazvaná Intí pampa - zářící (sluneční) pole, byly součástí onoho chrámového uskupení.

INTI	(kečua.)	- zářící
KANTI	(sánskrť)	- zářící

INTI RAJMÍ	(kečua.)	- slavnosti zářícího vládce
KANTI RAJAN	(sánskrť)	- zářící vládce
SUYU	(ink.)	- slunce, svět
SUYA	(may.)	- slunce
SURYA	(sánskrť)	- slunce

Mama - slovo, které známe snad ve všech jazycích. Jsou však i jiné jazyky, které se kečuánštině i mayštině velmi přibližují. Možná proto, že rovněž obsahují slova sanskrťu holom - golova - hlava (též lebka či helma) atd.

Legendární incké město Pisac, jehož rozvaliny zaujímají několik čtverečních kilometrů, udivuje svými dokonalými stavbami, přestože dnes leží v rozvalinách. Jeden z ústředních chrámů se jmenuje Intí Watana. Tedy Zářící Watana. V sánskrťu lze totéž říci slovy: Kántí Wotana.

Wotana, mimo to, že byl starogermánský bůh, byl bohem, který se dávno předtím, než vedl své soukmenovce při velkém stěhování národů, pohyboval na nebesích. Jeho jméno je tvořeno základem ETANA. Tak označovali staří Babyloňané „toho, jenž sestupuje a stoupá na nebesa“. Podobnost jmen nemusí být nutně náhodná. On, a s ním mnoho jiných, přistál kdysi podle legend na této planetě v železných věžích či vanách.

Wotana je jméno, jehož majitelem je i jiný, po nebi se pohybující fenomén. Je to jedno ze jmen Létajícího hada Quetzalcoatla.

Jak jsme již řekli PISAC - město, v němž kdysi žili dle legend bohové, leží rozmetáno, ostatně jako jiná města amerického kontinentu, nevidanou razancí. Leží v troskách již od dob zcela jistě předinckých.

PISAC	- incké město, kde sídlili bohové
PISACA (sánskrť)	- démon - Asura

		P	
↑	Y		A
	S		C
		A	

Co společného však mohou mít staroindické legendy, ale i epos Mahábhárata, legendy o bojích s démony Asury, se starodávnými ruinami města Pisac, jestliže něco podobného je pro naučenou logiku věcí nepřijatelné. Pisac, jako jedno z míst, kde sídlili nepřátelské síly z dalekého vesmíru?

Inkové, neznající písmo, vytesávají mezi podivnými obrazci, vysoko v horských masívech, několikametrové slovo. Jde naprosto zřetelně rozeznat jednotlivé znaky, které jsou zcela nepochybně písmem. Tento nápis je vidět pouze z veliké výšky - z letadla. Co s tím vším počít? NIC!

Inkové žádné písmo neměli. Neměli?

Všichni panovníci v pásmu života tvrdí, že jsou potomky nebesťanů. Synové Slunce v Egyptě, Syn Slunce a vládce Sluneční říše - Tawantinsuyu.

Velký Inka, čínští i japonští císaři.

Čínští vládcí legendární prehistorie nevládli jen na zemi. Zároveň byli i nebeskými vládci, létajícími na draku chrlícím oheň.

První z těchto čínských nebeských vládců se jmenoval **Ja Pan Ku** a plul vesmírem již před dvěma miliony let. Dožil se, podobně jako nebesťí vládci Sumeru, dlouhých 18 000 let.

Yupanqui - byl titul Velkého Inky - dosvědčující jeho nebeský původ. Ano, majitel tohoto titulu má všechny náležitosti přímých potomků Synů Slunce. Napišme nyní dvě slova, jedno pocházející z Číny a druhé z Jižní Ameriky.

J	A	P	A	N	K	U
J	U	P	A	N	K	Y

A od této chvíle nás zajímá, jaký je rozdíl mezi titulem čínského vládce nebes a titulem Velkého Inky.

Jedná se jistě jen o velmi zajímavou náhodnou shodu. Tak bude nejspíše znít zaklínadlo průměrnosti.

Nebo tajný jazyk rodiny Velkého Inky?

Na naší planetě řadí již celá tisíciletí neznámá nemoc, která postihuje tu část mozku, jež je odpovědná za skromnost. Násled-

kem toho je čas od času postižen blíže neznámý počet těch, kteří pak trpí utkvělou představou, že právě oni, jen oni, jsou oprávněni vést lidové masy. A servilní a chamtiví lokajové je pak utvrzují, že Zlatý věk lidstva je díky genialitě (samozvaných) vůdců připraven konečně vtrhnout na naši planetu.

Obscenní divadlo, kterému se klaníme jako bůžku pravdy.

Jak jinak mohli jednat kdysi dávno i ti, kteří se k svému velkému zděšení stali neomezenými vládci „prostého lidu“. I je s konečnou platností uchopila do svých spárů ona velmi nakažlivá nemoc, takže i oni se nakonec stali nemilosrdnými, pro nás pohádkově zlymi vladaři.

Nebo snad můžeme věřit tomu, co oni sami říkali o svém původu? Jestliže to nebyla zákeřná epidemie, poté jak jinak lze uspokojivě vysvětlit podobnost mnoha znaků vlád mnoha kulturních center starověku - neboť všichni do jednoho, od faraona, přes Velkého Inku, čínské i japonské císaře, tvrdili, že jsou syny Slunce a sestoupili na tuto planetu (prostřednictvím svých předků) z venkovního prostoru. Ano, staří vládci Sumeru, předkové faraonů, čínských i japonských císařů i Velkého Inky, sestoupili na tuto planetu dávno před potopou. A nic se s tím prozatím nedá dělat.

Jistou výjimku lze přiznat pouze japonským císařům. Ti odvozuji svůj původ (podle státního náboženství šinto) ze sluneční bohyně Amatara su Omikami.

Nevím, jak by s tímto tvrzením obstáli dnes. Noví vůdci dnes jistě tvrdí svým psychiatrům a příznivcům jiná tajemství.

Vzdálení nekonečnými oceány i časem, podobali se vládci - bohové navzájem nejen formálními znaky, ale i jednotlivými detaily, mezi něž patří i tajný jazyk. Jak Velký Inka, tak menší farao, byli nuceni si právoplatné manželky vybírat z řad svých sester. Nebylo povoleno mísit božskou krev s pozemským životem (rozsáhlé harémy však byly v celém pásmu života planety nejen povoleny, ale co více, doporučovány, neboť pouze po všech stránkách vyrovnaný vůdce může optimálně vládnout).

Je téměř nemožné, aby se Inkové dohodli s japonskými císaři. Přesto zcela nezávisle na sobě vlastnili svá soukromá políčka, na která několikrát za rok plní entuziasmu vyráželi. Okopávali, silí a sklízeli. V předem určeném čase vlastnoručně zaryli své vladařské

lopatky a motyčky. Na přímý pokyn svých „dvorních“ astronomů názorně předváděli prostému lidu božské oplodnění země.

Netřeba snad zdůrazňovat, že vládci obou velkých říší pracovali pouze se zlatým náčiním.

Další a další srdcervoucí shody v podobě magie, hadích kultů.

Náhlé změny v kultu Měsíce i Slunce.

V celém pásmu života naší planety nechávají stavět stupňovité pyramidy. Sumerové, Egypťané, Číňané, Olmékové i Mayové. A nelze jinak, než je i shodně pojmenovat. Tak se i stalo. Jako by se navzájem mezi sebou všichni dohodli, znovu připomínám, že pyramidy jsou nazvány Měsíční a Sluneční.

Nejen stejné formální znaky, ale i stejné vzpomínky na božské předky, kteří se (jak jinak) před potopou radili s bohy.

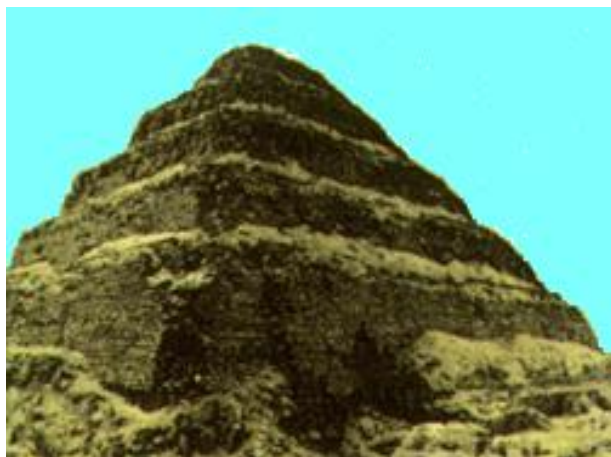
Stejně nebo podobně vzpomínky na lidstvo, jež tu kdysi dávno žilo před nimi. Vzpomínky na obry, kteří kdysi tuto planetu obývali. Někdy podobné legendy, jindy stejné funkce bohů, či jejich stejná nebo podobná jména. Mayská měsíční bohyně Ixchel, božská manželka Itzamny (Kinich Ahaua - Pána se slunečním okem), vlastnila čelenku v podobě posvátného klubka hadů. Její božský manžel mimo jiné pracoval též jako externí bůh Slunce zmíněných Mayů.

Z egyptských legend naopak pochází sluneční bohyně Tefnut (řecky tfenis) - Paní plamene. Také ona je majitelkou čelenky v podobě posvátné kobry, která mohla čas od času dštít oheň svým plamenným pohledem. Tefnut byla sprízněna manželským svazkem s bohem Slunce Amonem (Ra).

Majitelka strašné zářivé zbraně A'nkara, božská sestra Gilgameše - nebeská žena Inanna se rovněž zdobila čelenkou s hrůzoplnou září tak jako předchozí bohyně. Rovněž její manžel Uttu nebyl profesně vzdálen Amonovi či moudrému Itzamnovi - také on byl bohem Slunce. Jediná nesrovnalost spočívala v tom, že její vztah k Měsíci byl poněkud odlišnější - podle jedné verze byla dcerou Suena (též Nannara) - samotného boha Měsíce.

Prastarou nebeskou báň nesli starým Řekům obři Atlasové. Na Yukatanském poloostrově tento úkol zabezpečovali obři Bakabové.

Polynéský božský vládce moří měl za manželku bohyni jménem Tuamotu - Matku Zemi.

Jedna z mála egyptských výjimek - Eserova stupňovitá pyramida u Sakury. Byla postavena asi na počátku 27. století před n. l. a je považována za nejstarší monumentální kamennou stavbu na světě. Kupodivu podobné stupňovité pyramidy lze nalézt i na americkém kontinentě.

V čase i prostoru vzdáleny egyptské realitě a přesto nejen s udivujícími podobnostmi, ale i se stejnými bohy.

Zikkurat v Uru - kresba podle vykopávek. Stupňovitá pyramida starých Sumerů s chrámem Měsíčního boha na samém vrcholu. Jakoby na povel se objevují v celém pásmu života megalitické stavby, pyramidy, dokonalé kalendáře, ale i všechno to ostatní, co se snaží kdosi ututlat. Měsíční a Sluneční pyramidy Sumerů a Mazů, pyramidy v Chile, ale i v Egyptě. Je to málo, nebo příliš mnoho důkazů o vlivu mimozemské entity?

Dole zikkurat v Uru po vykopávkách roku 1925 se stavebním jádrem z 20 - 28 století před n. l.

Naproti tomu sumerský pán všech vod a oceánů vlastnil manželku se zajímavým jménem Tiamáta. Byla bohyně Země.

Všude v pásmu života jsou uchovány vzpomínky na katastrofy, které postihly tuto planetu. Vítr z nebes smetl neposlušné předky nejen Indiánům (Hurakan - uragan), ale i starým Indům, Číňanům (ty - fong), či starověkým Řekům (tajfun). „Tenkrát dopadly na Zem kosti hada...“, říkají indiánské legendy.

„Z nebe seskočil had, prorazil nebesa a jeho kosti dopadly na Zem. Tím hadem byl Anramajnu...“, tvrdí naopak staroiránské legendy.

Nejinak je tomu i s krajovými zvyky. V celém pásmu života se stalo vytrhávání srdcí zajatců zřejmě velmi oblíbenou lidovou zábavou a božstva Incké říše, Egypta, Indie, ale i Babylonie jistě jásala a chválila dobré mravy svých kněží a jejich vládců.

Nicméně, vraťme se ještě jednou, snad naposledy, k ayllu Velkého Inky.

Jedna ze slunečních slavností červenového slunovratu se nazývá kečuánsky Intí Rajmí a oslavovala záři dopadajících paprsků zářícího slunce - slunečního vládce (sánskrt - Kántí rajan - Zářící vládce).

A právě při této příležitosti předváděli inčtí mágové, podobně jako jejich babylonští kolegové, podívanou na téma přímého vztahu mezi budoucností a vnitřností zabitého zvířete (někdy i zajatce - pokud byl nějaký k dispozici).

Jiní bůžkové, tentokrátě dvacátého století, si pod pojmem „chléb a hry“ představovali vraždy v plynových komorách, v roztodivných táborech rozsetých s téměř matematickou přesností od západu k východu.

Srdce byla trhána daleko rafinovanějším způsobem, než jak požadovali dávní břídlíští bohové starověku.

A jak se zdá, mimo vyspělejších technologií se od těch dob příliš nezměnilo.

Tradice je zkrátka tradice.

Nebo se mýlím?

Možná.

A ještě maličkost, o níž byla zmínka už v předchozím dílu. Čeština je ze všech známých jazyků sanskrtu nejblíže!

Navíc je možné, že ti, co hledají cesty jak do minulosti našich zemí propašovat alespoň jeden jediný germánský kmen, a tak rádi odvozují název této země od Bójů, se nestydatě mýlí.

Jsem naopak přesvědčen, že název naší země - Bohemia - je podstatně blíže slovu bhumi (země), než čemukoli jinému, co je tak tvrdohlavě nabízeno cizokrajnými „odborníky“. Nyní nabízím jen několik shodných slov mezi jazykem bohů a naší mateřštinou.

sánskrt:	čeština:	seškrt(án)		
<i>bhumi</i>	- země	<i>pač</i>	-	<i>peč, péci</i>
<i>bhratr</i>	- bratr	<i>pačate</i>	-	<i>pečete, péci</i>
<i>čaro</i>	- čarokrásný	<i>lup</i>	-	<i>lup, loupiti</i>
<i>dhyma</i>	- dým	<i>lumpati</i>	-	<i>loupit (lump?)</i>
<i>da</i>	- dá	<i>lubhyatit</i>	-	<i>líbiti, lubiti</i>
<i>dadati</i>	- dáti	<i>sidati</i>	-	<i>sedati, seděti</i>
<i>djaus</i>	- děs	<i>sata</i>	-	<i>set, sto</i>
<i>dva</i>	- dva	<i>smrti</i>	-	<i>vzpomínka</i>
<i>dvadesa</i>	- dvanáct	<i>sloka</i>	-	<i>sloka</i>
<i>tridesa</i>	- třináct	<i>suš</i>	-	<i>suš, sušiti</i>
<i>dvaya</i>	- dvojice (dvaja)	<i>sušiat</i>	-	<i>sušiti</i>
<i>dvar</i>	- dveře	<i>šastha</i>	-	<i>šestý</i>
<i>dvarin</i>	- dveřník, (dvořan?)	<i>tri</i>	-	<i>tři</i>
<i>divasa</i>	- dívá se, obloha	<i>traya</i>	-	<i>trojice, (traja)</i>
<i>čatur</i>	- čtyři	<i>tretia</i>	-	<i>třetí</i>
<i>jivat</i>	- život	<i>tata</i>	-	<i>táta</i>
<i>(dživat)</i>		<i>tras</i>	-	<i>třes</i>
<i>marana</i>	- morana	<i>trasati</i>	-	<i>třásti</i>
<i>mrtiyu</i>	- smrt (mrtvý?)	<i>ubha</i>	-	<i>oba</i>
<i>mriyate</i>	- mřítí	<i>vahati</i>	-	<i>vážiti, téci</i>
<i>madhu</i>	- med	<i>varšati</i>	-	<i>pršetí</i>
<i>plu</i>	- plout	<i>vrtate</i>	-	<i>vrtěti (otáčet)</i>
<i>plavate</i>	- plavati	<i>vrana</i>	-	<i>rána</i>
<i>patati</i>	- padati, letět	<i>yati</i>	-	<i>jeti</i>
<i>padyati</i>	- padat	<i>veda</i>	-	<i>věda</i>
<i>prati</i>	- proti	<i>vid</i>	-	<i>věděti</i>
<i>pibati</i>	- pítí, pívati	<i>vindati</i>	-	<i>vyndati, získati</i>

Daniel

Kap. 5./5.

V touž hodinu vyšli prstové ruky lidské, a psali naproti svícnu na stěně paláce královského, a král hleděl na část ruky, kteráž psala.

Kap. 5./6.

Tedy jasnost královská změnila se, a myšlení jeho zkormoutila ho, a pásové beder jeho rozpásali se, i kolena jeho jedno o druhé se tlouklo.

Podivná znamení

To je pradávný příběh babylonského vládce Baltazara, který se přihodil při hostině oslavující dávné vítězství jeho otce Nabuchodonozora nad Izraelity.

Hosté připíjeli z pohárů, obklopeni zlatými i stříbrnými nádobami, ukořistěnými Nabuchodonozorem v posvátném jeruzalémském chrámu.

Oslavovali svá babylonská božstva, ale zejména i sami sebe. Nicméně jak známo, skončila ona pijácká slavnost velmi neslavně.

„...a pásové beder jeho se rozpásali a kolena tloukla jedno o druhé...“

Velké vystrašení a hrůza obcházely hodovním sálem. Králi Baltazarovi i jeho hostům se znenadání na protější stěně zjevila ruka.

Ruka s prsty pišícími dnes již slavná slova: Mn, mn, tkl, ufrz. Mene, mene, tekel, ufarzim. Sečetl jsem, sečetl, zvažil a rozdělil.

Alespoň tak jsou ta slova králi Baltazarovi překládána na rychlo povoláním hebrejským mládencem Danielem. Ten předpovídá jeho blízký konec i konec jeho království.

Noviny Prandire
**O Velikých hroznych Zazra-
 cch a Zivijich / kteréž se staly w Bolsté Zemi / w
 Rusych y gunde / o spářením Osob a rozličných Znamení na
 Dveticich / w Pokogah / na Stiechách y Oděvách Lidských /
 5. Dne Měsíce Czervna Léta pomínaleho / r. 95.
 Tež o Zázračném Porodu / kterýž gedna Žena tehož Léta
 a Dne / w Waradýnu w Horných Vhých porodila.
 Přitom kterak na givých místech Země Těšení
 bylo / Oheň a Syra z Tebe přišla.**

Dobová ilustrace s vyobrazením podivných znaků.

A ať již to bylo tenkrát jakkoliv, ještě téhož večera, kdy prorok Daniel promluvil, naplnil se osud krále Chaldejské říše Baltazara a on byl zabit. Vládce se pak stal Darius Médský. Mnohé může napovědět následné brzké povýšení Daniela nad přední královské úředníky. Jak dalece máme považovat píšící ruku za prohnání hebrejský trik a jakou úlohu sehrála vlastně svíce stojící naproti stěně, či dokonce sám prorok Daniel, nemůžeme dnes již zdánlivě posoudit.

A je také možné, že se vše událo bez vedlejších úmyslů a nezávisle na vůli kohokoliv.

Neboť to není jediný případ, kdy se zcela nečekaně objevuje písmo nebo neznámé znaky na místech stejně nečekaných.

Jeden příklad za všechny můžeme objevit v kronice nazvané „Svět za tři českých králů“. Autorem je Marek Bydžovský z Florentína.

„Nowiny prawdivé o welikých a hrozných Zázracích a Diwíjch, kteréž se staly w Polské Zemi, w Russých y ginde. S spatřenijm Osob i rozličných znamenij na Dweríjch, w Pokogich, na Střechách y Oblecích Lidských, 5. dne Měsíce Czervna Léta pominulého 1698.“

5. června 1698 se na několika místech východní Evropy vyskytly blíže neznámé bytosti a jevy, které se vymykaly všeobecným zvyklostem. Jednu z takových událostí ukazuje i dobová kresba. Znázorňuje vzrušené měšťany ukazující na rozličná znamení, která velmi připomínají písmo. Podivné znaky se objevují na oblecích, zdech i střechách domů. Ale také v příbytcích, jak tvrdí dobová zpráva, hovořící o strašlivém zázraku. Kdo a za jakým účelem promítá znamení na tak překvapivá místa?

A nejdůležitější ze všeho: jakým způsobem, jakou technikou lze něco podobného uskutečnit?

Zapamatujme si ty podivné znaky. Je možné, že se opět kdesi vynoří. I kdž není iisté. zda isou nřesnou renlikou těch. o kterých je psáno.

Zdá se, že se již dva ze znaků opět překvapivě objevily o několik set let později.

Na jiném místě planety.

Mezi nádhernými „hieroglyfy“, které „nenadále vykrystalizovaly“ na polních plochách, ale i jinde. Zdánlivě bez jakýchkoliv logických spojitostí, pokud zůstaneme tvrdohlavě slepi.

Nicméně neodvážil bych se však tvrdit, že se jedná o dlouho očekávaný přátelský akt mimozemské entity - pokus o navázání kontaktu. Posloupnost vývoje událostí v této oblasti totiž hovoří spíše o pokryteckém manévru.

Je však velmi pravděpodobné, že se blíží doba, kdy zarytí odpůrci U.F.O. budou šokováni - pokud se toho dožijí.

Průsvih možná pokročil tak dalece, že oficiální potvrzení nedá na sebe dlouho čekat.

I když je též možné, že zvítězí varianta neúprosných jestřábů.

Ale o tom někdy jindy, v jiném čase.

*...Prezident Akademie je dále povinen ze všech svých sil
přispívat k vyhubení vlkodlaků, permoniků, draků,
vodních žinek a bludiček...*

Berlínská Akademie věd (18. století)
Výňatek jmenovacího dekretu prezidenta Akademie

Mayské písmo

Vynálezci, objevitelé přírodních zákonů i čehokoliv jiného mívali kupodivu mnohdy podobné osudy. Věřte, že by to byl podezřelý nepřehledný zástup těch, kteří museli nedobrovolně opustit tento svět jen proto, že se jim podařilo cosi objevit či vynalézt. Zastřeleni, oběšeni, utopeni, otráveni, upáleni, mnohdy setnutí nebo i jinak společensky znemožněni.

Giordano Bruno upálen pro svůj názor o mnohosti světů podobných Zemi, a o mnohosti života na nich.

Kibalčič, raketový odborník - zastřelen.

Roger Bacon uvězněn v klášterní kobce za své vize budoucnosti lidstva.

Albert Einstein - nejen autor teorie relativity, který v dobré vůli dal svůj mozek k dispozici vědeckému výzkumu. Ti, kteří nikdy nic kloudného nevymyslí, se mu pomstili alespoň po jeho smrti. Mozek velkého muže tiše šplouchá nepoužitelný - nevratně rozpuštěn ve formaldehydovém roztoku. (Umístěn v lahvi od zavařeniny a pečlivě ukryt v krabici od okurek kdesi mezi prázdnými lahvemi od piva.)

Nikola Tesla - jeden z největších vynálezců zejména v oboru elektrotechniky - znemožněn a jeho objevy raději zapomenuty. Tento geniální Srb - nepřeborná pokladnice geniálních vynálezů - zdroj inspirace pro podvodníky typu Edison, Marconi či Adsonvale, zemřel okraden, chudý a opuštěn. Prohlášen za šíleného mimozemšťana, programově pronásledován a zesměšňován, dlouhodobě nezaměstnaný, překonával svými objevy nejen možnosti své doby. Požár jeho laboratoře jako by zdůrazňoval nutnost smést z povrchu

země všechny vynálezy, které nesly jeho jméno. Mnohé z jeho objevů pak pojmenovali podvodníci a vykradači, jiné po jeho smrti nenávratně skončily v archivech FBI. A on sám se stal pouze, jak také jinak, nezávadnou legendou, která již není nebezpečná svou překvapivou invencí.

Diesel utopen v moři při své plavbě do Spojených států, kde měl předvést svůj zázračný zážehový motor, který měl odzvonit benzínové dynastii.

Mnohé vynálezy byly beznadějně a nenávratně skryty průmyslovými magnáty či bedlivými úředníky.

Je docela možné, že to je ten pravý důvod, proč dodnes používáme perfektně nalakované, luxusně drahé limuzíny, jejichž hnací jednotka úspěšně připomíná skvělé výdobytky techniky minulých století.

Skvělé emitory nepoužitelného tepla i roztodivných zápachů. Konstrukce motorů - nepatrně koordinovaný shluk muzeálních roztodivů, předpotopných přenosů kroutících momentů, téměř nahodilých explozí a až za mez únosnosti mučených materiálů. To má být div zázračného 20. století?

Ano. Neboť by bylo nevhodné nevydělávat na tak skvělém materiálu, jakým je ropa. I kdybychom se měli stokrát udusit.

Ti šťastnější z vynálezců, kteří přežili, byli bleskurychle o své vynálezy okradeni pozorným okem nepřejícnosti. Mnohé objevy se tak honosí jmény, která by měla být spíše synonymem pro lež.

A protože tomu tak není, je pravděpodobně vše v pořádku.

Pak se ovšem nelze divit, že nám v hlavě měly uvíznout, mimo denních starostí, pouze takové vzpomínky na minulost, které by byly sterilně nezávadné a celkem nic neříkající.

A ti, co bořili a pálili vše, co by mnohé vysvětlilo, mohou nestydatě lhát. Udiveně pak zíráme na fragmenty podivuhodných věcí a ty se stávají záhadami, se kterými si již nevíme rady.

System věcí je takový, jaký je, a je tedy lhostejné, zda se civilizace Nového světa střetla se španělskou chamtivostí či chamtivostí libovolného národa staré dobré Evropy.

Vše, co neodpovídalo „požadavkům doby“, bylo ničeno, bořeno, páleno nebo přetavováno.

A tak se mohlo stát, že Mayové velmi dlouho „neznali“ písmo, kolo a jejich vývoj byl zázračně učebnicově vzestupný.

Kdosi pilný nás nyní neustále přesvědčuje (když bylo konečně Mayům písmo „povoleno“), že jejich písemnictví se mohlo rozvíjet pouze v klasickém období (300 - 900 n. l.). Naopak předklasický vývoj (1500 př. n. l. - 300 n. l.) je vyhrazen pouze nenáročným činnostem „úředně povoleným“.

Co na tom, že matematiku, stavitelství, perfektní kalendář, legendy o Létajícím hadu i písmo převzali od dávné kultury, kterou kdosi nazval Olméky.

Co na tom, že z předklasického období pocházejí ty nejskvělejší kulturní hodnoty a směrem do budoucnosti je zřejmý úpadek.

Ideálně zpracovaný kámen, ale i tvrdý horský křišťál? Nutně musí pocházet z rodinné dílny pilného aztéckého řemeslníka.

Jak jednoduché.

A snad by se vše podařilo skutečně ututlat, nebýt lidí typu Ericha von Dänikena, kteří rozvířili poklidné a bahnitě vody těch, kteří viděli a mlčeli.

Když Němci vyvraždili českou obec Lidice, byl to jeden z důležitých kroků směřujících ke konečnému řešení české otázky: srovnání obce s povrchem země. Tam, kde byly kdysi prohlubně, se musí objevit vršky. A naopak. Kde stál vršek, tam se objeví dolík. Místní potok dostane od nadřazené rasy jiné, úředně schválené koryto. Nic nesmí být ponecháno náhodě.

Nebyl to ani první a bohužel ani poslední pokus, jak zničit jakoukoliv vzpomínku na cokoli.

Španělský biskup Landa, Koniáš conquisty, odvedl rovněž dílo hodné zavržení. Jednoho pochmurného dne vzplála velká plamenná pochodeň a neuvěřitelné množství mayských rukopisů se změnilo v hustý, dodnes žalující dým.

Vše, co by připomínalo americkou kulturu, mělo nenávratně odkráčat na smetišť dějin. V tomto případě španělské.

Přes veškerou a důmyslnou snahu Koniášů byly některé mayské rukopisy podivuhodnými cestami zachráněny (Madridský, Pařížský a Drážďanský kodex).

Mayských písemností se zachovalo jen pramálo. Španělští dobyvatelé pálili vše, co svědčilo proti jejich krvavému bohu zvanému „chamtivost“.

Zachráněné mayské památky jsou dnes pojmenovány podle místa, kde jsou uloženy. Přetištěná ukázka je z Drážďanského kodexu.

Přesto, že jsou pouhým torzem, nedávají ani tu nejmenší naději těm, kteří si tak toužebně přáli, abychom viděli Nový svět jejich očima.

Mrzký čin biskupa Landy měl i svá pozitiva. Na dlouhý čas zaměstnal množství vědeckých nadšenců, kteří pak sepisovali populární knihy o ztracené civilizaci, jež neznala ani kolo, ani písmo.

Bylo by to tak neúnosné?

Je též možné, že jednoho dne ututláme sami sebe tak dokonale, že nenávratně zmizíme beze stop. Pokud ovšem nepokládáme devastaci a destrukci za stopy rozumné civilizace.

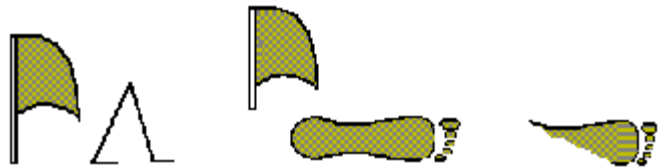
Nemenší zmatek způsobili i ti, kteří si říkají romantičtí historikové. Není pochyb, že informace, s nimiž pracují, přijímají zprostředkovaně. Bez nutných náležitostí fundovaného vědeckého výzkumu.

Do této oblasti patří i následující řádky, které budou zcela jistě postrádat všechny nutné a vědecky podložené náležitosti.

Ze své nicotné hlubokosti ubezpečují vědecké kruhy, že nepovažují za nutné, aby akceptovaly jakýkoliv můj poznatek. Není podložen ani zlatem, ani houževnatou prací, a zcela prokazatelně nemá znaky vědeckého přístupu.

Spíše se kloním k názoru, že i tentokráte mají pravdu amatérští romantikové, když hovoří o podobnosti mayského písma s egyptskými hieroglyfy, ale i písmy jiných etnik.

Zdá se, že mayské písmo je složeno z velkého množství dílčích znaků (6700 hlavních a asi 7500 pomocných). „Nabalováním“ znaků na ústřední téma byl pravděpodobně vytvořen hieroglyf, jenž měl svůj vlastní specifický význam, a zároveň mohl být čten jako dílčí informace. Lze též předpokládat, že jednotlivé znaky byly slabikami a písmeny zároveň.

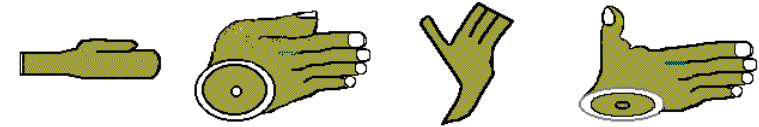

egyptské znaky

mayské znaky

aztécké znaky

Podobnost s egyptskými hieroglyfy se zdá být v tomto zcela jistá a ještě vzroste, jestliže jednotlivé znaky - mayské i egyptské (a nejen ty), porovnáme. Cukrová třtina a kráčející nohy, písmeno „I“ a pojem chůze se čte IJ - choditi - chůze (sánskrť i, iti, eti - jíti). Mayský znak je součástí znaků vytesaných do čedičové skály v La Ventě a podobnost může být prozatím náhodná. Aztécký otisk nohy jednoznačně znamená slovo chodit, přesně tak jako chetitský znak pro totéž.

Egyptané

Mayové

Chetitě

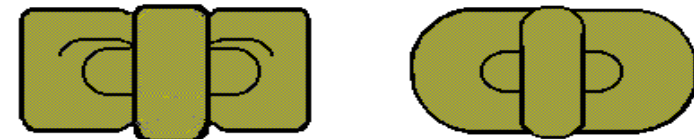
Mayové

Rovněž kresba ruky byla oblíbeným objektem, který byl používán nejen Sumery, Chetity a Egyptany, ale i Mayi. Zejména u Mayů bylo toto téma rozvinuto do několika variant.

Natažená ruka je oprávněně egyptology považována za písmeno „D“. Jaký význam měla natažená ruka u Mayů a Chetitů se prozatím můžeme dohadovat.

Mayové

Mayové

Chetitě - znak označující boha

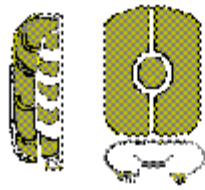
Český vědec Bedřich Hrozný je ten, jenž rozluštil chetitské písmo, které nese podle mne mnoho společných znaků s mayskými hieroglyfy. Následující obrázky mají podezřele podobné tvary a je otázka, zda jediná možná varianta spočívá v náhodě?

Znak označující boha má svůj protějšek v mayském znaku a není to jediná nahodilost, kterou si v podobnosti mayského a chetitského písma ještě ukážeme.

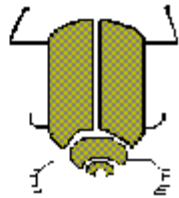
Abych se vyhnul nudnému opakování o shodnosti znaků, uvádím jen některé zajímavosti.

Nakonec si ponechávám nejzajímavější a nejpádnější důkaz svého tvrzení, že amerikanisté odmítali změnit své programově ustarané obličejce v překvapení. Ačkoliv zcela jistě objevili to, co já: posvátného egyptského brouka - skarabea jako jeden z mayských znaků vytesaných do kamene. Ano, Mayové i Egyptané používali stejný symbol. Jediná výjimka - Mayové jej tesali nejen v nárysu, ale též v bokorysu. Snad proto, abychom se nezmýlili...

Tento nejen mayský znak Egyptané používali též jako písmena „CHPR“.

Mayové

Egyptané (chpr)

Znak Slunce:

Slunce čas Re Ra

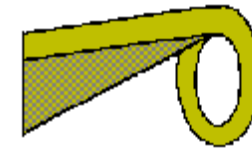
Chetitě Egypt Egypt Polynésie Mayové

Mayové

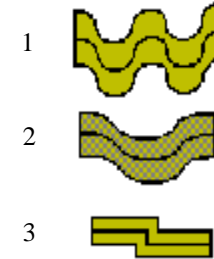
Chetitě

Mayové

Chetitě

voda
1. Mayové
2. Egyptané
3. Chetitě

Egypt Egypt Mayové

Egypt Mayové

Zjevení Jana Theologa

Kap. 1./ verš 19.

*Napiš ty věci, kteréž jsi viděl
a kteréž jsou, a kteréž se mají
dítí potom.*

Mimosmyslové vnímání?

Zjevení - fenomén, který v průběhu tisíciletí obohatil lidstvo, a to i přes nesporný fakt, že tvrdohlavě hovoří o konečné destrukci lidského společenství.

Když nic jiného, pak máme o čem přemýšlet, neboť mnohá vidění celkem velmi trefně vystihují tehdy vzdálenou budoucnost. A ta jako by se naším přičiněním proměňovala v nemilou přítomnost.

Mezi ty nanejvýš pozoruhodné vize patří bezesporu biblická Janova Apokalypsa.

Pokud byly Janovi promítány obrazy skutečné budoucnosti, pak nás nic neopravňuje pochybovat o tom, že „skvělé“ dvacáté století bylo cenzurováno.

Spíše naopak.

Byl by to bezkonkurenční, nervy drásající starověký thriller, či spíše hororová podívaná, vyžadující buď velmi otrlého diváka, nebo silné uklidňující léky.

Předpokládám, že to bylo spíše to druhé, a vše této hypotéze rovněž i nasvědčuje.

Domnívám se totiž, že pouze neobyčejně zatvrzelý cynik by nedotčen zhlédl všechny ty krutosti, jež jsme vědecky a s ostrovtipem sobě vlastním připravili na své bližní.

Ale i sami na sebe.

A nic na tom nezmění fakt, že naše nervy jsou důmyslně otupovány krvelačnými filmovými společnostmi, kterým úspěšně konkurují neméně zakrvácené televizní programy.

Není jistě bez zajímavosti, že Janovi promítaný obraz budoucích dějů byl barevný, a jak je z textů patrné, méně srozumitelné pasáže byly doplněny mluveným slovem.

Jan Theolog nebyl zdaleka jediný pozemšťan, jemuž se dostalo informací prostřednictvím „vidění“. A pokud nejsme čímkoli zaslepeni, pak je další setrvávání v naučené slepotě a pohodlné nevědomosti přinejmenším neopatrné.

Rozhodně to není cesta vedoucí k poznání tak významných vesmírných sil, jakými bezpochyby mohou být ty, které se snaží ovlivnit vývoj na této planetě.

Ať již přicházejí odkudkoliv.

Jak již bylo řečeno, můžeme se s podobným fenoménem setkávat v průběhu historie mnohokrát a ne vždy to musela být Boží inspirace.

Seznamme se nyní s typickým příkladem vize, jež se odehrála před osmi sty lety Hildegardě von Bingen. Tato podivuhodná žena, která žila v letech 1098 až 1179, sepsala během svého života množství receptů a léků na rozličné nemoci.

Výchozím materiálem byla řada bylinek, které příroda poskytuje. Její recepty jsou platné dodnes a její spis je velkou zásobárnou inspirace.

Ona sama tvrdila, že všechny léky na uvedené nemoci jí sdělil sám Bůh. Rady totiž pocházejí z nebeských vidění. Od jistého času se pro ni jedna část nebes proměnila v cosi, co bychom dnes mohli úspěšně nazvat televizní obrazovkou.

V této podivné nebeské výseči svého zraku mohla sledovat všechny návody na léky a potřebné byliny. A nejen to. Text jí byl sugestivním hlasem diktován. Později se zvěst o ní donesla k samému papeži Eugenovi, který dal vše pečlivě prošetřit. Grémium církevních odborníků došlo k závěru, že mají co do činění se zázrakem, a tak byla Hildegarda prohlášena za svatou. Odtážitost k celé problematice je dána též důvěryhodností, neboť vše, co leží za hranicí poznatelného, je pro nás více méně nepřijatelné. Snad i proto, že osobně jsme nic podobného nezažili a nejsme ochotni povolit onu vymoženost ani nikomu druhému.

A to by bylo poněkud málo prozřetelné.

Až do této chvíle jsem programově odmítal cokoli, co by mohlo být výsledkem mimosmyslového vnímání. Neboť co vše může spatřit unavené oko či duševní porucha? A právě halucinace, jakéhokoliv druhu, mohou být neblahou předzvěstí nevratných změn mysli a dramatického rozpadu osobnosti. Rovnovážený stav mezi vnímáním okolního světa a našimi reakcemi na vnější podněty je velmi citlivé zařízení, ovlivněné neuvěřitelně velkým množstvím na sobě nezávislých faktorů. Nezamíchá-li se do hry na slovo vzatý odborník z oblasti psychiky, pak jsme kupodivu vesměs spokojeni s nepřesně vymezenou hranicí normality. Ostatně by výše jmenovaní odborníci ani na okamžik nezaváhali, jestliže by jim král Artuš a jeho rytíři od kulatého stolu šeptali v ordinaci svá tajemství o Svatém grálu. Přesto je podivné, že právě jistá disproporce mezi omezenými možnostmi smyslových orgánů a širokou škálou objektivní reality je zárukou nezávadné funkce nejen naší psychiky. Je totiž zcela jisté, že vidíme pouze úzkou výseč z celého spektra elektromagnetického vlnění a ani s naším sluchem to není o moc lepší.

Přesto je nadprahový i podprahový svět nedílnou součástí všeho, co i dnes je záhodno považovat za normální. I když se snažíme vidět „neviditelné“ jako cosi odděleného. Do téže kategorie může patřit blízký i hluboký vesmír, řídicí se zákony, které by naše zvyklosti odsoudily k neexistenci.

I kdybychom jej stokrát odmítali, protože je neviditelný, nehmatatelný a neslyšitelný, je tu a nic se s tím nedá dělat.

Co všechno bychom asi mohli spatřit, kdyby byly naše smyslové orgány poněkud čilejší a bystřejší. Na druhé straně jsme ušetření pohledu na škody napáchané námi i v této oblasti Universa. Nicméně jsem přesvědčen, že reakce našich orgánů na ucelené spektrum elektromagnetického záření se tiše koná, nezávisle na mínění majitele těla.

Je i toto mimosmyslové vnímání?

Neviditelný svět a neviditelnost.

Jestliže si odmyslíme fyzikální a jiná odborná zaklínadla, pak je neviditelnost slovo, které není radno používat. Je přímo zavrženíhodné. Snad i proto, že nás kdosi, ještě nedávno, pře-

svědčoval, že se jedná o čirý nesmysl, či náboženský blábol. A přesto jednoho dne se stane nebezpečím, které důmyslnost generálů označí slovy „Top secret“ nebo „For eyes only“ - „Přísně tajné“. Mimosmyslové vnímání a neviditelnost. Jak dalece spolu souvisí tyto nepovolené kategorie? Jak souvisí s jevy U.F.O.? Co společného mají s vizemi a vizionáři?

Jak je jistě patrné, není neviditelnost pro mne neřešitelný problém. Snad i proto, že jsem velmi prostý člověk, vzhlížející s nadšením ke všem Božím ustanovením. A pokud se odvážím hovořit o neviditelnosti, pak nemám na mysli vychýlení světelného paprsku supergravitačními či elektromagnetickými poli. Nemám ani na mysli nátěrové či jiné hmoty, odrážející či pohlcující jakékoliv vlnění - jakési stoprocentní mimikry. Ani zhuštění média systémem „hůl do vody ponořená, zdá se býti nalomená“. Odvážím se pojmenovat tu indispozici zrakového orgánu, kterou lze též nazvat souhrnem nedokonalostí.

Jsem ve své prostotě přesvědčen, že neviditelnost leží doslova na dosah ruky. Právě v nedokonalosti oka a vši komplikovanosti, jež s přenosem a konstrukcí obrazu souvisí.

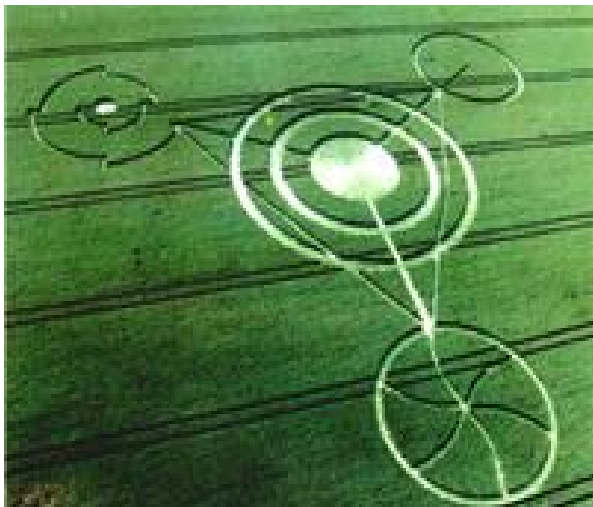
Tak, jako lze lehce intenzivním světlem způsobit dočasnou i úplnou slepotu v celém viditelném spektru elektromagnetického záření, tak lze předpokládat i možnost snížit oba prahy viditelnosti - zmenšit výseč vnímání elektromagnetického vlnění. A naopak. Jistě je též možná cesta, jak dočasně, či trvale, posílit libovolnou prahovou oblast a tak rozšířit výseč vnímaného spektra.

Je docela možné, že bychom pak vnímali světlo v docela jiné škále hodnot. Snad jako vůni či spíše jako pocity dobra či vrcholného štěstí. Možná i opačně. Pokud by má úvaha byla blízká věrohodnosti, pak obraz promítaný v posílené prahové frekvenci by byl viditelný jen pro vybrané jedince.

A naopak. Všem, u nichž by byl snížen práh viditelného spektra, by objekt promítaný v běžné prahové frekvenci neexistoval. Pokud však hovoříme o mimosmyslovém vnímání, pak je to bezesporu cesta přímého působení na tu část mozku, kde se obraz vnějšího světa vytváří, přičemž je zcela zanedbána optická a přenosová lidská vybavenost.

Virtuální realita n-té generace, uměle vytvořená vidina světa. Domnívám se však, že toto právo náleží pouze Bohu, nanejvýš laskavému a spravedlivému. V opačném případě by to bylo další neštěstí v rukou generalissimů a jakýchkoliv usurpátorů. Ať již přicházejí odkudkoliv.

Pokud se čtenáři bude zdát tato kapitola příliš zdlouhavá, nechť laskavě promine. Nejlépe je zažít vše na vlastní kůži a pokud možno bez úrazu.

Ať již je úmysl jakýkoliv, nelze upřít piktogramům fakt, že mnohé z nich jsou nádherně dokonalé. Jsme rovněž obahaceni o „prastarou“ zkušenost, že vždy a za všech okolností se odněkud vynoří neznámí a hloupí falzifikátoři, kteří ochotně pomáhají svým kolegům „na vyšších postech“. Ti pak, k našemu úžasu, provádějí svá kouzla průměrnosti, aby nás přesvědčili, že i piktogramy mohou být i normální přírodní jevy. V televizních „arénách“ nás neúnavně přesvědčují o tom, že pokud se těmito jevy nezabývají oni sami, nebo přední světové vědecké časopisy, pak není v podstatě o čem diskutovat. Demagogicky zavírají již dávno zavřená okna vesmíru, ty, o kterých tvrdí, že jsou dokořán.

Pokud se lidé budou řídit podle toho, co ti teď povím, zachrání se mnohé duše. Blíží se konec (první) světové války. Pokud však budou lidé i nadále urážet Hospodina, vypukne válka ještě hrůznější.

Rusko se obrátí jiným směrem a nastane mír. A pokud nebude můj hlas vyslyšen, pak se z Ruska rozšíří zcestné učení.

Vypuknou války a věřící budou pronásledováni pro svou víru. Již bylo narozeno dítě, které se pod záminkou mírových plánů a pomoci falešného náboženství pokusí sjednotit lidstvo. Brzy po roce 1992 však lidé poznají, že se jedná o Antikrista.

**Poselství Zjevení z Fatimy
z roku 1917
(oficiálně nepotvrzeno)**

Mír, nic než mír. Modlitby a půst jsou cestou vedoucí k usmíření s Bohem... Kdo nežije v míru sám se sebou, nežije v míru ani s ostatními. Nemyslete na války a zlo.

Pokud nedojde k nápravě, přijde katastrofa. Větším zlem než události v Jugoslávii je stav okolního světa.

**Zjevení z Medžugorje
po roce 1991**

Zjevení z Fatimy

Jistě je velká legrace, jestliže přes úpornou snahu rozzlobených mužů vládnoucích oligarchií a jejich „vědecky“ fundovaných služebníků brázdí naši oblohu i nadále zdánlivě netečná U.F.O.

Neschválené oficiální vědou vytváří pak jejich absolutní realita dojem, že prohnulost naší společnosti dosáhla nejzazší možné hranice.

Frontální útoky na cokoliv, co má s touto tematikou cosi společného, slaví své úspěchy. Má být vytvořen dojem, že vše je výplodem nezdravé fantazie. Do nejmenšího detailu byla připravena strategie, která byla s úspěchem používána jak východním, tak západním blokem. Oba antagonistické bloky (blahé paměti) našly společný jazyk okamžitě a bez jakýchkoliv předběžných podmínek. Celá lež byla - a stále je postavena - na postupně budovaném strachu a nedůvěře (v cokoliv). Byl vytvořen promyšlený systém - co jsem sám nespátřil na vlastní oči v televizi, to nemůže prakticky existovat.

Do jisté míry je v tomto procesu jistá paralela s jinou podivností, která nemusí být až tak programově té první vzdálena. Je možné, že mezi oběma fenomény existují přímé souvislosti.

Zatímco první fenomén i usilovné utlání jsou téměř průzračně jasné, k vysvětlení druhého chybí odvaha nejen vrcholným církevním hodnostářům. Citlivá otázka víry a zjevení.

Nemám ani ten nejmenší důvod, proč pochybovat, že zjevení v Lurdech, Fatimě, Káhiře i Medžugorji neproběhla tak, jak proběhla.

Naopak.

Přesto jsou okamžiky, kdy jisté zarážející podobnosti obou událostí vytvoří nepřekonatelnou překážku na cestě k pochopení celé záležitosti.

Takřka neřešitelným problémem je ten, že hlavní protagonisté se prohlásí za tak vrcholné autority, že vše ostatní musí zůstat pro víru mimo jakoukoliv diskusi.

Ti, pro které je víra rozhodujícím faktorem při rozhodování, jistě tuší, kolik nuancí může nastat při vysvětlování celé problematiky. Z téhož důvodu vyslovím pouze svůj údiv nad několika podivnostmi, které se zjeveními úzce souvisí:

Biblické texty, které se vztahují k budoucnosti, nehovoří o možných zjeveních. Spíše se zdá, že naopak (ústy Ježíše) před falešnými zprávami varují. Až do druhého příchodu Krista se žádné mimořádné Boží milosti neočekávají.

Fakt, že se zjevení konají, má potvrdit přiblížení času Armagedonu. Totéž, nebo cosi podobného, sama zjevení potvrdila. „Je jen otázkou času, kdy onen čas našim přičiněním nastane.“

Význam těchto tvrzení by se ani v nejmenším nezmenšil, i kdyby stál mimo to, co vnímáme jako Boží ustanovení. Pak bychom se zcela určitě měli zamyslet nad tím, co se tak zdánlivě neadresně a nesmyslně pohybuje kolem naší planety. Obsahově může být fatimské zjevení nejbližší známým zjevením z Hercegoviny - Medžugorje. Zdá se, že je jistá podobnost i v samotné technice zjevení, která využívá i jistých triků podobajících se jevům, jež stále posuzujeme odděleně. Snad proto, že byla vytvořena důmyslná a nepřekonatelná bariéra. S cílem, který je buď neuvěřitelný, nebo nesmyslný.

Hlavní protagonisté zjevení měli poměrně velmi přesné informace o některých světových událostech, ležících v té době v hluboké budoucnosti. Na druhé straně jisté nepřesnosti, dávající naději na dílčí nápravu věcí, zvyšují pravděpodobnost celé události. Pokud únik informací o obsahu nebyl opět jen mistrným tahem zla.

Neboť..

Přes výslovný příkaz tak vrcholné autority, za jakou se ústřední postava zjevení prohlásila, nebyl obsah jednotlivých zjevení ve Fatimě nikdy oficiálně zveřejněn. Několik papežů, z nichž ani jeden zapečetěný dopis neotevřel, neuposlechlo. Nikdy tedy nebyl dán příkaz k jejich zveřejnění. Což je ostatně samo o sobě největší podivností v celé záležitosti. Kolem zjevení zavládlo zpočátku rozpačité, později rezolutní mlčení. A samotná vizionářka, jediná z dětí, které přežilo - byla přijata do kláštera. A přísně oddělena od zbytečně zvědavého světa.

Mlčení vrcholných církevních hodnostářů zavládlo i tehdy, kdy byl zmíněný text poselství „objeven“ a zveřejněn. Nikdy nebyla potvrzena jeho pravost. Dodnes ani nebyl jednoznačně odmítnut.

Podobně se zachoval i současný papež Jan Pavel II. v případě zjevení v Medžugorji. S viditelným potěšením vzdal poctu Panně Marii, nikoli však přímo i samotnému zjevení.

Největší podivností by jistě byla smlouva mezi samozvanými vládci světa a mimozemskými silami zla. Jestliže proběhla tak, jak tvrdí jiné, prozatím neověřené, informace a tak, jak ukazují okamžité příznaky, pak se bezesbytku naplnilo jiné pradávné zjevení - Zjevení Jana Theologa. Zjevení, o kterém se domníváme, že pochází z opačné polarity, než té, jakou lze též předpokládat.

Lidstvo rozdělené čímkoli, co umožňuje okamžitě vlastnit co největší balík peněz a majetku. Z toho vyplývající zvýšená zločinnost, neboť kdosi, kdo hovoří celkem pragmaticky o sociálních sítích, asociálně ničí vše, co se zdálo být ještě pozůstatkem lidské sounáležitosti.

Doktríny omezených válek, vítězných tažení revolučních i fundamentalistických blábolů, které se pro jistotu označují jako ideály. Živé vzpomínky na miliony zavražděných v mnoha válkách, revolucích, nepokojích, hladomorech.

Uměle vyvolané nemoci. Vyvolené národy, nadřazené rasy a třídní nepřátelé - „noví lidé“, samozvaní vůdci lidu a mudrci zářačného dvacátého století.

Násilí, krutosti, drogy, nevšímavost, nájemní vrahové a jejich podnikaví zaměstnavatelé pak stanoví nové morální kodexy. Lži, podvody, korupce stabilně poctivých politiků. Lokajové a chodící démonové zla upravují, s profesionální virtuozitou, lež na televizní pravdy.

To je ten svět, který má rozřešit nerovnici o mnoha neznámých, která byla zadána nejen ve Fatimě. A věřte, že je lhostejné, co nebo kdo stojí za oněmi událostmi, neboť ať již je to tak či naopak, vytvořili jsme systém, u kterého není záhodno hlasitě kýchat.

Aby se nezhroutil.

Je snad možné, že kdosi neznámý nebo dobře utajený by z toho mohl mít jakýkoliv užitek?

Rozdělené čímkoli, a v tomto okamžiku vírou i nevírou, má lidstvo zjednat okamžitou nápravu systému, který je zřejmě vadný již dlouhá staletí či spíše celá tisíciletí. Jednoznačně se v průběhu dalších let stává závada čím dál tím zřetelnější, úměrně tomu, jak se vzdalujeme Božím ustanovením, či chcete-li zákonům Universa. A opět je lhostejné, zda jsme ateisté či naopak.

Tisíckrát zbytečně se tváříme materialisticky, jestliže necháme zmizet informace, s nimiž si nevíme rady. Pak nejsme ani moudří, ani materialisté. Nejsme bohužel ani „blahoslavení chudí duchem“.

Co se vlastně ve Fatimě (Portugalsko - provincie Estremadura) tenkrát, v roce 1917, odehrálo?

„Operace Fatima“ - akce probíhající několik let - byla rozfázována na několik částí. Je možné, že zjevení v Lurdech (od 11. února

do 16. července 1858, celkem 19 setkání Bernadety Soubirousové se zjevením, které se označilo za Neposkvrněné početí) bylo přípravným obdobím na další problematiku setkání lidstva s neřešitelnem.

Navázání kontaktu, příprava na vrcholné setkání, vlastní setkání a předání poselství. To vše proběhlo odděleně od možnosti kontroly kýmkoli, mimo vybraných dětí.

Jaké mechanismy umožnily dětem vidět to, co ostatní nemohou, byly technicky prověřovány až o 65 let později, při známých zjeveních v Medžugorji.

Poslední fáze, které se všeobecně říká fatimský zázrak, se konala v předem určeném čase i místě. Tuto část zjevení spatřilo na vlastní oči kolem sedmdesáti tisíc věřících i ostatních zvědavců. Některé fáze fatimského zjevení připomínaly jiná podobná zjevení, jiné části se již nikdy neopakovaly.

Píše se rok 1915 - první rok I. světové války. Kdesi v odlehlé části Portugalska jsou sourozenci Jacinta (8 let), Lucia (10 let) a Francisco (11 let) dos Santosovi jednoho dne svědky nebývalého úkazu. Bílý oblak, který se vznášel nad stromy, se pomalu transformoval do tvaru lidské postavy, zcela průhledné s ostře ohraničenými obrysy.

Prozatím můžeme vše považovat za fantazii dětí ze zaostalého venkova.

Po roce se celá situace opakovala. Zářící světlo, jak také byl obláček popisován, se změnil v průhledného mladého muže, „zářícího jako křišťál, kterým proniká sluneční svit“. Ač je to k nevíře, průhledný a zářící mladík navázal s dětmi postupem času velmi úzký kontakt.

A nyní, kdy již děti věří, že se setkaly s andělem, nastává stěžejní chvíle podivného setkání čtvrtého druhu: Franciskovi a Jacintě, (dětem, které později zemřely a je opět lhostejné, zda na španělskou chřipku), podává světelná bytost tekutinu. Obě děti tekutinu, nabízenou v poháru, vypily.

Lucie (jediná, která všechna setkání přežila) dostala, na rozdíl od svých společníků, tabletu.

Průhlednou bytostí nabízená tableta připomíná to, co kdysi bylo nabídnuto i Janu Theologovi na ostrově Pátmos.

Lucie použila stejných slov jako kdysi Jan: „Rozplynula se na jazyku.“ Později nazývala tabletu hostií. Přestože rozdílný medikament, avšak co se týče účinku - stejné výsledky.

Všechny děti upadly do hlubokého spánku. Chemickou cestou děti ovlivnit a připravit na věci příští?

A ty skutečně nastaly o rok později. Dne 13. května 1917. Toho dne z čistého nebe spatřily děti velký záblesk. Po něm následoval druhý, podstatně silnější. Vzápětí děti spatřily světelnou záři vznášející se nad nedalekým prastarým dubem. Uvnitř záře bylo možno rozeznat „nádhernou zářící ženu“. Bytost byla oděna do bílého šatu splývajícího až k jejím nohám. Hlava i ramena byly zakryty závojem. Děti se od zářící ženy dozvěděly, že „přišla z nebes“ a přinesla lidstvu poselství. Bude přicházet vždy třináctého každého měsíce.

Jak slíbila, tak se i stalo. Děti dostaly celkem tři poselství, která měla být předána církevním představitelům. Bytost stanovila termíny, do kterých mají být poselství zveřejněna.

Ani náhodou se však její příkaz nesplnil, přestože ona světelná zářící žena tvrdila, že je matkou Ježíše. Zdá se, že církev přistupuje k zázrakům i zjevením velmi obezřetně, snad i proto, že o něčem podobném biblické texty nehovoří.

Jak už to bývá, množství nedůvěřivých lidí celý problém ještě více zkomplikovalo. A zřejmě proto uspořádaly vesmírné síly velkou nebeskou podívanou v předem oznámeném termínu.

13. října 1917 se sešlo ve Fatimě na sedmdesát tisíc lidí, aby zhlédlo oznámený zázrak - jedinou fází zjevení, kterou mohli spatřit všichni na vlastní oči.

A vše se skutečně odehrálo s ohromující jistotou. Přihlízející lidé byli uchvázeni. Celý jev se zdál být velmi rozsáhlý, neboť ústředním předmětem „zázraku“ bylo Slunce. Nicméně se jednalo prokazatelně o místní jev, jenž připomínal spíše to, co nazýváme U.F.O. (které však neprošlo dezinformačními sítí).

Nechat promlouvat přímé svědky dnes již znamená, že je vysledná informace nejméně „z druhé ruky“. Riskujeme tak nebezpečí, že hodnověrnost našich tvrzení se blíží pravdě asi tak, jako předvolební tvrzení ministra financí o nebývalém a trvalém poklesu inflace. Přesto nemůže být pochyb, že se cosi závažného ve Fatimě skutečně přihodilo.

Bylo krátce po vydatném dešti. V ten den, v tu chvíli, bylo možno spatřit Slunce v podobě dosud nevidané: matný stříbrný kotouč, stojící v zenitu, který neoslňoval. Jako by Slunce bylo přikryto tělesem nepatrně menších rozměrů, než bylo samo. Sluneční záře se přelévala přes jeho okraje. Kolem matného slabě světélkujícího disku se objevila zářící korona.

Misionář Ignacio Lovrenzo Pereira viděl „mdlý kotouč, a bez lesku, kolem něhož zářil věnc. Připomínal sněhovou kouli otáčející se kolem své osy...“

Univerzitní profesor z Coimbry, Dr. José Almeida Garret, popisuje svá pozorování jinak: „Kotouč se zřetelně výrazným okrajem žhnul bez obvyklého oslnění.“

„Byl také na rozdíl od naší ústřední hvězdy podstatně světlejší a zčásti barevnější. Třpytil se jako perla... Toto Slunce nebylo zastíněno žádným mlžným oparem. Zcela jasně zářící obrysy hovoří o opaku. Nebylo tak kulaté jako je Měsíc. A spíše než Měsíc, viděný za bílého dne, připomínalo ono Slunce spíše plochý vyleštěný kotouč, vsazený do perleťové mušle s výraznými okraji.“

Tu se počal kotouč, který se objevil v těch místech kde obvykle bývá Slunce, chvět a kymáčet. Několik bleskurychlých pohybů a kotouč se změnil v rychle se otáčející „ohnivý kruh“. Zazářil všemi barvami světelného spektra. Barvy se rychle střídaly od zelené, modré až po červenou či fialovou. „Oblaka, stromy, lidé, pole - vše se ponořilo do světélkujícího světla rychle se měnících barev,“ říkají přímí účastníci.

Tento jev dostal později název „rotující Slunce.“

Náhle se kotouč „utrhl“ z oblohy a řítil se neskutečnou rychlostí na vyděšené lidi. Vyzářoval čím dál tím větší teplo, které vysušilo veškerou vlhkost nedávného deště. Krátký okamžik a kotouč se vrátil zpět na oblohu, aby se zakrátko celý proces znovu opakoval. Konečně nastal okamžik, kdy Slunce opět zazářilo na obloze tak, jak se od solidní hvězdy očekává... Není ani ten nejmenší důvod pochybovat o tom, že předem ohlášený jev byl zaznamenán na filmové pásy.

V akci byly nasazeny i fotografické přístroje. Původní prameny tvrdí, že zmíněný jev nebyl doprovázen zvukem: „Bylo slyšet pouze bzučení filmových kamer.“

Filmové dokumenty i fotografie zmizely rychle a elegantně, přesně tak jako ti, kteří chtěli celou záležitost poopravit. A protože se po filmových záznamech zázračně slehla zem a zavládlo nepřejícné ticho, zdá se být velmi pravděpodobné, že bylo na filmových pásech cosi zaznamenáno. A protože systém je takový, jaký je, je téměř jisté, že „později objevené“ snímky by doznaly neuvěřitelných změn.

Podobný osud postihl i samotné poselství. A ti, co mají dnes jistotu, podezřele a zarytě mlčí.

Cosí podivného se ve Fatimě skutečně odehrálo.

Není však žádného důvodu stavět se zády i k poselství, které je údajně autentické, byť oficiálně nepotvrzené. Neobsahuje totiž nic, co bychom neměli pokládat za aktuální.

Bůh vám dá znamení. Bude to tehdy, až se na noční obloze objeví velká záře.

Z druhého fatimského poselství (oficiálně nepotvrzeno)

Svět čeká v druhé polovině století obrovská zkáza, neboť se lidstvo vyvíjelo jinak, než by byl jeho žádoucí vývoj. Lidé pošlapávali dar Hospodina, který jim byl dán, a dále se prohřešují proti sobě i Bohu.

Na všech úrovních je zaváděn satanský řád, jenž určuje chod a směr vývoje lidského společenství.

Vědci vymýšlejí zbraně, které mohou v jediném okamžiku zničit veškerý život na Zemi.

Satan přiměje vládcy světa i mocné, kteří řídí chod věcí tohoto světa, aby dali příkaz k masové výrobě těchto vražedných zbraní.

A pokud se lidstvo neobrátilo proti těm, co jej strhávají ke zlým skutkům, pak na lidstvo dopadne trest.

A bude horší než potopa, již kdysi Hospodin potrestal lidstvo.

Nebude ušetřen nikdo. Ani mocní vládcí neuniknou osudu těch nejmenších.

Církev bude vystavena těžkým zkouškám. Satan vstoupí mezi

církevní hodnostáře, aby rozdělil kardinála od kardinála, biskupa postavil proti biskupovi. Nastanou velké změny a špatné musí zahynout.

Pokud nenastane náprava, bude svět zatracen.

Z třetího fatimského zjevení (oficiálně nepotvrzeno)

Pasáčky z Fatimy

Záhadné piktogramy v polích. Je mnoho názorů, co vše nám chce (stále hypotetická) entita sdělit. Jsem však doposud přesvědčen o tom, že absence jisté logické časové posloupnosti dějů signalizuje ve vývoji v oblasti fenoménu U.F.O. zcela něco jiného, než jsou znamení přátelského kontaktu.

To vy sami jste se rozdělili na muslimy, pravoslavné a katolíky. Všichni jste si rovni. Vy všichni jste moje děti.

Zlo, které vzniklo na počátku tohoto století, bude ukončeno ke konci tohoto zjevení.

V Sovětském svazu nastanou velké změny. Bůh tam bude oslaven nejvíce na celém světě.

Příští dny budou pro polský národ těžké, ale odehraje se vše bez krveprolití. Spravedliví n akonec stejně zvítězí.

Rok 1981 - první rok
Zjevení z Medžugorje
(z odpovědí na dotazy)

Zjevení z Medžugorje

Píše se rok 1981. Vyplnění dávného snu Adolfa Hitlera leží ještě v blízké budoucnosti. Tam čeká i příslib finanční a morální podpory jistého ministra zahraničí nikdy neexistujícímu státu Bosně - Hercegovině, pokud se odtrhne od Jugoslávie. Kdo si pak vzpomene jak ti, co vytrubují do světa doktrínu o sjednocené Evropě, drobí jako o závod prosperující státy již tak nestabilní Evropy.

Rovněž „československý bastard musí zmizet z mapy Evropy“, aby opět mohly spatřit světlo světa neuvěřitelné lži o jakési nikdy neexistující zemi jménem Sudety.

Výsledkem tohoto snažení bude nejen zvýšená nestabilita na Balkáně. Nezměrné utrpení jugoslávského lidu a podivná neschopnost Evropského společenství. Kdo si pak vzpomene, jak bylo ono dílo započato. Jednoho pochmurného dne „překvapivě“ přikluše

poslední rozdělení a naučená nevědomost nepřipustí, že se o tom hovoří již v době, kdy přišlo první varování z Medžugorje.

A je opět lhostejné, zda považujeme tyto události za zjevení blahoslavené Panny Marie či za cokoliv jiného.

Rozhodně měla ústřední postava dramatického setkání neuvěřitelně přesné informace o dalším vývoji dávno před tím, než skutečně nastaly.

V mnoha pohledech je i toto mariánské zjevení podobné těm předchozím. Avšak co do propracovanosti a délky nemá obdoby (časový interval zjevení od roku 1981 až do roku 1990, pro některé z někdejších dětí však pokračují setkání až do dnešních dní). Snad i proto, že se jedná o zjevení poslední, neboť pak přijdou ty události, které byly oznámeny v prozatím nezveřejněných poselstvích.

Tak jako ve Fatimě, jsou výzvy lidstvu z Medžugorje tématicky totožné: „Mír, nic než mír, víra a střídmost, usmíření s Bohem. Kdo nežije v míru sám se sebou, nebude žít v míru ani s ostatními. Nemyslete na války a špatnosti. Nemyslete na Zlo.“

Pokud nedojde k nápravě, lze očekávat, že se lidstvo zřítí do katastrofy. Podstatně větším problémem než je tragédie jugoslávských národů, je dramatický stav okolního světa.

Podle objektivních vnitřních, ale i vnějších příznaků se význačným vesmírným silám jeví další světový vývoj jako velmi sporný a zásadně nepřijatelný. Proto snad byla připravena precizní osnova, jak varovat nepoučitelné? Jako by vše potvrzovala slova zjevení z Medžugorje, které samo sebe označilo za blahoslavenou Pannu Marii: „Přišla jsem naposled, aby se lidstvo obrátilo. Více již na Zem nesestoupím. Toto je poslední zjevení.“

I sama technika zjevení byla z části velmi podobná těm minulým. V mnohém však byla i nová. Také informace pronikaly do okolního světa podstatně snadněji. Dlouhý časový interval též umožnil provádět bezprostřední rozličná měření: od zkoumání psychického stavu dětí během průběhu zjevení (encefalograf, měření bioproudů, pohyby očních svalů atd.), až po měření radioaktivity.

A co je pozoruhodné, veškerá zkoumání přinesla někdy až šokující poznatky (během jednoho zjevení byla naměřena smrtelně vysoká radioaktivita).

Pouze šest dětí (ve věku od 10 do 17 let) bylo objektem, k němuž se zjevující zářící žena obracela. Ostatní přítomní dostávali informace pouze zprostředkovaně. Ale i ti se stávali svědky některých průvodních jevů, mnohdy podobných těm z Fatimy.

Všem dětem bylo, nebo ještě bude, předáno celkem deset poselství. Zatímco některé z dětí již obdrželo všech deset, jiné je ještě očekávají. A je i možné, že k těmto šesti dětem, dnes již dospělým, časem přibudou další, neboť jistá prodleva by byla signálem, že dochází k jisté nápravě věcí.

Část poselství, jež děti dostávaly, je osobního rázu, část se týká pravděpodobně Hercegoviny. Sedmé až desáté poselství je věnováno světovým událostem, přičemž desáté se týká celosvětové katastrofy, kterou lze odvrátit pouze modlitbami a půstem. Zkrátka nápravou celého lidského systému věcí, jenž se zejména ve dvacátém století „vyznamenal“.

Tak jako ve Fatimě, bylo i zde některým dětem ukázáno místo věčného zatracení, ale i místo zcela opačné s některými pozoruhodnými detaily.

K prvnímu kontaktu došlo ve středu dne 24. června 1981 kolem páté hodiny v Medžugorji (Jugoslávie - oblast Hercegoviny, asi 25 kilometrů od Mostaru), na kopci Križevac nazývaným též Podbrdo.

Děti spatřily ženu, obestřenou velkou září, vznášející se nad jedním z keřů. Vystrašené děti utekly, aby se druhý den vrátily na totéž místo. Situace se opakovala jako den předtím: v tutéž hodinu se zablesklo přes celou oblohu a vzápětí se objevila žena, či spíše dívka z minulého dne. Děti spatřily, jak na ně kývá pohybem ruky.

Zjevení bylo později popsáno jako „krásná mladá dívka“, 160 cm vysoké štíhlé postavy. Černé vlasy, občas vlající. Modré oči a kolem hlavy, pokryté bílým závojem, splývající až k nohám, dvanáct hvězdiček. Byla oblečena do šedých šatů měnících se někdy do zlatova, tak jako její oči. Její obraz byl reálný, třírozměrný a bylo možno se ho dotýkat. Její šaty, které vypadaly zcela normálně, však kladly při dotyku odpor jako kov. Záře kolem dívky vyvolávala v dětech pocit štěstí.

Před jejím zjevením bylo možno spatřit jedno až trojitě zablesknutí, pak září a přibližování dívky jakoby z nekonečna. Přibližování trvalo od jedné do pěti vteřin. Dívka se přiblížila až na

vzdálenost jednoho a půl metru. Vznášela se ve výšce kolem sedmdesáti centimetrů, někdy jako by na světelném obláčku.

Ve chvíli přibližování někdy dětem okolní svět mizí a to již v okamžiku, kdy se objevuje zářící jas.

Jednotlivá setkání trvají od pěti do patnácti minut. Končí tak, že se při odchodu dívka neobrací. Mizí vzdalováním.

S dětmi hovoří chorvatsky. Zpočátku o běžných záležitostech, rovněž odpovídá na otázky. Pokud předává dětem nějaké poselství, je povoleno je zveřejnit až tři dny před jejich uskutečněním.

Někdy jsou děti během setkání napojeny bioelektrickými snímači na měřicí přístroje. Zjevení však neprojevuje žádnou nevoli.

Jednoznačné prohlášení, že zářící dívka je blahoslavenou Pannou Marií, je potvrzováno vypravováním jejího životního příběhu, který je dětmi údajně zapisován. Někdy mohou děti spatřit i obraz mladého muže, o němž dívka hovoří jako o svém synu, který byl ukřižován, aby spasil lidstvo. Blíží se okamžik, kdy přijde podruhé.

Pochopitelně, že komunistická vláda (svého času) začala projevovat zájem o státem nepovolené produkce neznámých sil a uvedla do činnosti svůj ověřený systém represí. A tak se i někteří členové policejní ostrahy mohli setkat s jevy, které je spíše postrašily, než poučily. Ale i ostatní mohli spatřit světelné jevy, ohnivé sloupy, zářící objekty, žhnoucí kruh nebo ohnivě zářící slova napsaná na obloze.

Dne 14. července 1981 se děti měly dostavit na Križevac v nezvykle pozdní hodinu. Té noci, krátce před dvanáctou hodinou, ozářilo noční oblohu silné světlo a k zemi klesalo cosi, co připomínalo světly do žluta zbarvený balón. Těsně nad zemí však praskl a rozletěl se v tisících hvězdičkách po okolí. Celý jev, včetně se zjevením mladé dívky, trval plných čtyřicet minut.

2. srpna 1981 mohli všichni přítomní spatřit cosi, co připomínalo fatimské rotující Slunce. Slunce začalo rotovat na obloze, pak se od něj oddělil světelný prstenec, který se začal přibližovat k zemi. Zanedlouho se od naší hvězdy oddělil světelný paprsek a v podobě duhy směřoval k místu shromážděných. Pak se odrazil na zvonici blízkého kostela, kde vzápětí vznikla silueta ženy (podobně jakov Káhiře roku 1969).

To vše trvalo celou půlhodinu.

Neodvažují se nyní domyslet uvedené podivné události až do konce. Zdá se však, že kdosi neznámý má o nás příliš důvěrné informace.

Je dobré znát hranici, kde začínají a končí mnohé souvislosti se slovem „lidskost“.

Kde je vlastně počátek všeho rozdělení? Ať již jsou kořeny kdekoliv, největší počátek lidské rozpolcenosti má na svědomí dvacáté století, které vlastnilo přímo zázračně mocné prostředky k rozvíjení lidského společenství.

Namísto očekávaného rozkvětu byly vyvražděny miliony lidí, někdy i tím nejsurovějším způsobem. Ano, za zvrhlosti zázračného a revolučního století by se nemusel stydět ani ten nejotrlejší vrah, který kdy po této planetě chodil.

A Bůh je volán vrahy k zodpovědnosti: „Neboť kdyby existoval, nedovolil by nám vraždit... Kde byl, když jsme vraždili?“

A pokud je vrah soudcem, odchází Satan vždy jako vítěz a neobviněn. A je opět lhotejný, zda existuje či nikoli. Neboť jej zcela jistě brzy vydupeme ze země, i kdyby tisíckrát neexistoval.

Milióny zavražděných, surově utýraných, usouzených hladem a virovými nemocemi, z nichž některé (vhodně?) unikly z laboratoří.

Stokrát odsuzovaný Herodes byl břídil proti masovému vraždění nevinů již v samotném těle matky. Lovci mršin pak berou svoji odměnu.

Usměvaví lékaři nabízejí za pouhých (inflačních) 90 tisíc Kč, „zaručený elixír mládí“, připravený z mozkových buněk nenarozených lidských embryí - zaručeně ne starších než osm týdnů.

„Žrouti“ lidských embryí mládnou, a kdosi stále hovoří o nutnosti potratů...

Vynikající úspěch „výzkumníků“ z Akademie věd, o kterém si mohla ukrutná paní z Čachtic nechat jenom zdát. A co je zajímavé, není zcela jisté, zda by její zastaralý recept na elixír mládí - koupele v krvi zavražděných panen - dostatečně rozčílil i současné zákonodárce. Doba, kdy se ženy chovají jako muži a úchyly jsou oslavovány .

Obcování muže s mužem je povýšeno dokonce zákonem na lidskou přirozenost a zvěř i v této oblasti stojí výše než dobrovolná lidská zvrácenost.

Když rovnováha, která již dávno není rovnováhou, spustí pozvolně mechanismus lavinovitě katastrofy. Když průšvih je destrukce, jež nesmí být nazvána destrukcí.

Neuvěřitelné...

A astronautům v určitých situacích vypadávají filmové kamery z rukou, nebo je zapomínají na Měsíci. Kdo si dnes na takové maličkosti vzpomene...

A tajné trezory i nadále bobtnají utajovanými skutečnostmi. Žijeme v epoše informační exploze, kdy se stoprocentní lež drze tváří jako pravda. Jen proto, že jsme jí to dovolili, neboť je to výhodné i pohodlné.

Je možné, že se na naší planetě děje cosi podivného...

Ne vše, co letělo na Měsíc, bylo dokonalé. Přesto souhrn nedokonalostí slavil nakonec úspěch. Mimo velkého dojmu zanechali američtí astronauté ještě něco: na Měsíci pár pěkných stop a - jak jinak - i jednu kameru. „Zapomenuté kamery“ až s dojemnou shodou slouží vědcům k zdůvodnění malého počtu „přivezených“ fotografií. U sovětských astronautů se často zdálo, že si s sebou kamery snad ani nevzali. Co všechno jsme se, my obyčejní smrtelníci, neměli dozvědět?

„Tuto planetu obývají bytosti, které získaly takovou moc nad sebou i věcmi, že se podobají bohům. Zatím se skrývají v hlubinách země. Jednoho dne však toto nové plémě vystoupí a smete neduživé lidstvo.“

Plémě, které nás vystřídá
Bulwer Lytton

„Jsme ve spojení s bytostmi, které nám poskytly moudrosti druhého řádu. Neznám jejich pozemská jména a viděl jsem je velmi zřídka v jejich tělesné podobě. Osobně se domnívám, že jsou to lidské bytosti žijící na této planetě a ovládající strašné a nadlidské síly.“

Manifest členům druhého řádu
Samuel Mathers,
společnost Golden Down

„Nový člověk žije mezi námi! Je tady! Prozradím vám jedno tajemství. Viděl jsem nového člověka. Je nebojácný a krutý. Měl jsem před ním strach.“

Adolf Hitler

Rasa, která nás nahradí?

Zatímco autoři Bible vidí možnost „vylepšení“ úspěšně zaběhnutého prototypu pozemšťana v duchovní sféře - poznáním, vírou, dobrem i láskou, pohybují se mezi námi šílení vizionáři snící o nadřazených rasách či o možnosti jisté spoluprády s nadlidskými bytostmi, se kterými jsou údajně ve spojení. Přičemž právě víra, láska a dobro jsou považovány za nežádoucí zlo, které je nutné jednou provždy odstranit.

Ti méně odvážní hovoří o zázračných pilulkách, neuvěřitelně měnících „mdlý mozek“ průměrného tuzemského hříšníka v superzařízení, ne nepodobné počítači n-té generace.

Je jasné, že v souladu s těmito vizemi je uvažován i systém věcí připomínající zlaté doby, kdy pouze samozvaní vyvolenci měli

pravdu. Doby, kdy i vedoucí řeznictví (masny?) musel být nutně komunista (výhody fašismu jsem bohudíky úspěšně propásl, i když je zcela možné, že mi dnešní postkomunistický systém později vše vynahradí).

Jiní borci naopak prosazují integraci lidského mozku (bez příslušných orgánů tvořících člověčí stvoření) - napojením na aparatury kosmických lodí, využívající tak jeho neuvěřitelné kapacity a flexibility v procesu řízení a rozhodování. Jistý německý vědec je přesvědčen, že by to měl být mozek malého dítěte.

Nejlépe nemluvněte, neboť ten si neuvědomí, že mohl být lidskou bytostí.

V Kanadě žijící „myslitel“ naopak prosazuje jiné priority.

V roce 1986 vědecký pracovník univerzity v Torontu Allan Tough vyrazil do světa se svou vizí supertechnické společnosti budoucnosti. Jeho názory nejsou nepodobné představám Adolfa Hitlera či průměrného satanisty mixovaného se skalním komunistickým bossem:

„Budou vypěstováni nezvykle zdraví, dlouhověcí jedinci s výjimečně vyvinutými, vysoce výkonnými mozky, ovládající techniku i oblast duchovního světa natolik, že nebude problém nepozorovaně ovlivňovat chování vybraných lidských jedinců. Bude tak vyloučena jakákoliv agresivita i nepřijatelné varianty buřičského chování. Vědomí, myšlenky, představy a motivace libovolně vybraného lidského tvora budou pod kontrolou - nepozorovaně ovlivňovány technicky, ale i duševní silou.“

Zkrátka „plavé bestie“, které unikly „záhadným způsobem“ z německo-fašistického genofondu nejen první poloviny 20. století. Ovládnou nejen techniku budoucího hypersvěta, ale pravděpodobně i ty zbývající - neduživé původní obyvatelé Země.

Rozčilující pokusy německo-nacistických vědeckých kapacit na lidech se dnes stávají v očích některých pseudovědců méně odpornými. Možná i velmi žádoucí realitou. Je jasné, že ve svých genetických laboratořích přecházejí od slov k činům.

V odborných časopisech lze dokonce nalézt oslavné články na sondy trvale napojené na mozky žijících „pacientů“...

V souladu s těmito vizemi někteří z těch, kteří se domnívají, že vlastní vysoký IQ, nebo mají více než tučné bankovní konto, hlasitě

uvažují o problému, který prý Hitler tak zpackal - o likvidaci podřadných ras. Tentokrát má vše proběhnout nepozorovaně a na vědecké bázi. Začínají usilovně, mimo jiných důležitých alternativ, prosazovat i eutanazii - i když prozatím v jiných souvislostech.

Prozatím.

Je zcela zřejmé, že tyto záležitosti stojí víc než na vzdáleném okraji našich denních zájmů. Nicméně se domnívám, že je potřebné názory těchto „velkých mužů vrcholného managementu“ lidského společenství čas od času připomenout.

Mezi nejpozoruhodnější tvrzení zmíněného pana Allana Touha však patří představa superbytostí, vládnoucích takovou technikou i duševními silami, které jim umožní přenášet libovolného tvora z místa na místo.

Je to sice neuvěřitelné tvrzení, jež bychom u vědeckého pracovníka snad ani neočekávali, nicméně nikoliv původní.

Cosí podobného se zde, na této planetě, již kdysi odehrávalo.

Nemilosrdná Svatá inkvizice i oběti únosů ve 20. století totiž shodně tvrdí totéž, co pan Tough z torontské univerzity. V této souvislosti nelze nezpomenout na Adolfa Hitlera, satanisty, i celou další plejádu tajných společenství typu Golden Dawn. Všichni byli a snad i stále ještě jsou (dnes již mimo Hitlera a těch, kteří nás již opustili) přesvědčeni, že se na Zemi objevily neznámé bytosti, ovládající právě ty vymoženosti, které pan Tough tak obdivuje. Ten ostatně tvrdí, že celou situaci ovlivní právě vysoce rozvinutá vesmírná inteligence, jež nás již dávno našla.

Objevují se nejen úvahy o tom, že jisté finančně-politické uskupení lidí, tvářících se jako představitelé Země - skupina známější pod názvem CFR, navázalo kontakty právě s těmi, o kterých byla Svatá inkvizice informována, že jsou služebníky Satana. Tyto úvahy, podepřené poměrně věrohodnými argumenty, jdou dokonce tak daleko, že uvažují o hybridním společenství, kde člověk sehrává pouze roli zdroje stavebního materiálu (viz tajná vláda).

Nesmíme zapomenout i na jisté skupiny kontaktologů či na vyznavače nového ufologického náboženství, úmyslně navazujícího na některé biblické texty.

Podle mého mínění se jedná o „úředně“ povolenou verzi mystifikace, zamlčující skutečný problém. Nebeské bytosti zachraňující

lidstvo nahrávají pouze dobře, či méně dobře placeným ufobijcům, ke kterým lze úspěšně počítat i dobrovolné přísluhovače.

Těmto pánům odpovím velmi tvrdě: Ani náhodou nemíním diskutovat o tak prozaických jevech, které jakási chytrá hlava nazvala U.F.O. - neznámé létající objekty. Vím totiž, o čem je řeč.

Ve zcela opačné situaci jsem však v okamžiku, kdy jiná velká skupina lidí shodně, a prokazatelně nezávisle na sobě, tvrdí totéž, že byli uneseni neznámou mimozemskou a pravděpodobně nepřilíživou přátelskou entitou.

Ano, jsem na rozpacích a ve stejné situaci jako vážený čtenář. Nesdělitelná a neuvěřitelná tvrzení, neboť chybí vlastní zkušenost.

Neuvěřitelná tvrzení, nikoli však nemožná. Neboť objektivní realita potvrzuje, že dobrovolní ufobijci ve své prostotě (?) neví, co činí. A to zcela zdarma.

Pokud chci cosí potvrdit či vyvrátit, nemůže být argumentem vlastní naučená arogantní nevědomost, či přání, aby se realita změnila v pohádkovou fikci (či obráceně ?) jen proto, že mám smrtelný strach z možné pravdy.

Domnívám se, že klíčem k rozluštění pravdy či nepravdy mohou být souvislosti mezi neurčitými, přesto možnými setkáními čtvrtého druhu, po kterých usilovně pátrala Svatá inkvizice, a těmi, které se měly přihodit ve 20. století. Jistý stupeň pravděpodobnosti spočívá ve skutečnosti, že totiž mezi nimi leží nepřekonatelná bariéra informačního vakua a nikdy nebyly mezi nimi doposud viděny jakékoliv vzájemné spojitosti. Druhým závažným faktorem pravděpodobnosti je předpoklad, že se neznámí vesmírní vetřelci neousoudili jen na „výjimečné“ dvacáté století.

Závažnost však nespočívá již jen v otázce, zda ano, či ne, ale i jak dlouho mohou na Zemi působit cizorodé a neznámé vlivy.

Pokusme se nyní porovnat vše, co se zdá být v očích řady každodenních průšvihů, pouze čarodějně-patologickým nesmyslem.

Nejdříve ze všeho se pokusme zjistit, zda Svatá inkvizice měla pro své obavy, že jsou bezbranní věřící vystaveni neustálému vlivu démonských sil, oprávnění. Neboť konec konců čertíci nejsou a ani nemohou být považováni za pozemšťany, ba dokonce ani za missing line - stále chybějící vývojový článek mezi člověkem a opicí.

I když kdo ví...

„Roku 1559 v zemi markraběte brandenburského v čas žní, když oves od dělníkův již sekán býti měl, prve než na pole došli, spatřili patnácte mužův neobyčejné a hrozně velikosti, bez hlav všichni, jako by kosíce obilí. Jeden přes druhého sekajíc, hřmot a skřípění kos do daleka slyšán byl, avšak ani jedno stéblo ovsu poraženo nebylo. Zdaleka, ze zámku i města se seběhlo množství lidí a ti smělejší se těch zázračných sekáčů vyptávali, ale ti neodpovídajíc své dílo konali. Ano, jsouce některými odvážlivci rukama chytáni, vytrhujíc se, dále oves jakoby sekali...“

Marek Bydžovský z Florentína
Svět za tří českých králů

Blízká setkání čtvrtého druhu?

Historické zápisky Marka Bydžovského vznikly v polovině devadesátých let 16. století. Jejich autor byl univerzitním mistrem oborů - matematika a astronomie a kronikářem, který zapisoval historické zprávy a dobové příběhy způsobem poplatným tehdejšímu myšlení.

Tato doba nepochybovala o existenci Boha a také nejrůznější neobvyklé zprávy byly přijímány dychtivě a o jejich pravdivosti se mezi lidem nepochybovalo. Nikdo se tehdy příliš nepodívoval nad čerty, démony a čarodějnicemi.

Na nebi se objevovaly různé nebeské divy a znamení, která byla dávana do souvislostí s budoucími katastrofami, válkami a morovými nákazami. Marek Bydžovský jako astronom pečlivě zaznamenával výskyt komet, jejich rychlost ve stupních, tvar a barvu, včetně jejich zdánlivé polohy.

Ostatní jevy, které přesahovaly rámec jeho vzdělanosti, přebíral i s jejich mystickým vysvětlením. V té době nebyla známa podstata polární záře a je možné, že některé z uvedených jevů by bylo možno připsat na její konto.

Zcela jasně však ze zápisků Marka Bydžovského vyplývá, že některé létající světelné koule, či hořící létající břevna, známe dnes pod názvem U.F.O.

Setkání s čerty je zastoupeno zvláštním setkáním čtvrtého druhu.

„Stalo se 12. března 1587 - České království za panování Rudolfa II. Habsburka. V e čtvrtek po Družební neděli, na den sv. Řehoře, jinak 12. dne měsíce března, na gruntech urozeného pána Mikuláše Vojkovského z Milhostic etc., ve vsi Lhotě Prosenský na dvoře Jana Blažka, Václav, syn jeho v desíti letech stáří, ležel za kamny se svými bratřími a sestrami sám šestý, tři sestry a jeden bratr jeho, též i jedna žena podruhyně.

A když bylo po půlnoci, přišli dva čerti a toho Václava, syna Blažkova, vzali z prostředku jiných dětí. On pak křičel, aby ho nedali jim vzíti, ale čerti přece vzavše jej, skrze jedno vokno s ním proletěli s hřmotem, jako by někdo nějakým řetězem velikým zaštumoval.

Jiní pak děti, jsouce přestrašeni, zvolali na otce a máteř, kteříž když rychle přiběhli, oznámili jim, co a jak se stalo s Václavem, bratrem jejich, a na vokno hledíce (skrz které s ním čerti vyletěli), spatřili, kterak v něm kolečka na drobný kusy potlučena byla a olovo pomačkáno.

Ďáblové pak Václava pachole vedli mezi sebou v prostředku, jeden za jednu a druhý za druhou ruku, svítili očima, takže z nich hrůza šla, vtom pak kohouti zazpívali a ďáblové, jdouce tehdaž s pacholetem přes jeden rybník v též vsi, opustili to pachole na témž rybníce. Kteréžto když přišlo k paměti, běželo k rychtáři, svému příteli, blízko odtud a prosilo, aby s ním říkali modlitbu Páně, neb jakž tam ve všech jmenují páteře. Blažek pak, otec téhož pacholete, zvědévši, že jest syn jeho u rychtáře, poslal jednoho krejčího pro něho, kterýž jsouc tak od ďáblův přestrašen, nechtěl s ním jíti, aby ho zase nevzali, pravíc, že na něj čekají. I přišel druhý od otce poslaný, mluvíc k němu, aby se nebál, a pachole prosilo, aby ho nedali vzíti, takž vzavši ho jeden z vyslaných na ramena, dones ho

zase domův k otci jeho. Tu pachole, jsouce doma, oznamovalo urozené paní Lidmile, manželce urozeného pána Mikuláše Vojkovského etc. (kteráž naschvál, slyševši o tom strašlivém divu, do té vsi přijela) i jiným přítomným, jak jsou s ním ďáblové zacházeli a kterak ho voškráblí v pravou nohu, když s ním skrze vokno proletěli, potom jak ho vedli přes rybník, až mu ruce zčernaly na těch místech, kde jej drželi.

Na tom pak rybníce, kudy s pacholetem ďáblové šli, spatřiny jsou šlépěje nápodobné husím od mnohých dobrých a hodnověrných lidí.

Z toho pak velikého a strašného leknutí roznemohlo se pachole a leželo celý den jako ztrápený, takže již rodičové jeho malou naději měli, aby živ zůstatí měl, a jakž zpráva jest, že ho zimnice velmi těžce trápi.“

**Marek Bydžovský z Florentína
Svět za tři českých králů**

A tak se v Čechách oblíbené rčení „vzal ho čert“ naplnilo u Vojkovských vrchovatou měrou.

Jestliže má příběh reálné jádro, pak bytosti s podivně svítícíma očima, pletoucí si okna s vhodovým otvorem, nemusí být nutně čeští čerti, mající v pracovní náplni únosy malých, neposlušných dětí za hluboké noci.

Jestliže bychom uvažovali o drakonických opatřeních rozzlobeného středověkého otce strašícího svou neposlušnou ratolest, pak je důležité připomenout, že on sám byl pravděpodobně rovněž nadmíru postrašen. „Krutý otec“ by se spíše snažil celou věc ututlat v úzkém rodinném kruhu, bez asistence urozené paní Lidmily. Ona žena bez meškání přispěchala na místo činu snad ještě téže noci, neboť i v této době se jednalo o nevídanou a neslýchanou záležitost. Tak výjimečnou, že i Marek Bydžovský považoval za nutné věnovat jí nezvyklý počet řádků ve své jinak úsporně psané kronice. Rovněž „statečné“ chování přítomné podruhyně nelze přejít bez povšimnutí. Její obranné aktivity setrvaly v kritickém okamžiku poblíž nuly. Byly to přestrasené děti, které zavolaly otce a mat-

ku na pomoc. Je možné, že podruhyně byla dočasně vyřazena z běžného provozu, paralyzována strachem? Nebo snad způsobem, o kterém hovoří jistý druh literatury dvacátého století?

Ano, té literatury, na jejíchž stránkách řadí malí šedí mužičkové s podivně velkýma a svítícíma očima. Malé šedé, nepříliš přátelské bytosti, které z prapodivných důvodů unášejí nejen dospělé, ale i děti.

Dlouhodobá operace s podivnými cíly?

Pak jistě budu uvažovat o koupi jednoho nebo dvou dobře kokrhajících kohoutů. Mám však podezření, že zmínění kohouti byli spíše místním koloritem nežli účinnou obranou. Akce cizinců selhala patrně v okamžiku chlapcových mdlob. Není to ostatně jediný příběh, který hovoří o takových setkáních. Ať mnohá z nich znějí jakkoliv pohádkově, objevují se i taková, která se podobají těm z dvacátého století i v těch nejmenších detailech.

Není kouře bez ohně. Jestliže jsem v druhém dílu vyslovil domněnku o spojitosti mezi inkvizičními hony na čarodějnice a setkáními třetího druhu, pak je nutné hledat v minulosti tytéž jevy všeobecně dnes známé jako U.F.O. A pokud bych si nebyl jist, že tyto jevy skutečně existují, pak bych žádné spojitosti zcela jistě nemohl vidět a nic by mne nepřinutilo cokoli napsat.

Jejich výskyt byl zaznamenán několika kronikáři různých dějinných období právě v časovém intervalu působení Svaté inkvizice. Celé stovky zaznamenaných podivností, z nichž některé lze zařadit do oblasti označované jako „blízká setkání třetího druhu“.

Ostatní nezvyklá setkání s démony a čerty, která díky použitému jazyku vzdorují prozatím takovému zařazení - a přesto jsou velmi podezřelá, ponechávám váženému čtenáři k posouzení.

Celá staletí se pozemským nebem, ale i nad Českým královstvím, proháněly ve dne i v noci nezvyklé objekty, označované někdy jako hořící břevna, ohnivá kopí či ohnivá košťata, světelné koule či ohniví draci.

Na denní i noční obloze se objevovaly světelné efekty, které jsou dnes pokládány za cokoli přijatelného, tedy i za polární záři.

Ještě jedna podivnost byla s velkou pravidelností zaznamenávána. Na obloze se údajně promítaly obrazy - úkaz, se kterým si nevíme rady, neboť my jsme se s ničím podobným prozatím nesetkali.

Snad proto tyto zprávy zaměňujeme za bujnou fantazii našich předků, nebo neschopnost vysvětlit některé přírodní jevy.

Ale jaké?

L.P. 983 - Irsko

I stal se zázrak v městě Clorea, když lidé přicházeli na nedělní mši do kostela vystaveného k památce sv. Kinara. Stalo se, že z nebe byla spuštěna kovová kotva a ta se zasekla ostrou hranou do jednoho z dřevěných oblouků. Lidé vyběhli z kostela a překvapeně pozorovali podivnou loď plující po obloze.

Pak uviděli zvláštní bytost, jak se spouští po laně a snaží se kotvu uvolnit. Vznášela se způsobem, který připomínal plavání. Lidé zprvu překvapení nyní vyrazili zadržet a zabít neznámého tvora. Biskup rozvášněný lid zadržel a tvor bleskurychle zmizel v podivné lodi. Provaz byl přetnut a kotva zůstala v kostele na věčnou paměť této prapodivné události. Plavidlo se pak vzneslo a po chvíli zmizelo za obzorem.

Speculu regali

(převzato volné zpracování)

Nemůže být nejmenších pochyb o tom, že nejvyšší představitelé církve věděli mnohé, o čem se i dnes zarytě mlčí. Byli to zejména kronikáři klášterů, opaté a biskupové, kteří shromažďovali takové informace. Již za Karla Velikého byly pozorovány jevy, vymykající se běžným zvyklostem, a kupodivu byly zapsány s neobyčejnou otevřeností. Nebyly totiž určeny prostému lidu.

V několika spisech se nezávisle na sobě vypráví o události, která se přihodila kdysi v Lyonu, právě za panování Karla Velikého. Překvapivě se v nich hovoří o neznámých létajících bytostech i létajících lodích. Jedna z těchto vzdušných lodí jednoho dne přistála v polích poblíž města. A ti, co z ní vystoupili - tři muži a jedna žena - byli považováni za démony. Obyvatelé města, kteří vše zpovzdálí pozorovali, se seběhli kolem příchozích. Ti se chovali velmi neobvykle a podivně. Zděšení obyvatelé je považovali za čaroděje a nepřátelské posly šlechtice Grimaulda, kteří mají na jeho příkaz zničit jejich úrodu.

Na příkaz lyonského arcibiskupa Agobarda byli zatčeni, neboť byl přesvědčen o tom, že je velmi nepravděpodobné to, co příchozí mužové a žena tvrdili.

Vyprávěli o zázracích, které jim ukázaly podivné létající bytosti z létající lodi. Tvrdili, že pocházejí též z města Lyonu, kam se vracejí po krátké návštěvě z neznámého prostoru, který nazývali zemí Magonia.

Nikdo z lyonských je však nepoznával a nešťastníci se obhajovali, že zatím co pobývali ve vzdušné lodi, na Zemi uplynul dlouhý čas.

Arcibiskup Agobard dal příkaz k jejich výslechu a jednal s nimi tak, jak se postupuje s čaroději. Zmučení pak byli za přítomnosti arcibiskupa obyvateli Lyonu ukamenováni. Pak přibiti na dřevo a hozeni do řeky.

Jak dalece je tento příběh pravdivý? Odpověď dává sám lyonský arcibiskup Agobard (779 - 840) ve svém spisu De Grandine et Tonitrua.

L.P. 1032 - 28. července - České království

Okolo druhé hodiny na noc hvězda vyšla od poledne (z jihu) na půlnoc (na sever) a jasností blesku svého všechen okršlek země osvítila.

L.P. 1105 - 23. prosince - České království

V noci ukázal se na nebi, straně západní mezi hvězdami tak světlý oheň, že kdyby na východ nebylo, nebyli by lidé za jiné měli, než že je to záře (blesk) sluneční.

Vidíny také dvě koule na nebi ve způsobu a blesku slunci podobné, ale barvy duhové.

L.P. 1259 - 27. ledna - České království

V prvním nočním bdění veliké světlo vyšlo na mnoha místech v České zemi, jako by po zemi šlo, blýskalo se také i hřmělo.

Kalendář historický národa českého
M. Daniel Adam z Veleslavína

L.P. 1290 - Anglie

Tehdy, když se opat Henry připravoval na ranní bohoslužby, bylo bratřím oznámeno, že se děje cosi podivného. I vyšli všichni na prostranství a tam pozorovali nejpodivnější jev, jaký mohli kdy spatřit. Nad jejich hlavami pomalu přelétával stříbrně zářící kotouč a jeho velikost budila strach. A tu opat Henry hlasitě obvinil Wilfreda z cizoložství a předstírání zbožnosti.

Kronika Amplefortského opatství
(převzato volné zpracování)

L.P. 1548 - 15. prosince - německá knížectví

Téhož léta 15. dne téhož měsíce plavci z města Hamburku o půlnoci plavíc se, uhlídali kouli ohnivou tak jasnou, nejináče jako slunce, kteráž táhla ku poledni a svými paprsky tak velikou horkost vydávala, takže plavící se nikterakž sněsti nemohli, ale padše na své tváře obávali se, aby jich nezapálila.

Marek Bydžovský z Florentína
Svět za tří českých králů

L.P. 1571 - 20. července - Praha

Kolem dvanácté hodiny noční ze dne 20. na 21. července byli novoměstští obyvatelé probuzeni nebývalým hřmotem. Vše se otřásalo. Ti, kteří vyhlédli z oken svých příbytků, mohli spatřit podivný průvod ještě podivnějšího vojska, vyjíždějícího právě ze Spálené ulice.

Podivní jezdci a za nimi ještě podivnější vůz, zcela zakrytý a železem okovaný. Vůz bez kol, který tažen vydával takový neslýchaný hřmot, že se okolní domy v základech otřásaly. Za vozem kráčelo osm postav obrovského vzrůstu, všichni bez hlav, v těžkých botách s velkými ostruhami. Vykračovaly tak hřmotně, že od nich „takový hluk byl, jako od vojska jízdného“.

Když se tento zvláštní průvod přiblížil ke kapli Božího těla, která stávala tenkrát uprostřed náměstí, vzplanula náhle v těch místech podivná záře, kterou svědci popisují jako oheň nebo ohnivý

kruh. Svědkové vypovídali, že v těch místech bylo možno spatřit velké množství jakýchsi truhel a sudů naskládaných na sobě. Velký vůz odjel až k planoucí záři a ti, co šli za ním, do něj naložili všechny truhly i sudy a vůz se spěšně rozjel tentokrát opačným směrem. Jel k Novoměstské radnici a dále ke Starému městu a židovskému ghettu. Podivné bytosti však zůstaly u kaple, poblíž planoucího ohnivého kruhu. V tu chvíli se zvedl velký víchř jako na počátku a oheň zmizel. Vše zmizelo, pouze jakási podivná světélkující záře v ovzduší mohla být v těch místech viděna až do svítání.

„Z lidí, kteří na to vidění strašlivě patřili, přemnozí z údesu se rozstonali, někteří i zemřeli. Když se ta věc po městě roznesla, zavoláni někteří ze svědků toho vidění na radnici, a ti lidé hodnověrní vyznali a přísahou stvrdili všechno o tom přepodivném vidění nočním.“

Adolf Wenig
Převzato z Paměti V. Sl avaty
(volně zpracováno)

L.P. 1573 - 26. srpna - České království

Toho dne okolo čtvrté hodiny na noc spatřiny nad Prahou metly a přes ně obdloužné kopí na západ slunce, tak světlé jako blesk měsíce. A trvaly za půl hodiny, potom zmizely.

Adam z Veleslavína
(cituje Manuscript)

L.P. 1587 - 12. března - České království

Toho roku byl zaznamenán únos desetiletého Václava Blažka z Prosenský Lhoty. Únos podivnými bytostmi, které kronikář Marek Bydžovský označuje jako čerty se svítícíma očima.

L.P. 1608 - 27. listopad - České království

Ve tři hodiny na noc u Brna zdvihla se strašná mračna a z nich vyšlo hrozné blýskání a hučení strašlivé, též i zemětřesení, přitom ukrutná tma byla a v tom se nebe otevřelo a koule ohnivá sletěla na

zemi a tak všechen ten okršlek zemský téměř na celou hodinu osvětlila, že v něm jasnější světlo bylo než ve dne a lidé za to měli, že v tom světle k Božímu soudu poslednímu přijde.

Historie II.

Pavel Skála ze Zh oře

L.P. 1625 - 1. května - České království

Ve čtvrtek po dvacáté hodině k východu slunce, velká hvězda se ukázala a ohniví draci v povětrí létali.

Těže noci, ve dvě hodiny na noc nad domem Rejterským v městě Rakovníku, lev a medvěd se v povětrí potýkali...

Po takovém potýkání se ukázal velký muž s malým pacholetem. Na to divadlo všichni rakovníčtí s velkou hrůzou se dívali...

Kalendář historický národa českého

M. Daniel Adam z Veleslavína

Zajisté bychom se nenudili ani při pročitání tajných protokolů Svaté inkvizice, týkajících se nejen nesmiřitelného boje s nepřáteli církve, kacíři a luciferisty (cca 1150 - 1750), ale i procesů s čarodějnicemi (cca 1550 - 1750).

Dodnes nejsou vyjasněny důvody, které vedly mocné tohoto světa k tak zvrácenému a zcestnému jednání, za jaké lze považovat „hony na čarodějnice“.

Pokud ovšem představa ďábla nesplynula s jiným možným zlem, jež kdysi „vysublimovalo“ poblíž naší planety. Téhož zla, které je možná i dnes přepečlivě tajeno?

Ač je to k nevíře, zdá se mi, že představa čerta v podobě kozla, či černé kočky „polidštila“ průšvih natolik, že v této podobě bylo těžko pochopitelné zlo přijatelně personifikováno. A to tak dokonale, že o několik staletí později se čertíci stali úspěšným lidovým folklórem.

Za zlo prozatím nemusíme pokládat technicko-fyzikální jevy objektivně operující, zdánlivě neadresně, zejména ve sféře zájmů protivzdušné obrany států.

Tato skutečnost se stala zlem až v okamžiku prvotního utajení.

I zde je jistá paralela s tajnými přísahami úředníků Svaté inkvizice, zachovat o podstatě problému nejhlubší mlčení. A je docela možné, že se ono tajemství podařilo udržet až do dnešních dnů. Přestože mnohé detaily lze vyčíst nejen z metodické literatury, ale i samotných protokolů inkvizičních soudů.

A zdá se, že jistá logika vnějších projevů a vzájemná podobnost mezi únosy lidí ve dvacátém století a „čarodějnými slety“ naznačuje možnost, že neznámá entita (podstata, jsočnost) skutečně přešla „od slov k činům“.

*Noční démoni obtěžující pozemské krasavice, ale i ty, které z objektivních důvodů můžeme nazvat i čarodějnicemi. Únosy dětí, podvržení hybridové, nečekaná těhotenství včetně jejich záhadného ukončení, vzdušné výlety a čarodějné orgie...
Nebo snad cosi jiného?*

Enochova kniha
Apokryfy 39. kap.

...V oněch dnech sestoupí vybrané a svaté děti z nekonečných nebes a jejich pokolení se spojí s lidskými dětmi...

Mimozemská invaze démonů

Z hlubokého vesmíru se vynoří neznámí, někým vybraní jedinci, a pokusí se nahradit úspěšně zavedený typ, který je dočasně zabydlen na této planetě.

Nic víc, nic míň zmíněný úryvek apokryfní Enochovy knihy neobsahuje. A tak se zdánlivě optimistická zpráva může změnit v Jobovu zvěst. Kdosi si pohrává s myšlenkou, která nemusí být tak nezajímavá a v jistém okamžiku nepravdivá.

Ten, kdo zaslal přes propasti času tuto neúplnou zprávu, nám zapomněl sdělit, podle jakých pravidel bude provedena selekce pozemských dětí, a zda se nám to bude líbit či nikoli.

Zvláště proto, že Enochova kniha je velmi úzce spojena s jiným neslavným sestupem dávných Božích synů, o němž hovoří nejen Enochova kniha (viz Silnější než Däniken I.), ale i sama Bible.

V dávných časech, o kterých panuje mezi velkými hříšníky optimistický názor, že jsou historicky nepodložené, se několik desítek budoucích padlých andělů (poslů) rozhodlo skoncovat s mládenecským životem.

Jak rozhodli, tak učinili, neboť pozemské krasavice nebyly, jak se zdá, proti. Opačné zprávy prozatím nejsou k dispozici.

Kniha Mojžíšova 1.
Genesis
Kap. 6./ verš 2.

Že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, které obdivovali.

Kap. 6./ verš 4.

Obrové (zrůdy) pak byli na zemi v těch dnech, ano i potom, když vcházeli synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli, muži na slovo vzatí.

Potomci padlých andělů, nazývaní Nefilim - spadlí z nebes - byli zřejmě podle všech genetických pravidel hybridními bytostmi. Se všemi neduhy z toho vyplývajícími. Podle křesťanské tradice byli Nefilim pouze slepou vývojovou větví a nemohli mít další potomky.

Bible pak již pouze suše konstatuje, jak byla ona mimořádná nebeská událost vyřešena.

Celý problém neplánovaného křížení dětí nebes s pozemšťany byl rázně ukončen potopou. Strůjci incidentu byli pochyťáni a vrženi do žaláře, kde jsou drženi řetězem mrákot až do dnů odsouzení (druhá epištola Petra apoštola, kap. 2./ verš 4.).

Událost byla tak závažná, že autoři Bible dávají několikrát najevo svůj nesouhlas. Je zcela patrné, že Bible nepočítá ani v budoucnosti s možností křížení mezi pozemšťany a „dětmi nebes“ a v souvislosti s touto problematikou se další sestup mimozemské entity neočekává. Jedinými nebeskými bytostmi, kterým bude v budoucnosti povolen sestup na naši planetu, budou démonské síly.

Starý drak Satan bude i s ostatními anděly zla svržen na Zem, mnozí na Zemi mu pak budou sloužit a oslavovat ho. Ale jak se můžeme dále dočíst, budou to velmi krátkozraké oslavy.

Záhy též uvidíme, že problematika vměšování se „neznámé venkovní entity“ není záležitostí pouze biblickou, či výlučným fenoménem 20. století.

Abychom však získali ucelenější pohled na možnost bezprostředního vlivu kladné entity Universa na možný vývoj lidské bytosti, nahlédneme ještě jednou do Bible.

Najdeme kupodivu další podivnost mimo té, o níž hovoří i apoštol Petr - prostý rybář od Galilejského moře.

Rovněž sv. Pavel patří mezi vidoucí a hovoří o tajemstvích týkajících se tentokrátě možných proměn lidské bytosti.

Nehovoří o ničem menším než o přestupu do vyšší dimenze. Jak jinak chápat jeho slova?

**I. Epištola sv. Pavla
Korintským
Kap. 15./ verš 50.**

*...tělo a krev království Božího dědictví
dosáhnouti nemohou, aniž porušitelnost
neporušitelnosti dědičně obdrží.*

Kap. 15./ verš 51.

*Aj, tajemství vám pravím:
Ne všickni zajisté zesneme,
ale všickni proměnění budeme,
hned pojednou, v okamžení...*

Podle tohoto tvrzení někteří z žijících budou schopni, za určitých podmínek, v určeném čase, projít netušenou přeměnou - v nové podobě těla vstoupit do Božího království. Ač krátce předtím byli ještě „tělo a krev“.

Zdá se, že tento krátký proces přeměny, pro nevyváženou mysl průměrného smrtelníka, je nepřijatelný. Je možný pouze za předpokladu, že tělo projde fyzickou smrtí a duch setrvá vymezený čas ve stavu nebytí.

Jak je nyní, ale i z ostatních biblických textů patrné, Kniha knih neuvažuje o možnosti zkvalitnění lidstva cestami hybridního potomstva s mimozemskými zrůdičkami, ale ani prostřednictvím mutantů, uprchlých z genetických laboratoří zvrhlých či šílených inženýrů.

To, o čem tato Kniha hovoří, není nic menšího než zkvalitnění lidské bytosti cestami poznání, víry a lásky.

Úžasná víra v možnosti člověka - **stará tisíce let.**

I kdybych tisíckrát porovnával neporovnatelné, stojím v obdivu. Alespoň do té chvíle, dokud se mne opět nezmocní někým dobře vymyšlené starosti.

Vraťme se však zpět k mimozemské entitě, která má jednoho dne sestoupit z nebes. Jakkoliv se snažíme zahnat chmury mimozemsky zvědavých očí a „zuby nehty“ vědecky bráníme zdánlivou nedotknutelnost našich pozemských starostí - Něco je zde a okupuje humna naší pozemské zahrádky.

Zatím si ještě nejsem zcela jist, zda naučená nevědomost vládců jsou arogantní mimikry a zlý úmysl, nebo charakteristické znaky bláhové netečnosti. Rozhodně by bylo velmi rozumné považovat jejich podivné reakce za věrohodné příznaky „Velkého průšvihů“. A ač je to k nevíře, je možné, že právě toho, který se snažila ve středověku vyřešit i Svatá inkvizice. Rovněž „středověk“ zápolil v úrovni svého poznání s jevy, které se vymykají běžným zvyklostem.

Technika likvidace problému byla jistě velmi specifická. Během několika staletí byl velmi svérázným způsobem radikálně snížen počet „luciferistů, kacířů i čarodějnic“. A to v dobách, kdy zdaleka ještě nevypukla populační exploze a o stabilní nedostatek pracovních sil se se železnou pravidelností postaraly různé morové nákazy (světové války jsou zajisté vynálezem až pozdějších dob).

Milióny obětí by měly být důkazem, že nic nerešící šílenosti Svaté inkvizice mohou mít reálný základ. Bylo by jistě velmi zajímavé, kdyby promluvila tajná „Akta X“ kongregace Svatého officia.

Neméně zajímavé by bylo oficiální potvrzení mnoha výjimečností údajně pozorovaných u některých světců. O svaté Hildegardě jsme již hovořili. Jsou známí ale i takoví světci, kteří se prý při rozčilení volně vznášeli ve vzduchu. Jiní vládli technikami takových nevědeckých oborů, jakými jsou telekineze či teleportace.

Jedná se vesměs o výjimečné vlastnosti, které by s velkou pravděpodobností, o několik staletí později, přivedly svého majitele spíše na hranice pracovitých inkvizitorů než mezi zástupy svatých.

Rozpomeňme se na jednoho z nich, rodilého Čecha - sv. Vojtěcha - Slavíkovce z Libice. O tomto výjimečně citlivém romantickém snílkovci, který v dětství prodělal podivně těžké a velmi bolestivé onemocnění, určující později i jeho snahy o změnu okolního světa, kolovalo již za jeho života několik neuvěřitelností, které z opatrnosti považujeme jen za zábavné legendy.

Notoricky známý přesun jeho rukavice z Říma do Čech, kde se sv. Vojtěch v duchu zúčastnil pohřbu svých bratří, mohl potvrdit i papež Jan XV., sám zvědavý, zdali je Vojtěchovo tvrzení pravdivé, či nikoli.

Papežem vyslaní poslové později potvrdili pravdivost Vojtěchových slov. Rukavice byla skutečně nalezena na určeném místě.

Tentýž lehce roztržitý budoucí světec považoval oknem pronikající sluneční paprsek za kolík a tak bez váhání na něj zavěsil svůj mnišský hábit. Přítomný papež pak po celou mši s velkým podivem pozoroval podivně se vznášející část Vojtěchova obleku.

Dne 14. 5. 1996 přinesla ČTK zprávu, že při příležitosti oslav milénia smrti svatého Vojtěcha bude prozkoumán genetický kód jeho ostatků.

Prozaické zkoumání, nebo podezření, že se genetická vybavenost významného českého světce liší od běžného průměru?

Je zvažována možnost manipulace s jeho geny?

Kdo a kde však mohl v Čechách vlastnit, před více než tisíci lety, laboratoř a genetické inženýry?

Pokud by někdo neinformovaný považoval tyto otázky za dekadentní a scestné, pak je nutné připomenout, že neměnnost člověčí genetické vybavenosti je zárukou zdravého vývoje jedince i lidstva. Jakákoliv odchylka hovoří o možnosti mutace - změny. Ta je bohužel vždy a s konečnou platností pouze záporná. Takže hovoříme o degeneraci (mutace - idealistická teorie dědičnosti - počítá se změnami probíhajícími ve skocích - většinou nezávisle na vlivu vnějšího prostředí).

Je jisté, že sv. Vojtěch byl všestranně výjimečný muž a není nejmenší důvod jej pokládat za záporného mutanta. Co tedy zkoumají církevní pracovníci na jeho genotypu?

Je tu ještě jedna možnost. Jakákoliv minimální odchylka by totiž mohla být důkazem další výjimečnosti tohoto muže. Byl by hybridem (hybrid - kříženec, potomstvo vzniklé spojením dvou odlišných jedinců, lišících se alespoň v jednom genu).

V tomto okamžiku je zcela lhostejné, zda se genofond některých světců liší, či nikoli. Pozoruhodný je samotný úmysl tento stav se zpětnou platností zjistiť. Jaká zkušenost vede ty, kteří mlčí a zamlčují, pochybovat o genech výjimečných mužů minulosti?

Bylo by to oprávněné chování zvláště tehdy, jestliže by bylo důvodné podezření, že někdy v minulosti (ale i v přítomnosti) byly objektivní podmínky k takovým změnám.

A takové podmínky mohly objektivně i v minulosti nastat.

Zapátrejme v paměti, zda se v dávné či nedávné historii nepři-hodilo cosi divného, cizorodého a nepochopitelného.

Jestliže ano, pak onu podivnost porovnejme nejen s modelovou variantou možné mimozemské invaze, ale i s vývojem systému věcí 20. století.

Při konstrukci modelové varianty mimozemské invaze budme k sobě neslychaně krutí a vyberme jednu z nejhorších možností neurčitého, přesto reálného setkání s neznámou venkovní entitou.

Řekl jsem, že představa mírumilovných mimozemců mávajících palmovými ratolestmi je stejně scestná a trestuhodná, jako vi-ze venkovní invaze nepřátelské entity ověšené kosmickými super-zbraněmi a hrozivě cenící mimozemský chrup.

Nic podobného by se ani v náznaku neodehrálo.

Naopak. Vše bychom pravděpodobně vnímali jen jako řadu zákonitých průšvihů, které nás potkávají na naší cestě do Zlatého věku.

Neznámí vetřelci by použili takovou taktiku a netušené zbraně, které by sterilní prevence vědeckých velikánů nazvala nikdy neexistujícími nesmysly z oblasti chorých mozků.

Nejblíže naší modelové představě o invazi z kosmu je, ač je to neuvěřitelné - Svatá inkvizice. Ale o tom o něco později.

Inspirujme se nyní úryvkem Enochovy knihy o sestupu vybraných a svatých dětí z hlubokého vesmíru. Onen text může být, společně s myšlenkou, kterou obsahuje, součástí plánu, jenž nemusí nutně znamenat rozkvět lidské společnosti.

To, co by následovalo „den po té“, by byla civilizace hybridů. Tedy konec toho, čemu velmi nadneseně říkáme lidská civilizace. Jak již dobře víme, biblické texty s podobným vývojem vůbec nepočítají. Bylo by moudré považovat takové texty za podezřelé - apokryfní.

Proč, když považuji vše za náboženský blábol a fikci?

Snad proto, že nelze sdělit nesdělitelné a opatrnost je matka moudrosti.

Dovolme nyní své představě, aby se z hlubin vesmíru vynořila prastará entita, jejíž kořeny sahají až k samým počátkům života v samotném Universu. Více než prastará. Odlišná ve vývoji i podstatě. Rozdílný genofond, jiné stavební prvky, různé funkce orgánů, ale i nesouměřitelná logika věcí. Jiné vnímání toho, čemu my krátkověcí říkáme čas, jiné vnímání elektromagnetického vlnění. Odlišné vnímání toho, čemu říkáme hluboké prostory Universa. Smiřme se konečně i s tím, že rozdílný vývojový stupeň dovoluje používat ty vymoženosti, které pro nás existují stále jen v pohádkách. Na druhé straně by byla scetná představa krvelačných filmových nestvūr, se kterými později vítězně bojují supermani - zachránci lidstva. Spíše se bude jednat o velmi pracovitě, tiché a houževnaté bytosti dávající vše svému společenství.

Cizorodá a nepochopitelná.

Předpokládejme, že raný vývoj planety probíhá v souladu s vývojovými trendy v celém Universu a s nimi i způsoby rozmnožování. Protože jsme relativně mladým tvorstvem, využíváme v této oblasti poslední výkřik pokroku, velice radostný a příjemný, kdy dvě bytosti tvoří celek. Velmi důmyslný systém, výběrem snižující nebezpečí genetické poruchy budoucího jedince.

Vývojově starší tvorové mohou strádat na systému, který inkviziční pracovníci trefně nazvali „succubus a incubus“ - podle potřeby být to či ono. Možná dvojpohlavní jedinec - androgyn(?), nebo dokonce bezpohlavní bytost s možností samooplození. Neznámá hypotetická mimozemská entita by v současné epoše vesmíru stála na konci své cesty a její genofond by byl dramaticky vyčerpán.

Technicky vyspělá - geneticky u konce svých sil.

Jedna z variant její možné záchrany je kupodivu vepsaná právě v Enochově apokryfu.

A jak by vše probíhalo?

Nepozorovaně!

Pokusme se o velmi stručné definování některých hlavních bodů této časově náročné vesmírné invaze. Pud zachování vlastního rodu přikazuje anektovat plodnou planetu. Využit zdroje a genofond lidského rodu k obnově vlastní přirozené reprodukce. A to i za cenu stvoření hybridní bytosti s minimem nežádoucích lidských znaků.

Mimo vzorků flóry a fauny pravidelně odebírat reprezentativní vzorky „pozemských dětí“. Část využít k vytvoření databanky genofonu. Vybrané jedince vrátit zpět a zkoumat dále v jejich přirozeném prostředí. Ostatní použít k dalšímu laboratornímu zkoumání.

Pozemské ženy použít v počáteční fázi vývoje embrya jako přirozeného inkubátoru. V této souvislosti prostudovat možnost snížení funkce imunitního systému člověka.

Odděleně od lidského společenství pěstovat lidská mláďata. Vybrané jedince, splňující náročné požadavky genetických specialistů, kontaktovat s pozemskými ženami. Ostatní budou v dospělosti využiti k infiltraci mezi pozemšťany, kde budou plnit velmi náročné a nebezpečné úkoly. Budou se pečlivě starat o to, aby pozemšťané nevyčázeli z údivu nad vlastní zkažeností.

K tomuto účelu využít celou škálu tajných společenství od satanistů až po spiritisty. Dlouhodobě působit s cílem konečného rozdělení - vlastní lidskou krutostí.

Nebývalou plodnost využít naopak jako mocnou zbraň rozvratu - přelidnění.

V předem stanoveném okamžiku navázat kontakt se špičkami lidského rodu a ubezpečit je o bezvýchodnosti situace. Čas od času demonstrovat na jejich obloze svou nesmírnou moc. Jakákoliv dohoda s nimi bude považována za pouhou formalitu.

V konečné fázi rozvratu a úplného rozdělení slavnostně sestoupí z hlubokých nebes vybrané a svaté děti a převezmou veškerou moc. Zbylí a překvapení pozemšťané budou ubezpečeni o náklonosti a zejména lítosti nad jejich osudem.

Nová hybridní bytost bude pozemským dětem představena jako záchrana, či jistá kontinuita lidského rodu, neschopného se již rozmnožovat. Lidský genofond je vyčerpán a nevratně poškozen zákeřnými nemocemi. Nevratně jsou změněny i životní podmínky na planetě.

Tak nějak by mohla probíhat skutečná nepřátelská invaze z kosmu. Naštěstí se prozatím, alespoň podle novin, nic podobného nekoná. Je nám dokonce dovoleno považovat technicko-fyzikální

jevy, pravidelně se objevující na „naší“ obloze, za cokoliv, co je oficiálně povoleno.

Někdy však mívám pocit, že naše planeta byla napadena několika nesmírně zuřivými a velmi nepřátelskými mimozemskými silami. Nedýchatelný vzduch, znečištěná voda i oceány, zničená ochranná ozónová vrstva, nové nemoci a vražedné viry z laboratoří a kdo ví, co ještě nechceme slyšet.

Je též možné, že se mýlím. Ten dojem mívám pokaždé, když vidím spokojené tváře politiků.

Zkrátka pohoda.

Kdo dnes spolehlivě poměří, zda je tráva stejně zelená a slunce svítí jako kdysi? Co na tom, že voda zapáchá a stromy umírají odshora?

Jedno je však jisté. Biblické texty vylučují možnost křížení pozemské rasy s čímkoliv, co se vynoří z hlubin kosmu. A naopak nevylučují možnost, že Zlo může přijít z nebes a být oslavováno Zlem na Zemi.

I. Epištola sv. Pavla

Korintským

Kap. 1./ verš 21.

*Neboť když v moudrosti Boží
svět nepoznal skrze moudrost Boha,
zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání
spasiti věřící.*

Zjevení Jana Theologa

Kap. 12./ verš 7.

*I stal se boj na nebi: Michal
a andělé jeho bojovali s drakem,
a drak bojoval i andělé jeho.*

Den poté sestoupí na Zem

Pochopit znamená ztotožnit se, alespoň na chvíli, s těmi, kteří tvrdí to, co tvrdí. Z mnoha důvodů jsem zvolil právě tuto cestu, byť je možné, že jsem tak dal - a stále dávám - možnost vyniknout i těm, kteří by jinak nevynikli ani náhodou.

Nestěžuji si, neboť i takové poznání je obohacením.

Když nic jiného, tak pokládám za nutné zvážit i ty varianty možného styku s mimozemskou inteligencí, které nemusí být pro nás tak výhodné, jak stále předpokládají (pouze) otrlí optimisté. Neboť co chybělo, aby se do vesmírných prostor dostala zvrácenost hitlerovské mašinerie? Na druhé straně tohoto tvrzení je i optimistický názor, neboť mnohé příznaky hovoří o tom, že vesmírné prostory se nehemží jen negativními vetřelci.

Vytvořil jsem úmyslně jakýsi fiktivní vzorek uneseného pozemšťana a soustředil cizorodé výpovědi v jeden celek - mozaiku. Přičemž je nutné mít na paměti rozdílné schopnosti zcela přesně zaznamenat viděné, různou úroveň vzdělanosti i mluveného slova, kterým byla výpověď unesených, více či méně dobře zaznamenána a přepsána. Nesmíme přitom zapomínat ani na ty, kdož stále nemožnou rozeznat pravdu od lži.

Vybral jsem z mnoha známých zpráv o únosech lidí ty pasáže, které jsou podle mne velmi pozoruhodné a mohou, do jisté míry, vyloučit, či potvrdit pravdivost tvrzení unesených. Mohou také mnohé napovědět o úmyslech, jež se prozatím projevují spíše negativně.

Jsou i zprávy rozporuplné, vylučující jedna druhou. Stále však musíme mít na paměti přetvářku - mimikry, neboť za co jiné máme

považovat jakýkoliv únos než za akt zločinný a toho, co my označujeme jako terorismus.

Problémem, kterému mimozemští vetřelci nebyli schopni porozumět, bylo naše vnímání či spíše měření času. Marně jim unesená oběť (žena) vysvětlovala souvislosti s měřením času - oběhy planet, rozdělení na roky, měsíce, týdny, dny, hodiny. Zdálo se, že nic z toho bytosti nepochopily. V jiném případě naopak citovaly právě ty pasáže Bible, které se týkají času. Právě ty, jež jsem v prvním dílu označil za nejkratší a geniálně srozumitelný výklad teorie relativity.

Druhá epištola obecná

Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude před vámi
skryta, že jeden den u Pána
je jako tisíc let a tisíc let
jako jeden den.*

Mimozemšťané jsou zřejmě detailně seznámeni s mnohými intimitami lidstva, nikoli však se všemi. A proto je možné uvažovat o jisté úrovni zvrácenosti, neboť citovat Bibli bezbranné oběti je i v našich krajinách věc velmi neobvyklá. Rovněž jejich tvrzení, že „recyklují duše a Země je školou“, zní stejně podivně jako to, že „milují lidstvo, a proto jsou nuceni člověku odebírat jeho formu“. Pokud je mi známo, nic nedává právo možné entitě, jakkoliv mocné, hrát si na všemocné bohy s neomezenými právy omezovat svou bytost jakékoliv bytosti. Pokud ji ovšem z nějakého důvodu nepovažuje za svůj majetek.

Asi tak jako my považujeme za své výhradní právo být majitelem libovolného zvířete, které s tím tiše, z jakýchkoliv důvodů musí souhlasit. A právě na otázku, kdo jim dal právo jednat s lidmi tak, jak jednají, zněla odpověď zdánlivě přesvědčivě: „Máme také právo.“

Velmi nejistá a nedobrá odpověď.

Nepředstavitelné trauma unesené oběti je umocněno tvrzením, že bude-li třeba, bude unesena opět a kdykoliv a kdekoliv nalezena. Na otázku: „Jak?“ Bylo odpovědí jen mlčení.

Žít ve strachu, vědoma si své bezmocnosti, ale i frustrována nezajímavostí okolí i jeho nevědomostí - to nemůže být výsledkem aktu přátelského setkání.

„Musí to tak být, je to k vašemu prospěchu,“ přesvědčují údajně malí šediví cizinci. „Neboj se, nezpůsobíme ti bolest,“ uklidňují paralyzovanou oběť, neschopnou se bránit, těsně před někdy velmi bolestivými vyšetřeními či podivnými operacemi.

Zdá se, že zdánlivě různorodá „snová setkání“ mají své pravdivé společné jádro. Neznámá entita malých šedivých tvorů projevuje na základě výpovědi prokazatelně velké sklony ke lži.

Vývoj lidského společenství je jistě specificky pozemský a zdá se, že přes netušenou vyspělost i intenzivní dlouhodobý průzkum našich specifických unikátů této možné inteligence mnoho souvislostí našeho chápání reality, prostoru i času. Mohu se mýlit, ale zdá se, že této (i prozatím stále hypotetické) entitě dělá problémy pochopit všechny veselosti, kterými oplýváme při tak prozaické věci, jako je reprodukce lidstva. Jsou známy i takové výpovědi, kde ony bytosti nutily ženu k souloži s jinou paralyzovanou obětí (ale i obráceně) a pozorně zblízka jim udiveně (nebo zvědavě?) pohlížely do obličeje. To, co marně hledaly, my označujeme jako lásku. To je jeden z dalších faktorů, nepozorovaně spojujících různé výpovědi unesených svědků.

Je to pozoruhodný poznatek, uvážíme-li, že tyto bytosti nejsou nikdy identifikovány jako „ženy“ - respektive jako opačné pohlaví svého druhu. Známe pouze tři možné příběhy, kde v prvním souloži muž patrně s hybridem, ve druhém s čímsi neurčitým, a ve třetím případě se prokazatelně mohlo jednat o ženu s čistě pozemskými rysy, která plnila funkci chůvy malých hybridů i pozemských dětí.

Ve zlatých inkvizičních dobách byla situace poněkud odlišnější a vyšetřující úředníci chtěli stále slyšet o bytosti - démonu, která mohla být jak mužem tak ženou zároveň - incubus, succubus.

Rozhodně je, mimo falešných či zlatých zubů (všechny zprávy hovoří o malých bezzubých, spíše šedivých bytostech), přiváděla do stavu překvapivého vytržení lidská reprodukční schopnost a vše, co s tím souvisí. Dokonce se zdá být velmi jisté, že je to nosný program, kolem kterého se točí veškerý jejich zájem. A to je opět jeden z bodů pravděpodobnosti, potvrzující nejen výpovědi 20. století, ale

i předešlých staletí. Kolem této problematiky houževnatě obcházela i Svatá inkvizice, chřestící důmyslnými mučidly.

Snad proto, že traumatický zážitek přinutí „čarodějnici“ vybavit si vzpomínku na svého daemona familiaris - přítele, démona rodiny, čarodějné slety, nebo bakchanálie páchané s ďábelskými bytostmi, uloženou kdesi hluboko v paměti.

Pokud ovšem mozek nešťastné ženy neobsahoval žádný podobný zážitek, nezbylo nic jiného, než opakovat to, co si přáli slyšet laskaví vyšetřovatelé.

Díky tomu dnes víme, po čem tak pilně pátrali. A o mnohém napoví i metodický spis „Kladivo na čarodějnici“:

*Jak vypadá jejich démonský společník?
Nepozorovala čarodějnice u svého společníka zvláštní rysy nebo podivnosti?*

Jak se ďábelská bytost chovala?

Z těchto otázek lze vyčíst, že se incubus či daemon familiaris - pravděpodobně tatáž bytost, kterou dnes mnozí nazývají bedrooms visitor (návštěvník ložnic) musel v mnoha směrech vymkat běžnému pozemskému typu. Pro zasvěcené kruhy církevních otců, snažících se zřejmě jeho pravou podobu před prostými lidmi z pochopitelných důvodů zatajit, to nebyl ani kozel ani černá kočka.

Papežská Bula hovoří o zvláštní šedé bytosti s chladnou pokožkou, výraznými očima, hubené až bezmasé - mající schopnosti vymykající se všemu, co bylo v kraji dobrým zvykem a povoleno.

Čas od času mohla být neviditelná. Byla schopna bleskurychle přemisťovat sebe i své oběti z místa na místo, telepaticky ovlivňovat oběti, postupovat zdánlivě neprostupnými hmotami. Horní polovina vychrtlého těla byla schopna vydávat nepochopitelný svit, přesně tak, jako její oči.

Přicházela ke svým obětem v okamžicích, kdy je člověk biologicky oslaben - za hluboké noci.

Označení incubus a succubus vlastně nejsou vynálezem křesťanského světa. Těmito slovy označovali noční demony, obtěžující ve spánku zvláště ženy, již staří Římané.

Problém je tedy mnohem starší než „hony na čarodějnici“. Podobné vlastnosti, jež jako by vypadly z pera pana Allana Tougha, mají i bedrooms visitors. Oba dva typy, jak daemon familiaris, tak i jeho kolega z budoucnosti - bedrooms visitor, postupují prakticky podle stejně jednoduchého scénáře a dělají čest svému pojmenování.

Oběť je v mnoha případech paralyzována ve spánku, aby se vzápětí vznášela společně se svým jedním, nebo i více únosci volně prostorem.

Středověký typ odlétá s čarodějnici na čarodějné setkání se samotným Satanem. Čarodějné setkání končí většinou souložením s démonskými bytostmi.

Jeho novověký kolega transportuje „svou ženu“ do prostor oddělených od vnějšího světa. Oběť se může setkat i se samotným vůdcem loupeživých bytostí - netečně laskavým. Po ujištění, že se není čeho obávat, dochází k různým vyšetřením, operacím, mnohdy velmi bolestivým.

Jsou popsány případy, kdy jsou ženy přinuceny k souloži nebo jsou (jak později zjistí) uměle oplodněny.

Několik žen popisuje shodně průběh operace podobné laparoskopii - metodu vyšetření břišní dutiny pomocí endoskopu. Podobně, zasouváním trubice do břišní dutiny, se zkoumá plodnost ovcí.

Naopak některé středověké „čarodějnici“ přiznaly, že jejich incubus s nimi souložil podivným způsobem - otvorem v břišním pupíku.

Laparoskopie ve středověku?

Možná.

Mnohé čarodějnici při nelidských mučeních přiznávaly, že mnohokrát oplodněny porodily démonským bytostem i několik dětí. Je lhostejné, která z nich však skutečně mluvila o svém možném zážitku. Důležité je, že víme, po čem Svatá inkvizice tak usilovně pátrala:

Kolikrát žena po styku s ďáblem otěhotněla a co se později stalo s plodem tohoto styku?

Kolik dětí porodila (čarodějnice) ze soulože s demony?

Kde se tyto děti nacházejí?

Na podivné otázky podivná odpověď. Zdá se, že na otázky středověkých inkvizitorů mohou uspokojivě odpovědět ženy narozené o několik staletí později. Neznámá entita „šedivců“ prý údajně chová na oddělených místech společně malé hybridy i děti pozemského typu. Mnozí unesení tvrdí, že mezi malými šedivými bytostmi lze spatřit i typy odlišné, ne nepodobné lidem.

Potomci některých vhodně vybraných „čarodějnic“?

Možná.

Mezi důležitá obvinění čarodějních žen patřila jejich spolupráce s démony při krádeži nemluvňat, neobvyklé neplodnosti, předčasné porody, či nevysvětlitelné ztráty plodů po dlouhodobém těhotenství.

Tentýž problém, který se objevuje i dnes. Jeden z nejznámějších případů dnešních dob (Betty Andreassonová - USA) hovoří za mnohé jiné, kterými nás zásobují různé pracovité ufologické spolků.

Tato několikrát unesená žena byla údajně svědkem odebrání plodu jiné, stejně postižené ženě.

Mimozemci odebranému plodu zapíchli do hlavy dlouhé jehlice a vložili plod do průhledné nádoby s neznámou kapalinou. Svě jednání zdůvodňovali svým právem, neboť : „Jsou strážci a mají zodpovědnost.“

„Shromažďujeme lidskou formu, neboť lidstvo se stane sterilní.“ „Tehdy sestoupíme na Zem. Ale lidé z toho budou mít strach.“

V tomto případě byla neznámá entita až nezvykle upovídaná.

Podle ovoce lze poznat strom, a věřit tvrzením, že možná mimozemská entita miluje lidstvo, by mohl pouze nenapravitelný snílek. Neboť co společného můžeme mít s možnými mocnými teroristy?

Prozatím jsme, pod dojmem honů na čarodějnice, věnovali pozornost ženám.

Nicméně muži (dokonce ani děti) nebyli v minulosti a ani v současnosti postaveni mimo tuto zajímavou hru.

Vybraným mužům je odebráno jednoduchým, byť ponižujícím způsobem jejich semeno. Soulož je velmi ojedinelým zjevem a pokud ano, pak jsou většinou nuceni „znásilnit“ paralyzovanou pozemskou ženu.

Ani středověk se v ďábelské metodice „práce s muži“ příliš nelišil. Také v těch dobách se v ložnicích mužů succuby běžně nevykytovaly.

Své zkušenosti s démonskými bytostmi měl i Tomáš Akvinský - katolický teolog, dominikánský mnich (později prohlášen za svatého), který svého času patřil k úspěšným žákům čarodějného mnicha známého spíše pod jménem Albert Veliký (hrabě Bollstadt).

Ten měl dle legend vládnout velikými znalostmi a technikou. Čerpal snad Tomáš Akvinský své informace o démonech či ďáblech právě z tohoto pramene?

V tajné laboratoři velkého mága se Tomáš Akvinský údajně setkal s čarodějnou bytostí, kterou prý mnich Albert sestrojil ke své radosti. Ta Tomáše Akvinského zčásti paralyzovala svým zjevem.

Pak jej neznámá bytost oslovila tak nezvyklým způsobem, že mágův „učedník“ v zoufalé panice nebohého démona napadl.

Ríká se, že jej za příšerného rachotu doslova roztrátil holí. To však není jisté, neboť slovo roztrátil by se v jisté konstelaci dalo zaměnit za slovo utloukl.

Později jej však tento úspěšný zásah povýšil na odborníka, jak se zdá, v démonologické otázce.

A co říká sám Tomáš Akvinský?

Zrodí-li se ze soulože démona a pozemské ženy dítě, pochází toto dítě ze semene muže, kterému bylo předtím odejmuto. Vzniká tak nové ďábelské plemeno.

Tomáš Akvinský
(1225 - 1274)
Summa theologica

Umělá inseminace předpokládá, že odebrané semeno je nutno po nějakou dobu uskladnit, než se nalezne vhodná příjemkyně. Nejlépe podchladiť.

Jestliže čarodějnice souložila se Satanem, jedna ze šlechetných otázek inkvizitorů zněla:

Bylo jeho semeno teplé či chladné? Jaké množství?

Není bez zajímavosti, že pracovní inkviziční borci chtěli slyšet pouze o semenu velmi chladném a ubohé „čarodějnice“ jenom rezonovaly jejich přání.

Nicméně se zdá, že kdesi ve sklepeních kongregace Svatého oficia jsou seznamy a osudy těch, kteří dobrovolně hovořili o svých neuvěřitelných zážitcích tak, jako o několik staletí později jejich následníci.

Je-li možné uvěřit současným zprávám o únosech žen, pak hybridní - i děti pozemského typu - citově strádají, a unesené ženy jsou vybízены projevat mateřské city.

Z jejich, ale i jiných výpovědí vyplývá, že notorická neznalost těchto mechanismů uvádí neznámou entitu, od určité doby, do vytržení.

Příznak, jenž může potvrzovat domněnku, že se jedná o entitu, která má velké problémy s vlastní reprodukcí a řeší ji na úkor jiné, méně vyvinuté společnosti.

Může to být i nepřímé potvrzení toho, že se jedná o bezpohlavní jedince ze společenství podobného hmyzímu (včelí královna, nepotřební trubci a včely dělnice, či chůvy), nebo o obouhlavní bytosti - succubus a incubus.

Zkrátka, vývojově zastaralý prototyp reprodukce.

Kdo ví?

Jako velmi zajímavé se též jeví tvrzení unesené ženy, že bytosti chtěly zdůvodnit, proč nevidíme v noci, respektive v ostatním spektru magnetického vlnění. Jejich velké, někdy svítící oči (viz „Setkání čtvrtého druhu“) údajně připomínají oči nějakého hmyzu.

Jak již víme (i z druhého dílu této knihy), církevní a středověká představa o Satanovi, ale i jiných ďábelských bytostech, kterými byl středověk pravděpodobně zaplaven, nebyla jednotná.

Některé informace církevní hodnostáři zařadili preventivně mezi „utajované skutečnosti“. Neboť i tenkrát platilo pravidlo, že není potřebné zatěžovat příliš zvědavé spoluobyvatele této planety záležitostmi, které se jich bezprostředně a životně týkaly. Měli vidět pouze své čerty a svá strašidla.

Jediným výsledným efektem určeným pro milé poddané měl být strach, ale i jisté povyražení při nezvyklé podívané - upálení čarodějnice.

Byla zde ještě jedna možnost, jak se aktivně zapojit do hry a získat informace o ďábelském uskupení tohoto světa - být hlavním aktérem slavnostního autodafé.

Nekrvácivá „čarodějná“ znamení, různé podivné jizvy, nelidské mučení. Drcení hlavy kovářským kladivem, pečlivé zkoumání mozkové a lebeční tříště. Vyjímání plodu „čarodějnicí“ otvorem vyříznutým katem. Pečlivé zkoumání vyjmutého plodu.

Co to pánové, „svatí“ inkvizitoři, vlastně hledali?

Neznámou bytost se šedou chladnou pokožkou, vychrtlou - tak říkajíc bez masa, s nezvykle velkýma očima, schopnou prostupovat s unesenými oběťmi skrze nepropustné hmoty, vznášet se a snadno přemísťovat cokoli, i lidské bytosti? Bytost schopnou telepaticky či jakkoliv jinak paralyzovat svoji oběť, se kterou pak páchala sexuální, ale i jiné, jaksi úchylné hrátky?

Zcela jistě víme, že pátrali po démonské entitě, která aktivně působila na této planetě a vládla mnohými neuvěřitelnostmi včetně neviditelnosti.

Hledali též od světa oddělená shromaždiště, kde měly být čarodějnicemi a démony ukryté děti, které i tehdy mizely beze stop, tak jako ostatně i mnoho dospělých?

Zdá se, že současné oběti únosů jsou ochuzeny o brilantní péči inkvizičních úředníků. Tytéž neznámé jevy, podobné zážitky, i stejní únosci. Dva až tři podivné vpichy vystupující kruhovitě nad povrch pokožky - nekrvácivá znamení, podélné řezy i podivně tvarované jizvy, a další a další podobnosti, které by přivedly své nositele ve středověku na nemile plápolající hranice a dnes i do cel psychiatrických „léčeben“. Nejmenším postihem může být „ztráta důvěry“ či zaměstnání.

Perfektní taktika.

Příliš mnoho podobností než aby se jednalo o náhodu nebo nahodilost. A objevují se další a další. Nechme však tuto kapitolu nedokončenou, neboť události mohou pokročit rychlým krokem.

Je možné, i když neuvěřitelné, že Svatá inkvizice se svými šílenostmi o ďábelské invazi stála jednou nohou v budoucnosti...

Odstupující prezident Truman a jeho nejvyšší vojenští generálové museli bezmocně přihlížet, ačkoliv vyhráli nejdražší a nejpustošivější válku v dějinách lidstva... a smířit se se skutečností, že cizí vesmírná loď s posádkou, nám neznámé kultury, se zřítily na poušti v Novém Mexiku. Mezi lednem a prosincem 1953 se zřítily, nebo muselo nouzově přistát dalších asi 16 cizích vesmírných lodí...

Žijícího mimozemšťana, který přežil zřícení v Roswellu z roku 1949, pojmenovali EBE.

Toto jméno bylo navrženo Dr. Venneverem Bushem - je to zkratka Extraterrestrial Biological Entity (mimozemská biologická bytost).

EBE zcela zjevně vykazoval tendenci ke lžím a během prvního roku dával na otázky nepravdivé odpovědi.

Naproti tomu otázky, které by mohly vést k žádoucím odpovědím, zůstaly nezodpovězené. Ale v jistém časovém období, během druhého roku jeho pozemského zajetí, počal být otevřenější a informace, které EBE udával, byly překvapující. Souhrn jeho odhalení byl základem k tomu, co bylo později nazváno „Žlutou knihou“. Fotografie EBE jsem mohl já i můj přítel Billy později vidět během naší činnosti v „Grudge 13“...

Po události v Roswellu informoval Truman naše spojence, ale také Sovětský svaz, o vývinu mimozemského problému. Toto učinil pro případ, kdyby se mimozemští stali nebezpečím pro lidskou rasu. Byly rozpracovány plány, na jejichž základě by bylo možno Zemi ubránit v případě vesmírné invaze. Mezinárodní utajování těchto skutečností narazilo na velké potíže. Bylo uznáno za nutné zřídit zvláštní skupinu, která by střežila koordinaci mezinárodních snah k zachování tajemství a k ochraně vlád před zveřejněním těchto věcí tiskem.

**Mimozemšťané v pozadí vlády USA
Milton William Cooper**

Tajná vláda brutální bestie

Bude-li za noci, či dokonce i za dne, obcházet váš příbytek neznámý vetřelec, bylo by velmi scestné zastávat názor, že jeho takřka pravidelné návštěvy vám přinesou v budoucnosti jakýkoliv prospěch.

Gentlemanem se chovají spíše naopak.

Zvláště jedna nepřijemná okolnost celou záležitost podstatně zkomplikuje - budou-li odpovědní pracovníci ono Zlo utajovat tak dokonale, že s ním prakticky splynou.

Velmi podivné se vám může zdát i jejich přesvědčování, že problém nemůže existovat, neboť nejbližší obydlí, ze kterého onen „hypotetický“ vetřelec může pocházet, je dostatečně daleko. Nemůže se tedy objektivně projevit v reálném čase, což je i důkazem jeho existence pouze ve vaší fantazii.

Nenapravitelní optimisté?

U.F.O. na jedné straně a na druhé straně ti, kteří z dobrovolné nevědomosti - nebo i s přesnými popisy práce - provádějí činnost, jež pravděpodobně směřuje k hromadnému úniku od reality. Pak by mohl „Velký odchod“, zdánlivě nezúčastněných a nic netušících, proběhnout nepozorovaně a co více: velmi dobře organizován. Může to být i hra o čas. Byl by to však čas pouze pro vyvolené. Ti ostatní pak mohou, v okamžiku, kdy se dobře utajované zlo stane „neočekávanou“ realitou, celou problematiku zkomplikovat.

Ale i s tím se pravděpodobně počítá.

Kdo však vlastně sehraje dominantní roli při možném zápisu lidstva na červenou listinu ohrožených druhů, se ukáže až v budoucnosti.

Ani „osvětová práce“ neskutečně naivních filmařů a jejich přihlouplých krvelačných nestvůr, útočících na skvěle ozbrojené pozemské supermany, nebude to „pravé a ořechové“.

Rozhodně nehří neznámá entita (na stránkách ufologických knih, ale i v dobových inkvizičních záznamech) příliš přátelskými gesty. Znovu si dovoluji připomenout několik souvislostí.

„Bereme lidem jejich formu, neboť lidstvo se stane sterilní. Tehdy sestoupíme na Zem, ale lidé z toho budou mít strach“, údajně tvrdí neznámí vesmírní cizinci uneseným lidem. Těm, kteří byli z neznámého důvodu vráceni zpět na Zem.

Zprávy totiž hovoří i o těch, kteří se již nikdy nevrátili, nebo byla jejich těla pohozena bez jediné kapky krve a bez některých orgánů. Podobné vyhlášení o sestupu vybraných a svatých dětí z nekonečných hlubin nebes je zaznamenáno i v Enochově apokryfní knize.

A podobnou tematikou se pravděpodobně zabývala i Svatá inkvizice, jejíž boj s pekelnými mocnostmi vyvrcholil „hony na čarodějnice“ (1550 - 1750). Tentýž problém se stává pomalu, ale zcela jistě, i naší Pandořinou skříňkou.

Není bez zajímavosti, že se touto záležitostí zabýval, ač je to k nevíře, i Michael de Nostradam.

Vzdělaný muž (o kterém se detailně zmiňuji v prvním i druhém dílu této knihy) nepochybně cosi tušil o „dábském uskupení“, které rozčilovalo nejen církevní otce, ale i prosté obyvatelstvo.

Pokud je jeho vize blížká pravdě, musí se tento fenomén prokazatelně projevit svými důsledky v reálné budoucnosti lidstva.

A naopak - pokud se mýlil, pak absence jakýchkoliv jevů, kterým dnes říkáme U.F.O., ještě více umocní uměle vyvolávaný dojem neskutečné fikce. Nic takového se bohužel nedá tvrdit, aniž bychom se nečervenali hanbou nad onou lží.

To považuji za nutné zdůraznit, neboť sám musím pokládat jevy U.F.O. - i důsledky z toho plynoucí - za jeden z největších průšvihů, se kterým si „pomazané hlavy“ poradily jaksi po svém - k obrazu svému.

Badatelé se o Nostradamových verších, hovořících o venkovní inteligenci, vlastně nezmiňují, a pokud ano, tak velmi nepřesně. Zdá se, že jsou této problematice příliš vzdáleni.

Nebo je to téma pro tyto „vykladače“ příliš nepřijemné.

Jedna z metod, kterými jsem si dovolil Nostradama prověřit, je právě fenomén U.F.O., který je, jak se zdá nejen pro mne, čímsi, co se nedá z paměti vymazat přihlouplými novinovými články.

Jeho vize budoucnosti, pokud jsou pravdivé, jsou pochmurné. A jistě se svým způsobem projeví.

Jestliže byl tedy Nostradam tím, za co se vydával, pak se ono téma musí v některém verši zviditelnit. To byla má podmínka, byť velmi sporná. Snad i proto, že přání je i dnes otcem myšlenky.

Ale i takové verše lze bezesporu u Nostradama objevit.

Centurie IV./49

*Devant le peuple sang sera respandu,
Que du haut ciel neviendra esloigner,
Mais d'un long temps nefera entendu,
L'esprit d'un feul le viendra tesinoiger.*

*Před lidstvem (národem) rozlitá lidská krev,
když z vysokého nebe nebude daleko,
avšak předlouhý čas nebude (nic) pochopeno,
duch mrtvého bude svědectvím.
(důvtip sám bude svědectvím)*

Nostradam netvrdí nic jiného, než že přijde doba, kdy kriminalisté budou nacházet mrtvá těla a prolitá krev bude ukazovat na spojitosti s jevy na naší obloze.

Ale o tom o něco později.

Dlouhý čas se budou přít a dohadovat, ale nic nebude pochopeno. Vše bude odporovat naučené logice.

Na náhorní plošině v blízkosti Aztecu, Nové Mexiko, byla odhalena cizí (vesmírná) loď... Měřila 33 metrů v průměru. Z lodi bylo vyproštěno asi 17 mrtvých mimozemských bytostí. Avšak daleko větší význam spočíval v odhalení a nalezení částí lidských těl i lidské krve v této vesmírné lodi. Dábel ukázal svoji ohavnou tvář a sklíčenost se brzy zmocnila všech vědoucích na této Zemi.

**Mimozemšťané v pozadí vlády USA
Milton William Cooper**

Pokud je naše úvaha správná, tak první dokumentované zprávy o tomto podivném fenoménu pocházejí z pera inkvičních písařů. Ti zaznamenávali šílené otázky vyšetřujících,

ale i ještě šílenější odpovědi „čarodějnic“. Je možné, že vyšetřující inkviziční úředníci vycházeli z ověřených pramenů, jakkoliv neuvěřitelných.

K čemu používáte lidskou krev?

Lidské maso získáváte z lidí mrtvých nebo živých? Co s ním vy a ďábelské bytosti děláte? Pokud je pojídáno, pak syrové, vařené či pečené?

Že jsem spojil nespojitelné?

Možná. Dlouhý čas, nejméně od minulého století, jsou nalézána „odborně rozporcovaná“ domácí zvířata. Ten, kdo provedl toto dílo, nemohl být, ani náhodou, lidskou bytostí. Utržené hlavy, nohy s plecemi s vytrhaným masem. Jindy je zvíře staženo, velmi čistými řezy zbaveno masa až na skelet. Chybějí: srdce, plíce, žlázy, někdy i mozek. Krev je odebrána do poslední kapky. Vnitřnosti jsou vyjímány malými otvory, neodpovídajícími velikosti odebíraných vzorků.

U pohozených lidských těl jsou objevovány tytéž typické příznaky. Čisté nekrvácivé řezy až na skelet, vnitřní orgány „odsátý“ velikostí neodpovídajícími kruhovými otvory. Také jsou odebírány vzorky nohou, boků, žaludku, plic, genitálií, oční bulvy, svalovina, ale i veškeré tělesné tekutiny včetně krve. Pokud mají oběti přeražené páteře a zlámané končetiny, pak je možné, že tato zranění způsobil pád z velké výšky.

Pokud jsou tyto „poplašné“ zprávy, ale i již zveřejněná fotodokumentace, pouze dílem téže provenience jako všechny dezinformace o zcela výjimečných technicko-fyzikálních jevech, pak úspěšně zapadají do vytvořené mozaiky.

...Během roku 1954 přistála rasa velkonosých, šedých mimozemšťanů, kteří kroužili kolem Země, a sice na základně Holoman Air Force. Bylo dosaženo zásadního ujednání...

Tvrdili, že jejich planeta umírá a v nejbližší budoucnosti nebudou moci na ní již žít. Pak došlo k dalšímu přistání, tentokrát na základně Edwards Air Force...

...Prezident Eisenhower se setkal s mimozemskými a byla podepsána smlouva mezi mimozemskými a USA. Přijali jsme prvního mimozemského posla z kosmu. Jeho jméno a titul zněly: Všemohoucí výsosť Krill. Vzhledem k všeobecně známé nechuti Američanů k monarchistickým titulům, nazvali jej Originální rukojmí Krill. Musíme zde ještě poznamenat, že vlajka mimozemských byla nazvána Trilateral Insignia. Byla namalována na jejich plavidlech a byla i na jejich uniformách. Obě přistání a schůzky byly nafilmovány...

V ujednání bylo podmíněno, že utajíme jejich přítomnost na této Zemi. Oni nám pak předají různé technologie a pomohou nám v našem vědeckém rozvoji...

V tomto ujednání bylo uvedeno svolení, aby určitý a omezený počet lidí Země byl použit k pokusům s tím, že těmto lidem nebude učiněna žádná škoda. Pak měli být tito lidé vráceni na Zem. Neměli si však pamatovat, co se s nimi dělo...

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

Jestliže nejsou informace o nálezech zohavených obětí podvrhem, pak jsou naše obavy plané... neboť neznámá entita splnila alespoň jednu z podmínek - oběti si skutečně již nic nepamatují. Michael de Nostradam v několika svých verších zdůrazňuje, že lidská krev bude prolita poblíž vysokého nebe a vše budou mít na svědomí strašné, nízko položené obličejové - bohové s lidským vzhledem, kteří sestoupí z nebes.

Dříve než se však k těmto podivným „bohům“ dopracujeme, nabízím vám jiný jeho verš, který se možná k této tematice úzce váže. I když je možné, že z hlediska chronologie událostí patří až za verš hovořící o sestupujících „bozích“.

Centurie II./45

*Trop du ciel pleure l'Androgyn procréé,
Pres de ce ciel sang humain respandu:
Par mort trop tard grand peuple recrée,
Tard et to(f)t vient le secours attendu.*

*Velmi pláčí nebesa, když androgyn byl stvořen.
(Příliš mnoho pláče z nebes androgyn stvořený.)
Blízko nebeského prostoru prolita lidská krev:
Skrze onu smrt příliš pozdě velký lid probuzen,
pozdě a (přesto) brzy přispět žijícím na pomoc.*

Nebesa budou velmi zarmoučena, když bude stvořena dvojpo-
hlavní bytost, tvrdí Nostradam. Stane se tehdy, až bude právě blíz-
ko nebes prolita lidská krev. Není zcela jasné, co mínil Nostradam
slovem androgyn. Alespoň do té chvíle, pokud nespojíme zdánlivě
nespojitelné. Androgyn - oboupohlavní jedinec, schopný být podle
potřeb to či ono. Muž nebo žena - incubus či succubus - ďábelská
bytost, po níž (marně) pátrala již Svatá inkvizice?

Nebo podobnost čistě náhodná?

Nicméně považuji za velmi důležité právě slovo stvoření. To
vyjadřuje činnost, související spíše s umělým genetickým zásahem
než tím, co prozatím stále považujeme za přirozenou a jedinečně ro-
zumnou cestu. Ostatně termín hermafrodit nebyl ani v době Mi-
chaela de Nostradama ničím neznámým. Nebyl však použit. Zdá se,
že Nostradama velmi pobouřila spíše vize uměle vytvořené obou-
pohlavní bytosti v úzké souvislosti s prolitou lidskou krví.

Velký národ se probudí z letargie, pobouřen tím, co rozladilo i
samotného Nostradama. Nicméně příliš pozdě. Těm ostatním, ještě
žijícím, nebude již pomoci. Uvázli v nebeské pasti?

Není bez zajímavosti, že Nostradam v jiném ze svých veršů
otázku androgyna upřesňuje:

Presages 74.

*Les couleurs, les Sacres malcontens
Puis tout a coup par Androgyns alegres.
De la plupart voir, non venu temps.
Plusieurs d'entr'eux seront leurs soupes maigres.*

*Barevní, pomazaní a posvěcení
budou popuzeni jásáním androgynů.
Na dlouhý čas se čas zastaví,
mnozí vstupující budou nalákáni vychrtlou polévkou.*

Vládcí, ale i církevní hodnostáři budou pobouřeni, či popuzeni
jásáním androgynů, kteří se v těch časech na Zemi objeví. Ano,
není důvod k jásání, neboť oboupohlavnost je zastaralý systém re-
produkce, který - jak se zdá - příroda opustila, či opouští jako velmi
nedokonalý. Zdá se, že Nostradam je přesvědčen, že androgyni bu-
dou silnou komunitou. Tak silnou, že jejich vliv na okolní realitu
bude zatěžovat jak vládcce, tak i církevní otce.

Výskyt většího počtu oboupohlavních bytostí je možno (díky
verši II./ 45) vidět v souvislosti s „pláčem nebes“.

Plakající nebesa a vytvoření oboupohlavních bytostí.

O čem jiném hovořila nejen Svatá inkvizice, ale i ti, kteří dnes
tvrdí, že mimozemská entita šedivců pracuje na velmi podobné zá-
ležitosti?

Slovo „leurs“ (leur - jejich), ve čtvrtém řádku předchozího
čtyřverší, však může celou záležitost zcela pozměnit. Ti, co
byli Androgyny nalákáni, se stanou záhy jejich dietní či postní
potravou. Jak jinak definovat vychrtlou polévku? Ať již to bu-
de jakkoliv, jedno je jisté. Není náhodou, že jsem k překladům
připojil i francouzský text. Cílem je umožnit váženému čte-
náři vlastní výklad.

Centurie XI./ 22

*Ci(e)l qui dira de(s)couvrissant l'affaire,
Comme du mort, la mort pourra bien faire
Coups de poignards par un qu'auront induict,
Sa fin(s)era pis qu'il aura fait faire,
La fin conduit les hommes sur la terre,
Gueté par tout, tant le jour que la nuit.*

*Nebesa (řasa-cil), jež vypovídají o objevení
(odhalení) věci (příběhu, případu),
jak mrtvého, nebožtík zetlelý dobře dělá,
(jak smrt, zetlelý nebožtík prospěch přinese),
probodení dýkou skrze tu, jež indukuje (zavádí?) horní tok.
Hůře těm, kterým onen skutek (čin) vykonán.
Nakonec dopraveni lidé zpět na Zem,
stráženi každý, celé dny, ale i noci.*

V roce 1955 bylo již zřejmé, že mimozemšťané Eisenhowera přelstili a porušili ujednání. Na mnoha místech Spojených států se objevily zohavené mrtvoly lidí a zvířat.

**Mimozemšťané v pozadí vlády USA
Milton William Cooper**

Není jednoduché překonat jistou hranici a hledat možné vysvětlení některých Nostradamových veršů. Snad i proto, že určité části jsou nesrozumitelné a jiné mohou mít dokonce několik významů. Nebezpečí, že v jistém zápalu si některé verše přizpůsobíme tak, aby splňovaly naše představy, je velmi reálné. To platí zejména pro poslední verše této kapitoly. Jsem si plně vědom onoho rizika, ale kategorie podivnosti oněch veršů mne nutí k tomu, co za malou chvíli spáchám.

Složitost a jistou zapeklitost výkladu 22. verše z jedenácté Centurie se pokusím obejít tak, že začnu od zcela jasného konce. Cosi podivného se přihodí lidem, kteří se budou nacházet v blíže nedefinovaném prostoru. Někteří z nich, ti, co přežijí, budou sice vráceni zpět na Zem, ale z neznámého důvodu budou všichni pečlivě střeženi. Střežení dlouhý čas, ve dne i v noci. Jestliže dobře rozumím, pak velký mistr předpovědí hovoří o koncentračních táborech. Ti, kteří byli vráceni zpět na Zem, budou pravděpodobně představovat pro ostatní velmi reálné nebezpečí. Není jasné, zda pouze proto, že příliš vědí, nebo pro změny, jež budou vykazovat. Celý problém je skryt v předchozí části verše. Ale i zde není nic jisté.

Mé francouzské texty pocházejí z roku 1689 a je možné, že hned v prvním slově (cil - řasa) chybí písmeno „e“.

Jestliže ano, pak dostává vše jiný - nebeský rozměr (ciel - nebe, nebesa, nebeský prostor) a úvodní řádky korespondují se závěrem, ale i s verši hovořícími o prolévání lidské krve poblíž vysokého nebe. Tam, kde se pohybují bytosti zdánlivě podobné lidem. V okamžiku, kdy bude v souvislosti s neznámými jevy na obloze nalezena lidská mrtvola, bude objasněn celý případ.

Třetí a čtvrtý řádek 22. verše celou záležitost pouze zamlézí.

Cosi prapodivného se přihodí těm, kteří se z neznámých příčin ocitnou poblíž nebes. Nostradam používá pravděpodobně příměr podobnosti zranění, jež bude připomínat bodnutí dýkou. Hůře těm, kterým se tak stane v prostoru?

Nyní se ocitám na velmi tenkém ledě a tím je slovo amont - horní tok (řeky), ale i slovo induict. Indukovaný (zavedený) horní (vysoký) tok. To vše náleží do oblasti, kterou souhrnně můžeme nazvat elektrotechnika.

Je to možné?

Jisté je to, že následující verš je ještě méně srozumitelnější, tedy tehdy, pokud nepoužijeme pro slovo corps - tělo, jeho jiný význam - těleso.

Centurie IV./ 25

*Corps sublimes sans fin a l'ceil visibles
Obnubiler viendrot par raisons:
Corps, front compris, sens, chef et inui(s)ibles,
Diminuant les sacrées oraisons.*

*Tělesa sublimují bez konce, okem viditelná.
(Vznešená těla bez konce, okem viditelná.)*

Održení nastane z těchto důvodů:

*Tělesa, včetně přední strany, smysly, vládce a neviditelnost. (Těla, včetně čel, smysly, vládce a neviditelnost.)
Zmírní (jen) svaté modlitby.*

Tento verš je poměrně velmi známý a je překládán tak, že členové jisté sekty se setkají se vznešenými sublimními tělesy, či těly a budou je vzývat jako vyšší tvory. Na svých shromážděních budou levitovat společně se svými bohy, kteří vládnou smysly a neviditelností.

Nabízím poněkud prostší výklad, i když první verze s ním není v žádném rozporu. Jednoho dne se objeví množství těles, která vysublimují v prostoru naší planety. Bude je možno pozorovat pouhým okem. Všichni ti, kteří budou poblíž, spatří neviditelnost uvedenou do praxe. Zároveň budou vystaveni nebezpečí, že jejich smysly kdosi ovládne. Nic víc, nic míň.

*Největším úskokem ďábla bylo to,
že nás přesvědčil, že neexistuje.*

Denis de Pongmont

Bohové, strůjci velkého konfliktu

Pokud se potomek starozákonních proroků Izaiáše, Malachiáše a Jeremiáše nemylí, pak budou v dalekém, nejméně dvacátém století probíhat ve vzdušném prostoru naší planety vzdušné bitvy. Bude je možno nejen pozorovat, ale i slyšet jejich válečný hluk.

Centurie IV./ 64

*De nuit Soleil penseront avoir vu
Quand le pourceau demi-homme on verra:
Bruit, chant, bataille, au ciel battre apercu
Et betes brutes a parler l'on orra.*

*Domnívají se, že spatřili v noci slunce.
Spatří napůl zvíře (prase), napůl člověka.
Hluk, zpěv a bitva, kterou pozorujeme na nebi,
je možno slyšet hovor brutálních bestii (hovad).*

O zařízení, které to vše umožní, hovoří však velmi mlhavě, a nelze tedy důsledně prokázat, zda jsou ony podivné létající konzoly tím, za co je chceme pokládat, či nikoli.

Co víme zcela bezpečně?

V žádném případě se nejedná o nezvykle hlučné nebeské ptactvo. Zvláště poslední řádek čtyřverší se zdá být velmi podezřelý.

Při těchto nebeských soubojích je slyšet, jak mezi sebou hovoří neznámé a blíže neurčené brutální bestie.

Hovor uslyší pravděpodobně dosti široký okruh posluchačů, z nichž někteří budou jen tušit, co se za oněmi brutálními bestii skrývá.

Sama slova „brutální bestie“ zcela jasně vymezují nejen obsah činností, ale i okruh možných abonentů na tento titul. Jednání by to mělo být krajně nelidské a vymykající se i běžnému válečnému vraždění, na které jsme si tak snadno a rychle sami navykli. Někteří badatelé za těmi slovy tuší válečné roboty, jiní piloty, kteří mezi sebou komunikují pomocí rádiových vln.

V těch dnech bude možno spatřit i podivnou bytost, jež se bude zčásti podobat člověku, zčásti bude připomínat nějaké zvíře. Je možné, že se bude jednat o stvoření patřící k těm mimozemským silám, o nichž se již dlouho hovoří. A okolnosti, za kterých bude neznámá bytost spatřena, tomu jen nasvědčují: když za jedné tmavé noci bude spatřena záře připomínající slunce. To jsou indicie, které mnohé napovídají, a bylo by velmi podivné, jestliže by Nostradam o tomto fenoménu, jenž jsme si zvykli nazývat U.F.O., pomlčel. Právě proto, že o problému hovoří, stoupá index pravděpodobnosti jeho prorockých veršů, a to i přesto, že to bude pro mnohé k nevíře.

Je též možné, že tento verš souvisí s jiným veršem, ve kterém se hovoří o jistém „Zlu z nebes, jež bude utajováno“, ale i s několika dalšími podivnostmi, které pro nás Nostradam kdysi připravil.

Mimo jiné tvrdí i to, že jednoho dne slavně sestoupí blíže neurčení bohové z nebes a sdělí překvapenému zbytku lidstva, že to byli oni, kdož pečlivě připravili podmínky pro celosvětový válečný konflikt. Podmínky pro konečné řešení „lidské otázky“.

Prozatím můžeme setrvat v naší nenáročně pohodlné spokojenosti, kterou lze zaměnit i za jistý druh škodolibosti odcházejících.

Presages 63

*Repris, rendu espouvanté du mal.
Le sang par bas, et les faces hideuses.
Aux plus scavans l'ignare espouvental:
Perte, haine, horreur, tomber bas la piteufe.*

*Opakování, strašné zlo se navrátilo.
(opětne dopaden, vrácen, vyděšen zlem)
Krev skrze nízko položené a ohyzdné tváře.
Větší vědec, vyděšená nevědomost.
Zkáza, nenávist, hrůza padne na nízké a politováníhodné.*

Kdo si již dnes vzpomene na rozpustilý žert prezidenta Reagana, který jednoho velmi krásného dne, plný rozmařilé nálady, zkoušel zvukovou aparaturu slovy: „Dnes ráno jsem podepsal zákon, kterým ruším s konečnou platností Sovětský svaz.“

Historická slova, jež oblétna celý svět a pobavila komunistickou elitu, aby zapomenuta zmizela „v propadlišti dějin“.

Netrvalo až tak dlouho a světlo světa spatřila (pro mne) nejpodivnější z podivných záhad od dob, kdy lidstvo (nebo alespoň ti, co věří v Darwina) slavně opustilo větve.

Konec komunismu a rozpad Sovětského svazu.

Jedna z nejmocnějších organizací světa s nejlépe propracovanou ideologií. S dokonalými vizemi budoucnosti, kdy blahobyt pracujících bude nade vše. S dokonale fungujícími mocenskými a represivními strukturami. S gigantickou vojenskou mašinerií a jestřáby připravenými utopit svět v krvi.

Spálit jej v atomovém pekle, než aby ustoupili, byť o pověstnou píď, zahnívajícímu kapitalismu. Systém ovládající nejbohatší části planety mající životní úroveň, o které by bylo možno tvrdit (při jisté konstelaci příznivých hvězd), že někde byla i horší.

Pouze bláhový snilek by mohl věřit na sametovou infekci.

Komunismus zmizel takřka přes noc, jako když kdosi velmi neviditelný sfoukne plamen svíčky.

Neuvěřitelné?

Ale až tak neuvěřitelné to zase nebylo, neboť mocenské struktury (až na několik snůlků a profesionálních revolucionářů) se přes noc záračně přerodily. A dnes nám velmi názorně předvádějí své představy o velmi zlém kapitalistovi.

Kdo z nás je však povolán, aby hodnotil nejen dějinný vývoj, ale i další srdečné výlevy již zmíněného prezidenta. Co lze tušit o SDI - obranné iniciativě známé jako „hvězdné války“ - systému, jehož dokumentaci několikrát nabízel prezident Reagan nepřátelské komunistické velmoci? Co vše lze tušit za jeho slovy o mimozemské invazi a obranné spolupráci mezi USA a SSSR?

A tak nikdy nejásejme předčasně. Ani tenkrát, jestliže spatříme na nebeské báni to, co „informační“ centra nazvala „nikdy neexistujícími neznámými létajícími tělesy“.

Mohlo by to být jedno z našich posledních jásání.

Takový názor zastává mnoho pesimistů včetně Williama Coopera, který ve svém dopise adresovaném Senátu USA i jednotlivým senátorům tvrdí, že Spojené státy, ale i celá naše planeta, jsou ohroženy mimozemci spolupracujícími s jistými vojensko - finančními strukturami.

...Znovu byly zkoumány události z Fatimy, neboť vzniklo podezření, že se jednalo o manipulaci mimozemšťanů.

...Když byli mimozemšťané konfrontováni s výsledky šetření, potvrdili jeho pravdivost. Potvrdili, že vždy stáli za všemi (zlými) událostmi... umí putovat časem a předpovězené události by se mohly skutečně přihodit...

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

Je to dostatečně bláznivé na to, aby to mohla být pravda?

Nechme se překvapit.

A do té chvíle bychom si mohli, než se ono překvapení dostaví, vystačit s tím málem, co nám zbývá.

Naděje?

Aby čas lépe utíkal, poohlédněme se opět po Nostradamových verších, zda čírou náhodou nezaznamenal ve svých prorockých vizích podobné události.

Jednoho dne se objeví neuvěřitelné zlo. Malé bytosti s ohyzdně nezvyklými obličejí. V souvislosti s jejich příchodem bude prolito množství lidské krve.

Vše bude úředníky utajováno a to přinese mnoho neštěstí a smrt mnoha neinformovaným pozemšťanům. Nostradam tento moment neustále připomíná i v souvislosti s únosy a zabíjením lidí poblíž vysokého nebe.

Jak dalece se Nostradam mýlil?

Centurie I./ 91

*Les Dieux seront aux humains apparence,
Ce qu'il seront auteurs de grand conflict:
Avant ciel feu serain, espée et lance,
que vers main gauche sera plus grand afflict.*

*Bohové s lidským zevnějškem,
(Bohové budou zdánlivě - vnějším zjevem - lidumilní - lidští),
ti, kteří budou strůjci velkého konfliktu:
Před tím obloha nezkalená ohněm, oštěpy a střelami,
kdy směrem k levé straně největší (tělesný) trest (zármutek).*

Skutečně, jako by byl Nostradamovým poradcem pro verš I./91 sám William Cooper.

Bohové, kteří pouze vnějším zjevem připomínají lidské bytosti, budou stát v pozadí za všemi zlými pozemskými událostmi - budou strůjci velkého konfliktu.

Nebe, před tím nezkalené, bude plné zbraní přinášejících těm na Zemi velký smutek. Tento verš zřejmě navazuje na verš o velkém boji probíhající na vysokém nebi. Tehdy, kdy bude možno spatřit podivné hybridní stvoření a bude možno zaslechnout, v nebeské bitevní vravě, i rozhovor mezi brutálními bestii.

Není tajemství, alespoň mezi těmi, co se zabývají mimozemskými aktivitami a zaskakují tak za usilovně mlčící státní aparát, že kontakt s mimozemci byl již navázán.

První příchozí - spíše podobní lidem - vyšších postav a světlou pokožkou - předvedli přítomným vládcům několik vesmírných kouzel včetně neviditelnosti.

Zvláště ta poslední atrakce byla příčinou, že na všechny přítomné (včetně prezidenta) padla velká sklíčenost.

K všeobecnému veselí nepřispěly ani požadavky vetřelců, kteří údajně vybízeli k odzbrojení a záchraně planety. Přehnanému požadavku nemohlo být vyhověno, neboť nebyl v souladu s potřebami přítomných pozemšťanů.

Nedošlo ke shodě.

Snad i proto, že zmínění vetřelci odmítli vydat svoji vyspělou technologii a zbraně. Nicméně před svým odletem byli „pozemští vládcí“ varováni před jinou vesmírnou entitou, pocházející rovněž ze soustavy Zeta Reticulli (cca 37 světelných let).

Jeich plavidla se již v té době údajně nacházela na oběžné dráze kolem naší planety.

Druhá várka vesmírných vetřelců nenechala na sebe dlouho čekat.

Na jisté letecké základně přistály malé šedé bytosti, velmi vzdáleně připomínající to, na co jsme si za dlouhá léta přivykli při pohledu do zrcadla.

Mezi zúčastněnými stranami došlo překvapivě k zásadní dohodě. Výměnou za zbraně a vyspělou techniku bylo šedivým trpaslíkům „povoleno“ disponovat s jistou částí území, volně operovat po celé planetě a používat určitý počet lidí ke svým pokusům. Výhledově, pokud budou obě strany spokojeny se spoluprací, bude „strádajícím“ mimozemšťanům poskytnut pozemský azyl a dosavadní uživatelé planety se budou moci konečně vzdát svých starostí, co s devastovanou planetou.

A nyní velká legrace: přítomní „pozemšťané“ přislíbili mimozemské entitě, že vše bude, před zbytkem zbytečně zvědavého obyvatelstva planety, pečlivě utajeno.

Nicméně mezi „odborníky“ se předpokládá, že mezi oběma venkovními entitami panuje nesmiřitelné nepřátelství, které může vyústit ve velkou vesmírnou válku.

Kdo by se zajímal o názor bídých pozemských červů, když předmětem sporu je otázka, komu bude tato planeta náležet - včetně mrtvého a živého inventáře.

Centurie IV./ 43

*Seront ouye au ciel armes battre,
Celuy au me(s)me les divins ennemis:
Voudront loix saintes iniufement debatre.
Par fraude et guerre bien croyans a mortinis.*

*Na nebesích bude možno slyšet bitevní vravu
samotných božských nepřátel.
Budou se přití o zákony svaté (smlouvy).
Skrze podvod a válku dobří křesťané mrtví.*

Kupodivu Nostradamovy prorocké verše z 16. století hovoří o podobném konfliktu - o bitvě probíhající kdesi na nebesích.

Hvězdná válka bohů - obě válčící strany považuje Nostradam za naše nepřátele. Snad i proto, že se s tímto zlem, které se opět objevilo na našem nebi, váže mnoho prolité lidské krve, ale i lidského utrpení.

Budou zpochybněny biblické texty Staré i Nové smlouvy, neboť nepřátelská venkovní entita bude tvrdit, že stála v pozadí tohoto fenoménu.

I kvůli této lži zahyne velké množství lidí.

Ti, co vždy toužili patřit k vítězné straně, budou šířit názor, že právě tato nepřátelská a démonská entita stvořila člověka.

Zcela náhodné poskládání hybridní bytosti ze zcizených náhradních dílů šílenými nebo nelidskými genetickými experimentátory bude pátou kolonou zaměňováno za slovo „stvořit“.

Dávni bohové čarodějů se však již nikdy nestanou bohy.

V souhvězdí Aurigae se objevují nové a nové hvězdy v přibližujících se intervalech. Stále blíže a blíže. Jako by se fronta velké mezihvězdné války již přibližovala k nám.

Arthur C. Clark

Prastará legenda hovoří o bojích na nebesích mezi kladnými silami a démonskými bytostmi. Satan bude poražen a společně se svými padlými anděly svržen na zem. Stane se na čas pánem světa. Pozemští vládci se budou klanět zlu, oslavovat je. Nastane stav neuvěřitelných nezákonností a velké pronásledování těch, kteří se přidrží víry svých otců a nebudou ochotni klanět se představitelům zla. Vrahové budou propouštěni a nevinní vězněni nebo zabíjeni. Lež se uzákoní jako nejvyšší hodnota a projev rozvážné politické prozíravosti. Nastane čas velkého ozbrojování, neboť si nikdo nebude jist životem. Ani několik zámeků nepostačí zabránit zlu, aby v nestřeženém okamžiku vstoupilo.

Jakákoliv obrana proti zlu bude zločinem.

Příroda bude nemilosrdně drancována, vody otráveny a vzduch nedýchatelný.

A ti, co sestoupili na Zem, budou společně s pozemskými služebníky před lidem tajit konec onoho příběhu, aby byl oddálen ten okamžik, o kterém se píše v Bibli.

Tolik literatura, jež zdaleka nemusí být literaturou faktů.

I když v porovnání s některými vládními vyhlášeními (ale i zatvrzelým mlčením) se zdá, že její akcie stále prudce narůstají.

Netvrdím, že U.F.O. neexistuje. Nás jen tento problém nezajímá. Ani nemůže. Česká armáda totiž nemá příslušné instrukce.

Nejmenovaný český armádní úředník

Ostatně proč se divit, když nejen protiletectvé obrany států jsou bezmocné již při pouhém přeletu hejna jakéhokoliv ptactva.

Kdo z nás, jsa velmi dobře placen, by přiznal, že je vlastně ne-použitelný?

Nezbývá tedy nic jiného, než se tvářit, že v případě U.F.O. hrajeme o čas a milosrdnou lží uchráníme lidstvo před předčasnou panikou.

A po nás potopa.

Lze i tento snímek považovat za U.F.O.? Náhodně i se zlým úmyslem padělané fotografie poslouží vždy jen nedobrému úmyslu. Jak mnoho se liší zachycený okamžik od skutečných technicko-fyzikálních jevů, které se prohánějí, někdy i rychlostí blesku, nejen ve vzdušném obalu naší planety. Uvedené snímky se velmi podobají tomu, co v roztodivných podobách přelétává i území našeho státu.

Na několika místech Spojených států byl v minulých letech pozorován okřídlený tvor vznášející se a létající nezvykle vysokými rychlostmi, a to tak, že jeho mohutně roztažená křídla se proti „očekávání“ ani nepohnula.

(archiv autora)

Relativita?

Dozví-li se, že jinak zdravý soused, či jeho babička, spatřili svalnatou třímetrovou bytost s mohutnými křídly a ohnivým pohledem červeně zářících očí, letící nezúčastněně rychlostí 150 km/hod. - zkrátka podivného tvora, který by se dal při dobré vůli pokládat za samotného ďábla - pak bezmocně pokrčím rameny a jdu dále, radostně do zlatého věku.

Přesně tak se zachová průměrný (sdělovacími médii dobře zpracovaný) pozemšťan, zaslechne-li cosi o velmi záhadných tělesech o velikosti 100 až 1000 metrů, dosahujících závratných rychlostí srovnatelných snad jen s rychlostí světla. Jeho zděšení se vypukne při informaci, že se tak děje ve vzdušném obalu Země bez jakéhokoliv očekávaného zvukového či jiného efektu a že zrychlení těchto fenoménů dosahuje (z nulové rychlosti) 50 až 14 000 G.

V okamžiku, kdy potvrdíte zprávu o záhadné transformaci tvaru, či zneviditelnění samotného objektu vzniknou přibližně tři možnosti, a to v přímé závislosti na psychické odolnosti vašeho pozorovacího partnera.

Slabší jedinci od vás s hysterickými výkřiky prchají a od této chvíle pro ně představujete zhmotnělé reálné nebezpečí. Ti více odolní radostně přivítají možnost, jak uplatnit své těžce nabyté jakékoli vzdělání a velmi kvalifikovaně vás poučí, že jste magor.

Těžko říci, kdo je horší - zda ti, co svým strachem způsobili v historii lidstva mnohá utrpení, nebo ti, co statečně brání tento svět před nežádoucím neznámem.

Třetí skupina je velmi nevypočitatelná, neboť v sobě zahrnuje oba předchozí typy. Její specifikum spočívá v záluďném očekávání, kdy bude moci proti vám vaše tvrzení úspěšně a se vši důraznou rozhodností použít.

Nicméně zprávy o reálných technicko-fyzikálních jevech se utěšeně (i díky „informačním“, státem dotovaným kanálům) množí a bylo by pošetilé se domnívat, že je nutné urychleně schválit program komplexní výstavby léčebných ústavů.

Je totiž možné, dokonce zcela určité, že od reality prchají ti, jimž pravda nahání strach se všemi známými příznaky - tedy včetně proslulé husí kůže a nezbytného smrtelného potu. Čímž ovšem netvrdím, že jsem nadšen představou, že se našimi luhy a šumíci bory mají prohánět lucifeři, stříbrňáci či jiná podobná havěť jako rovnovážný faktor jiných létajících fenoménů.

Jedním z důkazů neexistence mimozemských civilizací, pohybujících se i uvnitř naší sluneční soustavy, jsou nepřekonatelné vesmírné vzdálenosti. A farizejským měřítkem je naše technická, ale i filozofická úroveň.

Představte si, říkají někteří „vědci“ (pro jistotu) novinářskými ústy, světelný paprsek k nám letí z nejbližší galaxie plných 4,3 let.

Z jiných, vzdálenějších galaxií, neuvěřitelně tisíce let a z nekonečných prostor letí dokonce miliony až miliardy let.

I kdyby (nedej, přírodo!) kdesi v nekonečných hlubinách vesmíru existovala nahodilá civilizace, pak bychom se s jejími zástupci nemohli nikdy setkat.

Jsou to prokazatelně nepřekonatelné vzdálenosti, tvrdí bezostyšně popularizátoři geniálních myšlenek.

Další a další neuvěřitelné implantáty jsou vkládány do našeho myšlení.

Kdosi velmi zarytý a plný zlého úmyslu poměřuje rozdílné a nesouměřitelné veličiny newtonovskou fyzikou, neboť U.F.O. nejsou žádoucí.

Prozatím.

Pak přijde slavný den a budou to titíž, kteří začnou tvrdit, že jsme vyšlechtěni našimi bohy a zachránci - cizorodou entitou, o které kdysi v souvislosti s U.F.O. tak prozíravě a velmi kvalifikovaně hovořili.

Sluhové jakýchkoliv režimů.

Jistěže existuje vysoce kvalifikovaná věda, velmi opatrná ve svých výrocích, neboť se pohybuje ve světě fantastických možností a za zády s plesajícími srdci všehoschopných generálů.

A ti ostatní „vědoucí“, kteří od pradávna arogantně realizují své touhy patřit k vyvolené elitě, počítají s nedostupností mnohých informací, ale i dobře promyšleným systémem denních starostí.

Svět informační exploze, v níž se dozvíte vše nepotřebné s dostatečným předstihem.

Pokusme se nyní o něco, co již bylo většinou dávno i velmi dávno popsáno, mnohé ověřeno dílčími pokusy, či uvedeno do praxe - a sice posoudit, zda jsou nekonečné prostory vesmíru skutečně tak nepřekonatelné.

Nejdříve se přiznám, že nerad používám slovo civilizace, neboť toto slovo má v sobě velmi zavádějící impuls čehosi lidského. Poměřovat tímto slovem jakoukoliv nelidskou a přesto vysoce rozumnou formu bytí by nebylo prozíravé. Vyhovuje mi naopak slovo entita (podstata, jsoucnost), které zahrnuje různorodé formy energetických projevů.

Nyní se pokusme společně porozumět filozofickému problému možné vesmírné entity pohybující se stabilně, nebo téměř stabilně rychlostmi souměřitelnými s rychlostmi světla. Neboť takový je pravděpodobně osud těch, kteří se jednou odhodlají vykročit za humna své galaxie. Uvažovat a poměřovat toto rozhodnutí raketovými motory je spíše legrace těch, kteří se ani náhodou nehodlají setkat s Prozřetelností a obdivovat variace stvoření.

Nejdříve ze všeho je nutné zatratit čas poměřovaný naším budíkem - naši představu o času tekoucím od jednoho potenciálu k druhému. Čas nemůže být přímkou ani vektorem, i když jsme zajatci třírozměrného světa, spoutaní představami newtonovské fyziky. Hlavní změna závislá na „budíkovém“ čase, kterou velmi intenzivně vnímáme, je přechod od rovnovážného stavu k nestabilitě a chaosu, kterou jsme, nevím proč, nazvali stárnutím. Rozhodně to však není obráceně, jak nám (prozatím značně úspěšně) tvrdí zastánci vývojové teorie.

Velkou roli v našich představách třírozměrného newtonovského vězení sehrává i objektivně vnímaný průběh univerzální (potažmo světové) čáry, na kterou se každý z nás synchronně při narození napojí a v okamžiku smrti odpojí.

Je to důmyslný systém podporující mimo jiné i naše představy o minulosti, přítomnosti i budoucnosti - vidíme je spíše jako oddě-

lené faktory. Přičemž okamžitá přítomnost je nekonečně menší (0,238 vteřiny) než to, co vnímáme jako nekonečnou minulost a nekonečnou budoucnost.

Průběh univerzální čáry (UČ) je odpovědný i za naše vnímání času v podobě přímky. Co jsem doposud napsal, je minulost. To, co nyní čtete, je okamžitá přítomnost, jež se vzápětí stává minulostí. To, co napíšete, je budoucnost, která se vzápětí stává okamžitou přítomností a ještě dále minulostí.

Průběh univerzální čáry je problém všech jasnovidců a proroků. Je nepřekonatelná do té míry, že staví nepovolané proroky do role outsiderů (pokud by spoléhali na svoji přirozenost). Jiná situace může nastat tehdy, budu-li patřit k těm, kteří se z jakéhokoliv důvodu pohybují rychlostmi srovnatelnými s rychlostí světla. Můj průběh univerzální čáry bude ovlivněn vzájemným napětím mezi absolutním a relativním časem. Bude reálně odlišný (byť pouze dočasně) od průběhu UČ těch, kteří se pohybují velmi malými rychlostmi. Budeme-li patřit k prastaré entitě stabilně se pohybující rychlostmi světla, pak v třírozměrném světě přestává hrát minulost a budoucnost tak důležitou roli. Je dokonce možné přistoupit na možnost, že splývají v jistém momentu v jedno. Nyní bude nutné si uvědomit, že se pohybujeme rychlostmi, kdy se relativní čas stává časem téměř nesmrtelných bohů.

$$t_r = \frac{t_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

t_0 - absolutní čas

t_r - relativní čas

v - rychlost pohybu

c - rychlost světla

Nebudu se nyní zmiňovat o podrobnostech, které jsem popsal v prvním dílu. Nicméně tato rovnice umožní názorně dokumentovat to, co jsem tvrdil o božské nesmrtelnosti.

Jestliže se bude rychlost „ v “ blížit limitně rychlosti „ c “, pak se poměr obou veličin blíží hodnotě „1“. V tom okamžiku se celá hodnota jmenovatele blíží nekonečně nule, kterou nesmí nikdy dosáhnout.

Pak relativní čas nekonečně vzroste, neboť poměr absolutního času a nekonečně malého čísla se limitně blíží nekonečnu. Aby to

nebylo tak jednoduché, je nutné potvrdit fakt, že to s časem nesmrtelných bohů není zas tak vážně nesmrtelné, neboť jsme nepočítali s nekonečným nárůstem hmoty letícího objektu.

Možná že celý problém bude vyřešen v okamžiku, kdy bude zhotoven první odlitek právě při rychlostech blízkých rychlosti světla. Zatím jsme odlévali výrobky spoutané newtonovskou fyzikou. Ve své úvaze (či spíše spekulaci) vycházím ze svého vzorce kontinuity $m \times t = 1$. Ze vzorce, o kterém jistý matematik prohlásil, že se matematicky nedá napadnout.

Zajímavá asociace.

Ano, nedá se matematicky zpochybnit. Ani v okamžiku, kdy se někomu zalíbí a konečně si jej přivlastní. Nicméně, promiňte, mám takových několik do páru.

Zdeňkův vzorec kontinuity:

$$m \times t = 1$$

$$t = \frac{m}{t_a} \quad \begin{array}{l} m \quad \text{- hmotnost} \\ t_r \quad \text{- relativní čas} \\ t_a \quad \text{- absolutní čas} \end{array}$$

Mám dojem, že velkou a nezaměnitelnou roli ve hře průniku dimenzemi sehrává doba vzniku či zrození - tedy okamžik napojení na průběh synchronizované univerzální čáry, ale také vzájemný poměr absolutního a relativního času. V našem prostředí je tento poměr roven „1“ a to znamená, že s hmotností si nemusíme dělat starosti, neboť jak je patrné, musí být rovněž nezměněna. Co se stane v okamžiku vzniku ocelového odlitku, bude-li mezi relativním a absolutním časem napětí a jejich poměr bude menší než jedna? Je jasné, že doba tuhnutí z taveniny na austenit a další chemické struktury bude probíhat podle relativního času, neboť absolutní čas je „pouhou pomocnou relikvií“.

Kdo je schopen dnes říci, co se stane, až se takový odlitek dostane do našeho „přirozeného prostředí“. Zdeňkův vzorec kontinuity tvrdí, že (když se nestane nic jiného na straně času či tvaru) se musí snížit hmotnost předmětu.

Kdo ví?

Jednou z dalších cest, jak snižovat hmotnost a zvyšovat zrychlení, je odlévání kovů a slitin za takových výjimečných situací, jakou může být i beztlíčný stav.

Cílem je získat stejnorodou strukturu a optimálně vyváženou atomovou mřížku. Pevnost takového kovu se může zvýšit až dvacetkrát. Namáhané konstrukční prvky tak mohou být vylehčeny a tím i snížena celková váha jakéhokoliv zařízení, tedy i vesmírných plavidel.

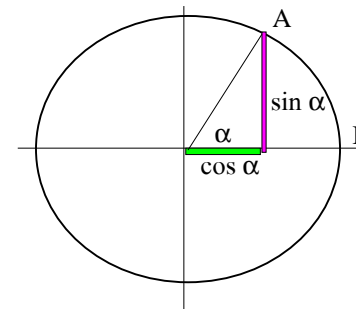
Rozhodně je v oblasti vysokých rychlostí hmotnost problémem číslo jedna.

A nyní jak je to s nepřekonatelnými vzdálenostmi?

Jednoduchým propočtem lze zjistit, že vše, co se odehrává na objektu pohybujícím se „rychlostí světla“, probíhá pouze podle relativního času. A tak galaxie vzdálené miliony světelných let se přibližují na přijatelný časový interval.

Nejdříve však některé detaily a pokračování toho, co jsem začal tvrdit v prvním dílu této knihy.

Obr. č. 1

AB - oblouk vyznačující průběh univerzální čáry

$$R = 1 - c = 2,997 \times 10^8 \text{ m/s}$$

α = zrychlení m/s^2

$$\sin \alpha = \frac{v}{c} \quad \cos \alpha = \frac{r^t}{t_a}$$

$$\cos \alpha = \frac{l_r}{l_0} \quad \text{retrakce délek}$$

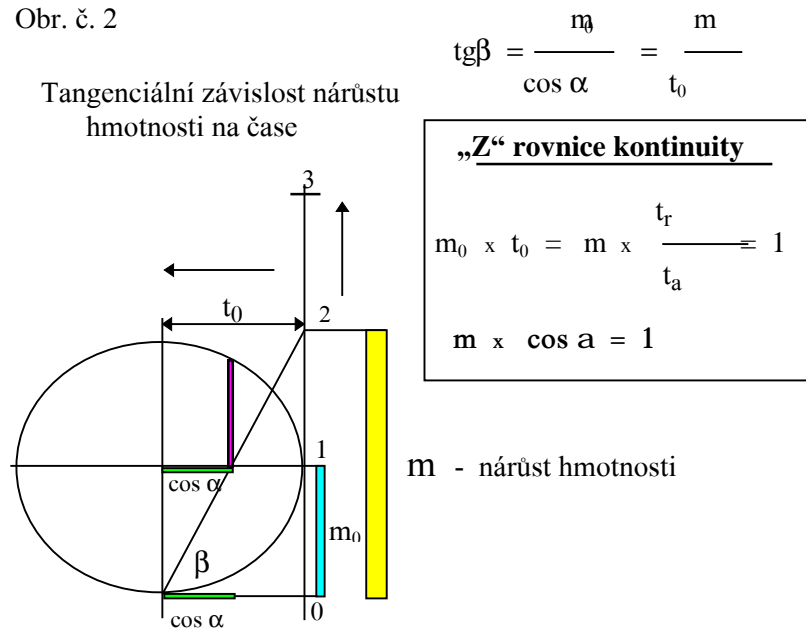
$$\sin^2 \alpha + \cos^2 \alpha = 1$$

Je jisté, že pro velké vesmírné vzdálenosti jsou pro nás zajímavá zrychlení α - větší než 60^0 , to znamená rychlosti zejména v intervalu $2,5954 \times 10^8$ m/s až $2,997 \times 10^8$ m/s. Není bez zajímavosti, že právě v hraniční oblasti, poblíž rychlosti $2,997 \times 10^8$ m/s (rychlosti světla „c“), by měla být naše dominantní sféra zájmů. V jistém velmi malém rozsahu rychlostí zde dochází k úžasnému lavinovitému nárůstu relativní složky. Naše vědomosti nás však nutí plazit se hluboko pod touto metou, neboť v učebnicových poučkách, vycházejících ze starých dobových technologií, panuje zděšení nad jiným lavinovitým nárůstem - tentokrát hmoty.

Ale i to by bylo možno - i při jistém stupni zkostnatění - vyřešit, neboť se zdá, že mezi lavinovitým nárůstem hmoty a nárůstem relativní složky existuje posun směrem k naší výhodě.

Jistěže existuje hranice, kdy i podle soudobých poznatků nastává rovnovážný stav mezi dodávanou energií, rychlostí i relativní složkou času a zvyšuje se pouze hmotnost. Jde pouze o to, posunout tuto hranici co nejvýše - směrem k výhodnému intervalu.

Obr. č. 2

Jak je patrné, tvrdohlavé setrvání u raketových motorů a nezbytných palivových nádrží v souvislosti s překonáváním vesmírných dálav je pouhým prostředkem, jak dokázat těm, kterých se to netýká, že jsou to vzdálenosti nepřekonatelné.

Ale velké raketové motory spotřebují velké množství paliva a to jen zvyšuje hmotnost. Zvýšená hmotnost vyžaduje silnější, ale o to hmotnější raketové motory. Ty naopak vyžadují přídavné nádrže. Nádrže zvyšují hmotnost...

Umořili by nás k smrti.

Ještě jednou - žádné raketové motory, žádné nádrže. Byl by sice ztracen velmi dobrý byznys, na kterém lze vydělat „dlouhé peníze“ a dokazovat, že nelze překonat nepřekonatelné, ale to je vše. Celý vesmír je naplněn energií velmi krátkého vlnění gama. Postačí vyvinout jeden malý měnič.

Program Apollo byl jistě úspěšný a vše, co s ním souviselo, bylo nádherné i poučné.

Neuvěřitelně hřmící raketové motory Saturn, které 16. července 1969 vynesly na oběžnou dráhu a pak na Měsíc loď Saturn - Apollo 11 s lidskou posádkou na palubě, vyvinuly v počátku startu sílu 3,5 milionů kg a nadzdvihly v první vteřině soustrojí Saturn - Apollo 11 vážící 2,95 milionů kg o neuvěřitelný 1,5 metru ($a = 1,5 \text{ m/s}^2$).

Praha - říjen roku 1973 - 17³⁰ hod.

Objekt ve výšce 10 km a o velikosti 300 x 600 metrů dosáhl z nulové rychlosti během první vteřiny svého pohybu rychlosti 75 000 km/hod.

Zrychlení $a = 20\,833 \text{ m/s}^2$ bez jakéhokoliv očekávaného zvukového, či jiného doprovodného efektu.

V okamžiku startu byla užitečná síla lodí Saturn - Apollo 11 celých 550 000 kilogramů. Palivo váží v první vteřině startu o 12 000 kg méně a každou další vteřinou se totéž množství promění v čmoud. Na samém počátku vážilo plných 2,22 milionů kg. Za několik okamžiků nenávratně zmizí, až na nepatrnou část potřebnou k jednoduchým manévřům a na poslední tlačný impuls.

Ve chvíli, kdy se stroj řítí na oběžnou dráhu neuvěřitelnou rychlostí 29 000 km/hod. (8 km/sec.) s šestinásobným zrychlením, je ho již jen „na dně“.

Poslední hybný impuls a Apollo, vážící nyní již jen 49 400 kg (včetně LEMu a dalšího potřebného nákladu, ale i včetně tří astronautů), uhání k Měsíci rychlostí 40 000 km/hod. Další urychlení je zbytečné a zbytek paliva nepostradatelný. Zbývající hnací jednotka zatím mlčí.

Hranice únosného přetížení leží někde mezi 6 G až 8 G. Je to hranice mezi pozemskými strastmi a radostmi onoho světa.

A přesto můžeme na obloze a poblíž planety zahlédnout objekty dosahující v první vteřině zrychlení 50 G až 4000 G. Za několik dalších málo okamžiků rychlostí $2,59 \times 10^8$ m/s.

Tajná zpráva LGM

My mocní z dalekých končin nebes. Možná malí šediví trpasličí a možná, že i něco překvapivě jiného.

Kdo ví?

My majitelé standardních i nestandardních létajících objektů, které jednou pozemští červové a jejich náčelníci nazvou U.F.O. My, věční cestovatelé hlubokými propastmi zářících hvězd, jsme kdysi vyrazili se svými lehkými stroji, určenými pro krátké dolety, k blízké galaxii vzdálené pouhých 37 světelných let.

Jsme nesmrtelní bohové, neboť náš čas je odlišný. Stárneme pomaleji, neboť naše rychlost je vyšší a vyšší. Známe mnohá kouzla našich předků, před kterými domorodci padali v úžasu do prachu již před několika miliony let.

Jsme zde!

Nepřekonatelné vzdálenosti nejsou tak nepřekonatelné. O tom jsem více než přesvědčen. Je pouze nutné si uvědomit, že čas objektu letícího rychlostmi blízkými se „c“ je jiný. Namísto očekávaných desítek roků uběhne během takového letu pouze několik málo dní. Lze tedy hovořit o krátkodobých letech.

Nejdříve si musíme uvědomit, že 2 950 000 kg, které byly vyneseny na oběžnou dráhu, bylo urychleno na 20 000 km/hod., a vzápětí o něco lehčí na 40 000 km/hod.

Jen malá část toho, co bylo tak pracně urychleno, stála za to. Nicméně v prvních okamžicích tlačila hnací jednotka 295 desetitunových automobilů. A ta mohla být i nadále urychlována oddělenými hnacími impulzy, pokud by byly ještě nějaké k mání.

V následujících výpočtech - z mnoha důvodů úmyslně - použiji letící objekt o hmotnosti pouhých 200 kg a urychlím jej tak, že jeho hmotný nárůst bude zlomkem hmotnosti toho, co jednoho krásného dne vyrazilo k Měsíci.

Jediná překážka k úspěchu je - mimo neznáma - hnací jednotka, měnič energií a pevnost materiálů, nebo případně jakákoliv ochrana před neúměrným namáháním všeho druhu.

Alpha Centauri (4,3 světelných let)

- a) $t_r = 4,3 \times 0,001 \times 365 \text{ dní} = 1,56 \text{ dní}$ $m = 200 \text{ t}$
 b) $t_r = 4,3 \times 0,0001 \times 365 \times 24 = 3,75 \text{ hod.}$ $m = 2000 \text{ t}$

Let z Alpha Centauri by trval v prvním případě 1,56 dne a hmotnost by vzrostla z 200 kg na 20 desetitunových aut. V druhém bychom byli schopni tutéž vzdálenost, při nepatrně větším zrychlení, urazit za 3,75 hodiny. Hnací jednotka by nyní musela zápolit s 200 desetitunovými automobily. Do váhy kolosu Saturn - Apollo 11 nám tedy ještě chybí plných 950 tun. Totéž, co se týče hmotnosti, platí i pro další případy.

Sirius (8,7 světelných let)

- a) $t_r = 8,7 \times 0,001 \times 365 = 3,17 \text{ dne}$
 b) $t_r = 8,7 \times 0,0001 \times 365 \times 24 = 7,62 \text{ hod.}$

Na Sirius bychom se dostali tímto způsobem za 3,17 dne, nebo nepatrně dříve - za 7,62 hodin. Eta Cassiopeia, vzdálená 10,8 světelných roků, by nás vítala buď za 3,94 dny, nebo dokonce za 9,46 hodin. Zeta Reticulli vzdálená 37 světelných let nás spatří až uběhne 13,5 dní, nebo za 1,35 dne.

A jak dál?

Nejdále bychom se tímto hlemýždím tempem dostali během šedesáti let do vzdálenosti až 600 000 světelných let.

Pak nezbyvá nic jiného, než usilovně hledat jiné cesty.

Nebo pokyvovat těm, kteří tak rádi hrají stejnou hru a přikyvují hlavami svým šéfům - na znamení pokory.

Při pohledu na vzdálené krásy Univerza se nabízí mnohé otázky. Nicméně, ta zásadní, zda lidstvo nalezne samo sebe, byla možná zodpovězena již na počátku třetího tisíciletí. Zuřivým mlčením o závažných jevech, globálně státním terorem a schvalováním zákonů, které jsou výplodem zvráceného humoru banditů.

Počet zákonů v Universu je takový, jaký je.

Ani jeden nepřebývá, ani jeden nechybí.

V opačném případě by vesmír ztratil právo na existenci.

Těmto zákonům je zcela lhostejné, zda je známe, či nikoli.

Šmitmajer Zdeněk

Nejméně čtvrtý rozměr

Zdá se, že naše představa času tekoucího odněkud někam nás

v našem třírozměrném světě pevně zakotvuje a uzamyká společně s pevně zafixovanou představou platnosti newtonovské fyziky na všechny zázraky Univerza (hovořím pouze o nás, bídných červech, kteří v ojedinělých přestávkách mezi denními průšvihy s úctou vzhlížíme ke geniálnímu vědeckému božstvu sídlícímu tam kdesi v nebetyčných výšínách jakékoliv fyziky a matematiky).

Představa „budíkového“ času, ale i transformační Lorentzovy rovnice, „umožňují“ cestovat v čase pouze jedním směrem a to vždy do budoucnosti. To je podle mého mínění velmi málo, neboť se zdá, že i majitelé zvláštních technicko-fyzikálních jevů (U.F.O.) jsou zcela odlišného názoru.

Jedním z důkazů, že se mýlím, může být absence návštěv našich potomků v naší přítomnosti. Pokud za ně ovšem nepovažujeme Little Green Men - malé zelené mužíčky či jinou šedivou venkovní havěť.

Je též možné, že jsme si dokázali vytvořit tak skvělé podmínky, že již dnes se nacházíme na červené listině ohrožených tvorů. Nepřítomnost zmíněných potomků nemusí totiž nutně znamenat, že jakýkoliv pohyb časem je nesmyslnou spekulací, nebo že se v budoucnosti v plné síle objeví nová Svatá inkvizice.

Neboť...

Nemusí být taková budoucnost.

Je možné, že se Zlatý věk lidstva obejde bez nás.

Závisí na tom, co vše naši genetičtí, ale i jiní odborníci skvělé spotřební společnosti ještě stačí vymyslet.

Nyní zpět k možnosti vydat se do světa, kde odedávna tušíme spíše peklo, či „onen svět“.

Není tak dávno, co experimentální fyzika radostně ohlásila hypotetickou možnost super rychlých částic - rychlejších než samotné světlo, rychlejších než sama myšlenka - tachyony, tardony a luxony. Tyto prozatím smyšlené nezvykle čilé částice jsou, tak jako prozatím hypotetické černé či bílé díry, usilovně hledány.

Zdá se však, že v okamžiku, kdy super rychlé částice spatří světlo světa, zmizí nenávratně černé díry, na které je prozatím i světlo příliš krátké. A naopak.

Někdo se pravděpodobně pokouší přejet propast času na koloběžce.

I když...

Čas od času oslovují vědci havěť na spodních příčkách prostřednictvím srozumitelného jazyka bulvárních plátek.

A tak jsme se také my mohli nedávno dozvědět, že proběhl úspěšný pokus, kdy částice světla - fotony - dorazily k detektoru rychleji než světlo.

Při pokusu bylo použito několik skupin fotonů, které musely dosáhnout cíle dvojnásobnou rychlostí. Jedny přímou cestou, druhé mnohovrstevným zrcadlem. Devadesát pět procent těch, které se vydaly druhou cestou, nikdy k svému cíli nedorazily. Jedno procento však dosáhlo svého cíle rychlostí o sedmdesát procent vyšší, než je rychlost světla.

Zřetelný rozpor mezi tímto měřením a současnými pilíři teorie relativity nemusí být vůbec rozporem.

Pokusme se přijít na kloub záhadě i za cenu, že se můžeme ukrutně mýlit.

Jiná skupina vědců - astrofyziků - oznámila, že na okraji našeho vesmíru bylo pozorováno těleso pohybující se několikanásobně vyšší rychlostí (osminásobně), než je rychlost světla.

V tom okamžiku by bylo vše, a nejen kolem teorie relativity, v průšvih.

A skutečně.

Zanedlouho byl ohlášen jev pohybující se v relativně nedalekém regionu vesmíru více než dvojnásobnou rychlostí „c“.

Je to podivuhodné zjištění, kterému si dovolím (ze své hluboké nicoty) odporovat.

Buď je informace úmyslně neúplná, nebo mám odlišný názor. Postrádám totiž komplexní pohled na celou záležitost a tvrdohlavě se opakuji - v žádném případě nelze poměřovat fyzikální veličiny rychle se pohybujících objektů (ale i jakéhokoliv elektromagnetického vyzařování) pouze newtonovskou fyzikou. Pokud vůbec. Je pro mne šokující, že ti, kteří poměřují rychlosti srovnatelné s rychlostmi světla, uvažují newtonovskými očima ve světě plném relativity. Zcela zanedbávají hlavní aspekty relativity jako je relativní čas pohybující se „záležitosti“, změnu prostoru i délek, a co je nejdůležitější - zcela vymizela definice místa pozorovatele. orentzovy transformační rovnice nejsou zase tak omezující, aby způsobily takový zmatek.

I když...

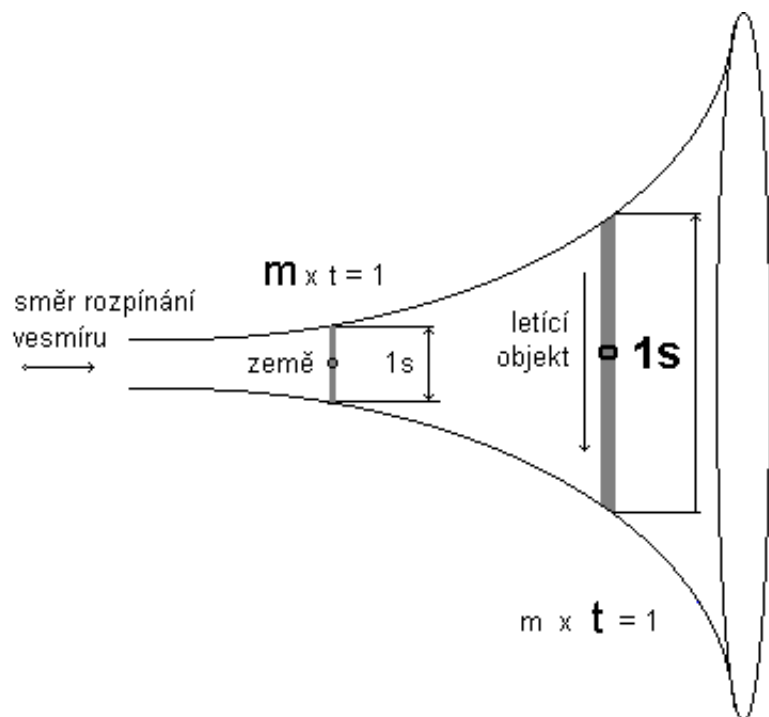
Naše představa hypersvěta by jistě byla bohatší, pokud bychom měli dostatek odvahy. Prozatím se cítíme ve svém třírozměrném světě velmi pohodlně a bezpečně a odmítáme fakt, že kdosi neznámý lomcuje pomyslnými dveřmi našeho skvělého úkrytu.

Pokusím se nyní navázat na má předchozí tvrzení (první díl) a nabídnu svou verzi relativity, která je schopna vysvětlit několikanásobné rychlosti „c“ čehokoliv.

Vycházím zejména ze své rovnice kontinuity, ale i všeobecných „učebnicových“ poznatků, jako je transformace prostoru, retrakce délek apod. Vzájemné vztahy mezi hmotou, časem, rychlostí, rozměry prostoru, ale i teplotou jsou poněkud odlišné než ty, na které jsme si prozatím navykli. Musíme se smířit s tím, že při rychlostech srovnatelných s rychlostí světla se objevují i takové zákony, které „doposud skryté čekaly“ na svou příležitost. Nyní se pokusím o jednorozměrný náčrt našeho třírozměrného vesmíru, přičemž mi vyhovuje teorie Velkého třesku - rozpínání vesmíru od počátečního nulového bodu, ale i konečná rychlost světla, která v našem třírozměrně vnímaném světě činí cca $2,997 \times 10^8$ m/s.

Náš svět je pravděpodobně interakcí několika dimenzí. Jednotlivé energetické projevy, tak jak je vnímáme my, třírozměrné by-

tosti, jsou poněkud chudší o některé aspekty, a nedávno mnohé z nich neexistovaly - byly pro nás neviditelné. Dnes již jsme schopni některé z nich měřit i částečně využívat, neboť jsou do jisté míry s naším světem v interakci. Jak se chovají v hyperprostoru (pokud něco podobného vůbec připustíme), je prozatím více než záhada.

Předpokládaný tvar našeho vesmíru, nakreslený jednorozměrně, umožní následující úvahu. V souladu se vzorcem $m \times t = 1$ předpokládám přímý (nikoli odvozený) vztah hmoty a času. Poblíž více soustředěné hmoty bude v této závislosti odlišný relativní čas než v prostoru, kde bude hmota více rozptýlena.

Vzhledem k rozpínání vesmíru předpokládám, že kdesi na hranicích vesmíru (není pravidlem) bude hmota velmi rozptýlena a relativní vteřina bude podstatně větší než v prostoru, kde se nachází naše planeta. Pak prostor v oblasti rozptýlené hmoty bude nutně mít relativně větší délkové míry. Jeden metr nebude totožný s tím, co známe na Zemi.

A tak světlo, které má v našem trojrozměrném vesmíru konečnou rychlost, opět urazí svých $2,997 \times 10^8$ metrů za vteřinu, i když relativní vteřina bude podstatně větší hodnoty než naše pozemská. To, co umožní světlu letět svou rychlostí, je právě změna rozměru prostoru, kdy jeden metr není tím metrem, jaký známe, a přesto je.

Tento zdánlivý rozpor je dán pouze tím, že jsme přesně nedefinovali nejdůležitější údaj v oblasti relativních dějů: polohu pozorovatele a směr pohybu pozorovaného objektu.

Zásadních poloh je hned několik.

Každá poloha pozorovatele předpokládá, při vyhodnocování dějů, zcela odlišné myšlenkové pochody a nutně se v duchu musíme postupně vcítit do role pozorovatele nejméně ze tří základních stanovišť. Jedním z přirozených stanovišť je Země. Jiné podmínky zavládnou poblíž pozorovaného letícího objektu, a zcela odlišné na samotném objektu. Jedno z nejdůležitějších pozorovacích stanovišť je však mimo naše Universum - vyhrazené pouze Bohu, neboť je pro nás nedostupné.

Nám je povoleno toto místo navštívit jen díky naší představivosti. A tehdy, když použijeme tuto taktiku, můžeme spatřit objekt pohybující se několikanásobně vyššími rychlostmi, aniž bychom upadali do zoufalství, nebo naopak jákali nad tím, že jsme konečně objevili něco jako tachyony či zrušili konečnou rychlost světla.

Vzhledem k relativně odlišným rozměrům bychom mohli (za jistých podmínek) pravděpodobně spatřit i neuvěřitelně velká tělesa s obřími parametry souměřitelnými s rozměry galaxií.

Možná.

Nyní se přesuňme na stanoviště, které je jinak vyhrazené Bohu, neboť je to jedna z našich možností, jak obdivovat Jeho dílo. Tehdy bychom mohli spatřit (kolmo na směr rozpínání vesmíru), jak se v hraničních oblastech vesmíru světlo již nepohybuje a nemůže opustit Universum. Pozorovatel stojící poblíž světelného paprsku

by naopak viděl, že se stále pohybuje svou rychlostí, a ten na Zemi by přísahal, že se pohybuje rychlostmi několikanásobně vyššími, neboť byl svědkem zdařilého efektu relativity, kde velkou roli sehrál směr pohybu pozorovaného objektu. Ale i to je relativní.

Je též možné, že bychom mohli paradoxně vidět - pokud bychom se nacházeli mimo naše Universum (proti směru rozpínání) - náš vesmír jako zdroj energetického záření (nikoli však pohledem třírozměrného světa). A v okamžiku smršťování našeho vesmíru naopak jako cosi, co by připomínalo hypotetické černé díry. Ještě jeden faktor je nutné připomenout - je velmi pravděpodobné, že mezi efekty relativity patří plynulé spojení minulosti s budoucností, neboť naše pevné ukotvení v čase a prostoru - tedy při nízkých rychlostech - by se nekonalo. Ač je to podivné, i my jsme každou noc svědky podobného plynulého prolínání minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Náš pohled na různá souhvězdí nás v naší okamžité přítomnosti zavádí do různě vzdálené minulosti vesmíru - a naopak z pohledu opačného je naše přítomnost budoucností. A to lze zvládnout v jediném krátkém okamžiku. Hmota, čas, pohyb a rozměr jsou specifickým projevem téže energetické interakce několika paralelních prostředí - (dimenzí?), která se v našem třírozměrném světě projevuje tak, jak se projevuje. Přičemž hranice jednotlivých paralelních prostředí není jednoznačně stanovena, nebo naše velmi omezené smysly z jakýchkoliv důvodů vnímají pouze některé dílčí projevy. Typickým případem je celá škála elektromagnetického záření či samotná elektrická energie. Přestože ještě nedávno jsme odmítali vše, co jen trochu zavánělo neviditelností, dnes leccos s viditelnou radostí využíváme. Naše dlouhé televizní večery jsou garantovány právě tím, o čem je řeč.

Celá podstata elektromagnetického vlnění leží mimo naše smysly a pouze část interakcí s naším prostředím nějak vnímáme. Jako světlo nebo teplo. Jindy nás upozorní spálená pokožka, rakovina či oslepnutí, že se cosi podivného kolem nás odehrálo. Vidíme efekty magnetismu i některých elektrických výbojů. Cítíme neblahý vliv elektrické energie, jsme schopni proměřovat i takové záležitosti, jež ještě v minulosti nesměly existovat. A pokud ano, tak by vás ti, kteří mají vždy neuvěřitelný strach před pravdou nebo neznámem, slavnostně upálili na pomalém či rychlém ohni.

Naším dalším cílem nebude nic menšího než neviditelnost, neboť je možné, že vše v našem třírozměrném světě je interakcí několika paralelních prostředí. Jak projevy energetické, tak hmota - včetně své biologické formy. Je docela možné, že známe okamžik, kdy vývoj biologického systému energeticky vyčerpal jedno z energetických prostředí a interakce byla přerušena. Pozůstatek interakce - mrtvé tělo - podléhá dále zákonům svého prostředí a to ostatní přetrvává jako interakce ostatních paralelních prostředí.

Tento model by umožnil, za jistých okolností, řízený a plynulý přestup tam, kde tušíme nicotu vyšších dimenzí.

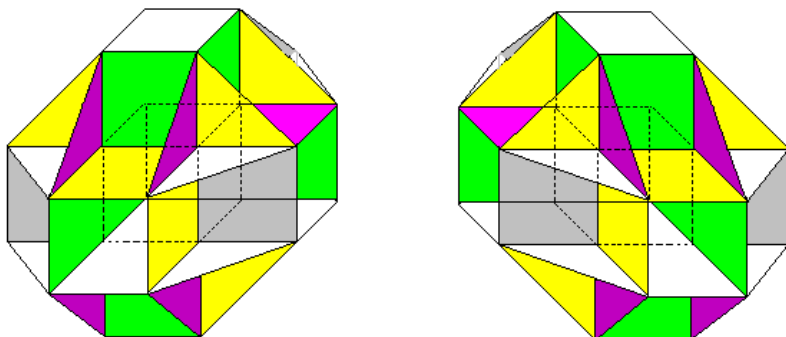
Nyní se pokusme o nic menšího, než je přechod do paralelního světa - do jiné dimenze. Popustíme-li fantazii dostatečně pomyslounou uzdu, odměníme se sami sobě pohledem na nový svět, zcela nesouměřitelný s tím, co potkáváme na své cestě za denními úspěchy. Nejedná se též o nic jiného, než o možnost objevit, alespoň na malou chvíli, neviditelnost. Je též možné, že na druhé straně přirozené bariéry nalezneme sice nicotu, nicméně s nekonečným počtem výstupů v čase i prostoru.

Je jasné, že celý „výlet“ do neznáma by se měl uskutečnit automatickými systémy, neboť není jisté, co vše se přihodí s biologickou formou. Avšak ani tento způsob, jak si za chvíli ukážeme, není bez problému, neboť zdánlivá nicota bude zcela jistě eldorádem zákonů, které i v této oblasti nedočkavě čekají na své objevení.

Pokud bychom tedy do tohoto sporného a více než hypotetického prostředí vyslali sondu, je více než možné, že v okamžiku návratu bychom zjistili, že je nefunkční, a dalo by se s úspěchem pochybovat o její úplnosti. Je velmi reálné, že jednotlivé části zařízení vyrobené v různém čase a prostoru (viz průběh univerzální čáry) by se již nikdy neshledaly. Jiné součásti, ty, které projevují svoji funkci radostným pohybem, by naopak prostoupily jedna druhou - vytvořily by kompaktní celek. Nejdůležitější z nejdůležitějších faktorů, umožňující úspěšně završit tento nezvyklý pokus, musí být aretace sondy. Ustavení ve všech svých stupních volnosti (znehynění) nejméně v osách x, y, z (reálného prostoru). Jakákoliv změna x1, y1, z1 v okamžiku návratu způsobí nevratné změny.

Jediným, avšak žádoucím, efektem by bylo zmizení sondy. Ta by se sice „čas od času“ objevila v našem prostoru a reálném čase,

avšak je možné, že i na několika místech současně. Zvláště tehdy, pokud bychom zanedbali vztah mezi průběhem univerzální čáry a jednotným časem vzniku všech součástí.

Vypustíme nyní pro zajímavost do „čtvrté dimenze“ cvičnou krychli, která má tu výhodu, že může být jednoduše a zcela homogenním pravidelným geometrickým útvarem, vyrobeným v jediném časovém intervalu a prostoru s pevně ustavenou polohou ve všech rovinách volnosti (v opačném případě to, co po pokusu vysuší se zpět do našeho třírozměrného světa, by nebylo již možno nazvat krychlí). Byť by byla vzhledem k průběhu UČ zcela kompaktním celkem. Jak je to možné? Nejdříve je nutné si představit krychli tak, jak bychom ji pravděpodobně spatřili ve čtvrtém rozměru.

Co je však jisté?

Ten, kdo se odváží nebo jednou odváží objevit „neviditelný“ svět, vysvětlí možná i záhadu energetického vměšování i jevů, na které je krátká nejen fyzika, ale i vše, co pokládáme za logické a normální.

*Nemohu přemýšlet jinak od okamžiku,
kdy se mi při jednom z náhodných pohledů
na denní oblohu zhroutil náš sterilní
svět fyziky jako příslovečný domeček
z karet.*

Autor

Spojení minulost - budoucnost

Den poté bylo jasné, že „nesmírné vesmírné“ vzdálenosti jsou nepřekonatelné pouze pro systém, který vynaložil a houževnatě vynakládá obrovské úsilí přesvědčit nás, že je jediným pevným bodem celého Universa.

Bodem, který si osobuje právo rozhodovat o tom, co můžeme a nesmíme vědět.

Systém sice těžkopádný až legrační, ale o to více arogantnější a zákeřnější.

Potomci „svatých“ inkvizitorů.

I dnes není zdravé nepatrně vybočit ze zavedeného a pečlivě (programově?) udržovaného nízkého průměru.

A tak raději zapomenu, co jsem tvrdil o možnosti, že se borci relativity mýlí, když hovoří pouze o jediné možnosti „cestování“ časem.

Pro tento krátký okamžik přistoupím na omezené podmínky oficiální fyziky a budu též přesvědčen, že je možné cestovat časem pouze jedním směrem - do budoucnosti a nikdy zpět.

Rozpomenu se i na svá tvrzení, že neznáme cesty, jak získat spojení s minulostí a budoucností, neboť jsem od jistého okamžiku „optimista“. Majitelé reálných jevů, pohybující se beztravně po naší obloze, takovou techniku však ovládají.

A je jim zcela lhostejné, zda to tutláme, či nikoli.

Jsem velmi prostý člověk a nemám proč nevěřit zprávám, že již několikrát bylo zachyceno rádiové a televizní vysílání společností, které již celá léta neexistují.

Opožděné signály?

Z téhož důvodu jsem fascinován Tezcatlipocovou aparaturou - kouřícím či dýmajícím zrcadlem, které svému majiteli zprostředkovalo (mimo jiné) spojení s minulostí, ale i budoucností.

Televizní i rozhlasový přenos z minulosti do budoucnosti?

Ale i obráceně?

Ač je to k nevíře, odvážím se nyní předložit svoji vlastní variantu takového spojení - doposud nikým nikde nepublikovanou.

Jsem dozajista, „díky nesmiřitelnému třídnímu boji“, jediným (doposud) žijícím opravdu vyučeným zámečnickem, který se odváží nemístně žertovat s „bohy prověřených pravd“, kteří mají ve hře vždy tolik es, kolik uznají za vhodné.

Pokusím se nyní přiblížit to, co bych mohl nazvat „malé zámečnickovo tajemství“.

I za tu cenu, že si je kdosi, se silně vyvinutým smyslem pro společný majetek, bude snažit přivlastnit.

Tedy tehdy, pokud se v následující úvaze nemýlím.

Celý problém navazuje na vše, co jsem o relativitě doposud tvrdil. Až na některé výjimky, platné pouze pro tuto kapitolu. Ač nerad, přiznávám pro tuto chvíli, že:

všechny učebnicové definice, hovořící o čase jako vektoru, mají pravdu,

časem se dá cestovat pouze jedním směrem a to směrem do budoucnosti,

přestup do jiné dimenze a jistý způsob „neviditelnosti“ je nežádoucím výmyslem.

Vše ostatní zůstává v platnosti. Včetně konečné rychlosti světla v našem třírozměrném vesmíru a možnosti, že „majitelům“ U.F.O. nečiní problém dosáhnout během několika okamžiků rychlosti srovnatelné s tím, čemu říkáme rychlost světla.

Neuvěřitelná zrychlení (potažmo zpomalení), která se podle naší fyziky nedají přejít ani obejít.

To je prozatím neměnná pravda.

Ale kdybychom věřili našim velikanům fyziky doslova vše, pak bychom nikdy nejezdili vlakem. Tehdy vedli učené spory a přesvědčovali okolní svět svými matematickými výpočty o tom, že při vyšších rychlostech (než je 40 - 60 km/hod.) bude všechen vzduch z vagonů odčerpán a všichni cestující se udusí...

Nikdo nepřezíje zběsilou jízdu železného oře řízeného šilenými dobrodruhy.

Milí čtenáři a badatelé. Popusťme nyní, na krátkou chvíli, opět uzdu své fantazii a proměňme se v hypotetické malé šedivé „venkovany“, kteří se jednoho pochmurného dne v galaxii Zeta Reticulli (vzdálené 37 světelných let) rozhodli, za účinné pomoci některých domorodých náčelníků, anektovat naši planetu.

Byl vypracován plán, ve kterém se mimo průběžného studia živého a neživého materiálu, dočasně soustředěného na planetě (s cílem jeho bezodpadního využití), počítá i s relativně krátkým dlouhodobým ovlivňováním domorodců, ale i s postupnou infiltrací našich sil do náčelnických klanů.

Vše musí probíhat nepozorovaně.

Jak vzhledem k domorodcům, kteří by svým odporem celou záležitost jistě nepodporovali, tak vzhledem k ostatním „vnějším silám“.

Naše možnosti jsou (díky příslibu v této kapitole) omezeny a my můžeme „cestovat časem“ pouze do budoucnosti.

Potřeby invaze však hovoří jasně: Je nutné proniknout do různých dob minulosti, ale i budoucnosti planety.

A nejen to.

Je nutné mezi různými obdobími budoucnosti i minulosti navázat dostatečně pružné vzájemné rádiové i televizní spojení (jak jinak, když jiné lepší neznáme). Spojení, které bychom mohli nazvat „lokální informační síť“ mezi minulostí a budoucností.

Je to dostatečně šílené, aby to mohlo být pravda?

Uvidíme.

Obrňme se nyní svatou trpělivostí, neboť se v další části neobejdeme bez matematiky. Nic se však nestane, jestliže přeskochíme příslušný počet matematických symbolů a vzorců.

Ty slouží pouze k potvrzení myšlenky, která není nezajímavá a svým způsobem je i originální. I když není z mnoha důvodů dotažena do úplného konce.

Abychom vše snadněji pochopili, vypracujeme nejdříve cvičný invazní program, ve kterém budou zvoleny takové míry, které nebudou náročné na výpočty.

Cvičný program umožňuje vyslat k Zemi pouze omezený počet létajících aparátů. Přesně takový počet, který umožní pouze dokumentovat reálnost zamýšleného projektu. Ale i oběžné dráhy pracovních stanic jsou zvoleny tak, aby byla usnadněna kontrola pravdivosti tvrzení.

V den „D“ zamíří dvanáct našich strojů k sluneční soustavě, v níž se nachází objekt našeho zájmu. Stroje se pohybují rychlostmi srovnatelnými s rychlostmi světla.

Celých 37 absolutních (pozemských) světelných let poletí flotila zařízení určených pro krátké dolety. Jednotlivé aparáty poletí (vždy ve dvojicích) nepatrně rozdílnými rychlostmi - interval rychlostí se však bude nacházet v té oblasti, ve které již dochází k lavinovitému nárůstu relativního času.

Za chvíli zjistíme, že (byť nepatrně) různé rychlosti způsobí takový konečný efekt, že bude možno tvrdit, že první fáze programu naší mise byla více než úspěšná.

V okamžiku, kdy první vesmírná plavidla dorazí k Zemi, budou postupně ve dvojicích navedena na různou kruhovou dráhu poblíž vyhlédnuté planety.

A to tak, že jednotlivé obvody kruhových drah (v tomto učebnicovém příkladu) budou právě rovny rychlostem jednotlivých dvojic U.F.O. (viz dále obrázek č. 1).

Takové uskupení plavidel má hned několik výhod. Každá z dvojic oběhne svůj kruh za jednu vteřinu, neboť se stále pohybují rychlostmi světla. (Jak vidíte, jsem člověk přející a udělám radost i těm, kteří se vždy poohlížejí po nějaké holi, zahlédnou-li vhodného psa - zcela jsem totiž zanedbal parametry volantu.

Snad i proto, že podobného efektu lze dosáhnout nejen jakýmkoliv násobky oběžných cest, či poloměrů. Potěším také jejich srdce, neboť jsem též zcela úmyslně zanedbal neuvěřitelně velké dostředivé a odstředivé síly. Ale to je mé „velké“ tajemství.)

Úhlová rychlost všech zúčastněných létajících aparátů je stejná (6,28), a co je nanejvýš zajímavé: z jednotlivých plavidel lze provést vizuální kontrolu ostatních stejně obíhajících plavidel. (Pozor však na relativní čas každé dvojice.) Za nepatrnou chvíli jsou tedy všechna plavidla téměř „na dosah ruky“ vzhledem k malému rozdílu rychlostí (potažmo poloměru okružné dráhy).

I když mnohý radista potvrdí fakt, že vidím-li objekt svého zájmu, ještě to neznamena kvalitní spojení. Je však velmi pravděpodobné, že se to může, při jisté úrovni usilí, podařit.

Když bychom celou záležitost probrali až do konce, zjistíme, že je velmi reálné rádiové a televizní spojení mezi objekty letícími tak blízko sebe, přestože relativní čas probíhá na každé z dvojic letících objektů odlišně.

Ale i ten nejrychlejší byl již totiž i ve své minulosti na stejné dráze.

Nyní to nejdůležitější.

Oběžná dráha plavidel byla zvolena tak, aby se při každém oběhu - v tomto případě jednou za vteřinu - setkala se Zemí. Je jasné, že se při dalším setkání nedá uvažovat o kruhové dráze, ale spíše o dráze podobající se jemné spirále.

Každé další setkání s planetou Země se bude v tomto cvičném programu konat každou vteřinu.

Nastává vrcholný okamžik celého pokusu.

Vždy jedna ze dvojice invazních lodí zůstane i nadále na své „okružní dráze“ a ty druhé zbrzdí svůj let a přistanou na planetě.

A právě nyní se stane cosi neuvěřitelného!

V tomto vrcholném okamžiku se vzájemně stanou zúčastněná plavidla neviditelná.

Zmizí tak, jako když vypnete televizní přístroj.

Plavidla přistála v různých epochách Země!

Jak je to možné? Vzhledem k rozdílným zrychlením probíhá na jednotlivých objektech různý relativní čas, který se délkou letu „akumuluje“.

V okamžiku přerušení letu se musí vyrovnat napětí mezi relativní a absolutní složkou času. Tehdy se živá i neživá hmota synchronně napojí na průběh univerzální čáry - v závislosti na relativní složce času.

Jejich dvojnici - objekty, které zůstávají na oběžné dráze, se stávají nejen retranslačními stanicemi, obstarávajícími čilé oboustranné spojení.

Jsou také stanicemi přestupními - umožňujícími vyrovnávání relativního času jednotlivých posádek tak, aby bylo možno domorodým náčelníkům i nadále tvrdit, že my LGM (Little Grey or Green Men - Malí šediví nebo zelení mužici) jsme jejich nesmrtelní bohové. Nicméně vše je na tomto světě relativní, a tak si nechme i tento problém do dalšího dílu, nebo jiné podobné opovázlivosti.

Nastává okamžik pravdy, kterému jsem se vyhýbal „jako čert kříží“. Je načase výpočty zjistit, co se vlastně odehrálo. Zastavme tedy celou invazi právě v okamžiku, kdy se U.F.O. poprvé „dotkly“ Země.

Víme o nich, že poletí celých 37 absolutních světelných let. Označme si jednotlivé dvojice plavidel písmeny $U_1 \dots U_n$.

Přiřadíme každé dvojici „strážných a badatelských“ U.F.O. takové rychlosti, aby po 37 absolutních světelných letech měla každá ze dvojic možnost přistát v předem určené budoucnosti planety.

Relativní složka času má ještě jeden velký význam, zejména pro možné spojení směrem z budoucnosti do minulosti. Proto je tvořena rychlost všech zúčastněných dvojic nejen časem dějinné epochy Země, ale také čísly 6, 12, (18), 24, 36, 48, 72 (řada čísel Salamounových klíčů).

Proč byla použita právě tato kombinace čísel, bude vysvětleno o něco později.

Stejně tak bychom mohli použít škálu hodnot, které jsou součástí mayského kalendářního systému, o němž hovoří i pan Däniken ve své knize „11. srpen 3114 př. Kr., den, kdy přišli bohové“. Božský cyklus 73 let po 260 dnech (Tzolkin) v kombinaci s pozemským kalendářem (Haab - cyklus 52 let po 365 dnech) by však vytvořil s číslem 18 980 konečný efekt s podstatně větším časovým intervalem.

Časovým intervalem celých 11 581 let.

Ve zmíněné knize hovoří autor o bozích, kteří navštěvovali mayské nebe v pravidelných intervalech každých 5,2 roků a při návratu, vždy za 52 pozemských let, spočinuli na své domovské pla-

netě. Jestliže se opravdu v roce 3114 př. Kr. uskutečnila první návštěva, pak poslední z této várky by měla proběhnout až v roce 8 467. To je příliš velký časový rozdíl, který není pro názornost našeho cvičného programu vhodný.

Nicméně jako „bojový“, plně akční, zcela vyhovuje, zejména tehdy, jestliže by rok 3114 byl jedním z dat přistání a počátek by byl posunut do hlubší minulosti.

V našem cvičném plánu LGM si zcela náhodně vybereme datum startu z domovské galaxie a to tak, abychom na Zemi působili v časovém intervalu 1943 let. Za rok našeho startu zvolme rok 852 po Kr.

První U.F.O. musí přistát na Zemi v roce 1166 po Kr. Druhý v roce 1259 po Kr. Třetí v roce 1444 po Kr. a rok 1629 bude patřit čtvrtému v pořadí. Pátý přistane v roce 1999 po Kr. a první fáze mise bude ukončena rokem přistání posledního z nich - 3109 po Kr. Od tohoto záměru se odvodí nejen rychlosti jednotlivých dvojic, ale i relativní složka času. Délka letu pak určuje „akumulaci“ této složky. Pro názornost si provedeme výpočet nejrychlejší dvojice, která má přistát v roce 3109 po Kr. Parametry ostatních dvojic si pouze vypíšeme (viz tabulka č.1).

U.F.O. - U_1

start	852 po Kr.
navedení na oběžnou dráhu	889 po Kr.
a zastavení letu	
přistání v roce	3109 po Kr.
časový interval	2220 abs. let
zakódovat číselnou řadu	6 : 360 = 0,0166666
do relativní složky času	37 : 2220 = 0,0166666

$$\cos \alpha = \frac{t_{\text{relativní}}}{t_{\text{absolutní}}}$$

$$\sin^2 \alpha + \cos^2 \alpha = 1$$

$$\cos \alpha = 0,0166666$$

$$\sin \alpha = \sqrt{1 - \cos^2 \alpha} = \sqrt{1 - 0,0166666^2}$$

$$\sin \alpha = 0,9998611 \quad v_1 = 0,9998611 \times c$$

$$v_1 = 2,9965834 \times 10^8$$

$$m \times t = 1 - \text{hmotnost při zrychlení}$$

Tabulka č. 1:

	číslo řady	interval (roky)	cos α	v x 10 ⁸ (m / sec)	m = 1 / t (kg)	váha (kg)
U ₁	6 : 360	2220	0,0166666	2,9965834	60	12000
U ₂	12 : 360	1110	0,0333333	2,9953342	30	6000
U ₃	18 : 360	740	0,05	2,9932513	20	4000
U ₄	24 : 360	555	0,0666666	2,9903325	15	3000
U ₅	36 : 360	370	0,1	2,9819772	10	2000
U ₆	48 : 360	277	0,1333333	2,9702403	7,5	1500

„To přeci není možné a odporuje to všemu, co známe.“ Tak prý hovořili odborníci jednoho krásného dne roku 1991, když se znena-dání ozvaly nouzové signály lodi Gemini, která údajně zmizela krátce po startu před 28 roky.

Záchranná loď vylovila z moře neporušenou kabinu s astronautem, jehož jméno mělo být Charles Hinson.

Nikdo o podobné misi NASA z roku 1963 nic neví, ale to vůbec nemusí znamenat, že se jedná opět jen o programovou dezinformaci. Tuto zprávu přinesly mnohé noviny s dalšími detaily. Modul Gemini nesl zásoby na šestiměsíční let.

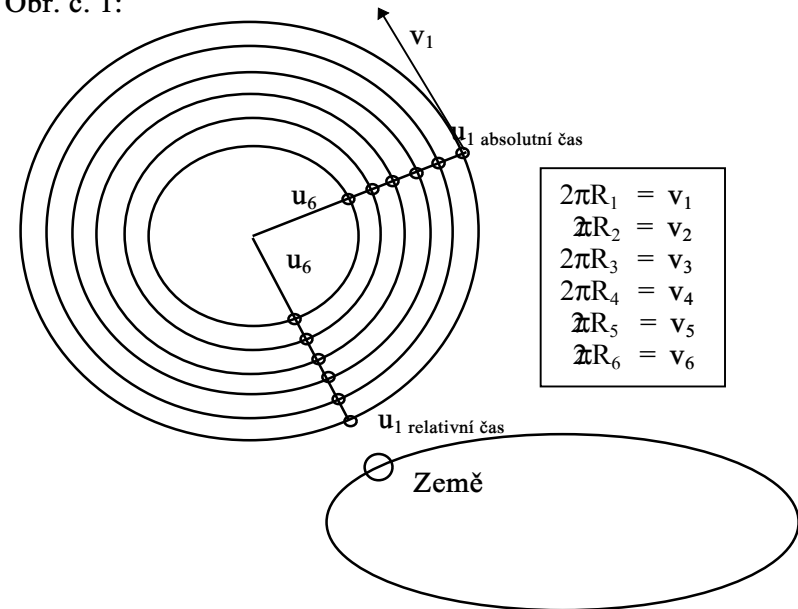
Doba 28 let se zdá být v tomto okamžiku holým nesmyslem.

Charles Hinson (v době startu ve věku 41 let) je v současné době v psychiatrické péči. Jeho paměť jeví velké narušení. Jediná slova, která vyslovil, se vztahovala k mimozemské entitě, která jej pravděpodobně „zkoumala“. „Musíte to pochopit - ONI jsou nepřátelé.“

Odporuje to všemu, co známe, tvrdí odborníci.

To je také jeden z důvodů, proč vznikla právě tato kapitola.

Obr. č. 1:

Vraťme se nyní do okamžiku, kdy U.F.O. přistály na Zemi. V tomto okamžiku zůstalo na oběžné dráze zbývajících šest stanic, které mají stále akumulovanou relativní složku času.

Jak je již patrné, vzhledem k poměrně malým rozdílům rychlostí jsou vzdálenosti mezi jednotlivými objekty velmi malé.

Vzdálenost mezi U_1 a U_2 je 19 km 890 m.
 Vzdálenost mezi U_2 a U_3 je 33 km 170 m.
 Vzdálenost mezi U_3 a U_4 je 46 km 480 m.
 Vzdálenost mezi U_4 a U_5 je 133 km 40 m.
 Vzdálenost mezi U_5 a U_6 je 186 km 890 m.

Zopakujme si některé detaily pokusu. Objekty obíhají nepatrně rozdílnými rychlostmi srovnatelnými s rychlostmi „c“ a to v té fázi, kdy dochází k lavinovitému posunu relativního času.

Hmotnost se sice rovněž zvyšuje, avšak pro nás LGM na přijatelnou míru.

Všechny objekty se pohybují synchronizovaně tak, že mají stejnou úhlovou rychlost - vždy za jednu absolutní vteřinu oběhnou svoji dráhu. Absolutní čas má stejnou úhlovou rychlost.

Vesmírné lodě ležící na delších drahách mají vždy vyšší akumulaci relativního času - leží, pro objekty na vnitřních drahách, v jejich budoucnosti.

A naopak. Objekty na vnitřních drahách leží v minulosti plavidel na vnější dráze.

Vzhledem k stejné úhlové rychlosti jsou však pod stálou a vzájemnou vizuální kontrolou.

Jejich vzájemná rychlost je rovna nule. Nepohybují se.

Jak již víme, nárůst relativní složky je na jednotlivých objektech různý a nebyl by (ani náhodou) synchronní, tak jako čas absolutní.

Tím, že jsme do jednotlivých rychlostí a časů (na začátku pokusu) „zakleli“ číselnou řadu 6, 12, (18), 24, 36, 48, 72, 360, zjistíme, že čísla 360, 180, 120, 90, 60, 45 a jejich násobky jsou okamžiky, kdy je dokonce synchronní i relativní složka jednotlivých vesmírných lodí.

A nejen to!

V těchto okamžicích je zajištěna i synchronizace mezi absolutní a relativní složkou „výzkumných“ U.F.O. A to vždy v okamžiku, kdy se setkávají s planetou - každou šestou relativní vteřinu.

Mezi objekty na oběžné dráze a jejich „dvojníky na planetě“ probíhá neustále vzájemné spojení - zvuk i obraz. A to i přes nesporný fakt, že mezi nimi stále rozvírají pomyslné nůžky relativní složky.

Zapomenu-li na vše, co jsem doposud tvrdil, je nepopíratelným faktem, že ačkoliv je objekt na oběžné dráze poněkud posunut do budoucnosti, byl v každém okamžiku své minulosti na stejné oběžné dráze. A protože se tentýž objekt pohybuje nedaleko (na dohled) objektu, jehož relativní čas jej posunuje do daleké budoucnosti, je zpráva z roku 1166 předána promptně až v roku 3109.

Je zcela jisté, že jednotlivé invazní výsadky by byly frustrovány skutečností, že jejich kolegové na oběžných drahách se dožijí absolutního věku hraničícího s nesmrtelností - např. pro operátory na stále obíhajícím objektu U_1 uběhlo, od okamžiku přistání druhého z dvojice U_6 , necelých 261 let. Pro výsadek z dvojice U_6 by uběhlo mezitím neuvěřitelných 2220 let. Jiný problém by řešili ti na U_1 , ale i ti ostatní na oběžné dráze. Pokud se všichni zúčastnění LGM chtějí po prvé fázi invaze setkat v jediném stejném okamžiku, musí ti, co se pohybují na svých oběžných drahách, ale i ti z výsadku, změnit svoji polohu v čase. Datum setkání byl stanoven na rok ležící pro všechny zúčastněné „experimentátory“ v budoucnosti - v roce 3115 po Kr.

Zanedbáme-li čas, pro všechna organizační opatření, uběhlo by na Zemi pro každého z výsadku šest let.

Všechny úkoly jsou splněny, zprávy do budoucnosti i minulosti vyslány, a tak jednotlivé výsadky po několika dnech své mise na Zemi vystartují zpět na oběžnou dráhu, kde se setkají se svými partnery z jednotlivých dvojic.

Ve chvíli svého startu se již dávno v budoucnosti setkávají s ostatními v roce 3115 po Kr. Celá akce netrvala pro každého ze zúčastněných - od okamžiku startu ze své domovské galaxie - ne déle než 221 dní (2263 absolutních let \times 0,0166666 $t_{\text{relat.}}$).

Od okamžiku „přistání“ uplynulo pouhých 36,5 dne (6 absolutních let \times 0,0166666 $t_{\text{relat.}}$). Celkem tedy asi 261 + 10 dní.

Jak je to možné?

Aby se mohl výsadek spojit se svými „dvojčaty“, musí se jejich letoun urychlit tak, aby byly jeho absolutní a úhlová rychlost (tedy i

poloměr okruhu) stejné. Je zabezpečena i již zmíněná synchronizace relativní složky.

Posádka přestoupí do objektu, který zůstal trvale na oběžné dráze a jehož relativní čas se stále akumuluje. Je pouze o několik dní starší než jejich „dvojníci“, kteří doposud neopustili „svoji oběžnou dráhu“.

Opuštěné U.F.O. je od tohoto okamžiku řízeno automaticky výpočetní aparaturou U_1 a přechází na podstatně odlišnou oběžnou dráhu - s mnohem menší rychlostí, ale větším poloměrem. A tak, aby jednotlivá automatická plavidla měla všechny výhody synchronizovaného obletu. Stávají se retranslačními a monitorovacími zařízeními, stanicemi sloužícími těm, kteří se doposud ve své minulosti brouzdali po planetě a sdělovali místním překvapeným šamanům a náčelníkům domorodců, že se pohybují časem. Že znají vzdálenou minulost, ale i mnohé děje v budoucnosti. V té, kde se titíž „nesmrtelní“ bohové současně vyskytují, nebo - chcete-li - budou teprve vyskytovat.

Vraťme se do okamžiku, kdy se setkávají dvojice posádek. Nyní jsou možné dvě cesty, jak se bez nesnáží posunout v čase do budoucnosti, neboť nedaleko (ve své minulosti) obíhá druhé nejrychlejší plavidlo U_2 .

První cesta spočívá v urychlení všech plavidel tak, aby „dohnala“ relativní čas objektu U_1 .

Druhá cesta je podstatně rychlejší.

Objekty U_1 a U_3 s příslušnými rychlostmi změny dráhu, aby se přiblížily plavidlu U_2 tak, aby vzdálenost (kvůli zmapování celého pokusu) nebyla větší než jeden centimetr.

Posádky přestoupí do U_2 . Jeden z daleké absolutní budoucnosti druhý z minulosti. V tentýž absolutní okamžik. Minulost a budoucnost zde nehrají žádnou roli. Zprávy z minulosti do budoucnosti nebyly žádným problémem. Vše, co bylo doposud v cvičném programu podniknuto, vytváří velmi zajímavé podmínky i pro cestu opačným směrem. Jedinou podmínkou je nutnost, aby pro všechny zúčastněné ležela minulost v jejich budoucnosti. A tak bylo možno splnit podmínku této kapitoly.

Podobně se zachovají i posádky zbývajících plavidel. Objekt U_2 je urychlen tak, aby dosáhl v přijatelném intervalu relativní

složky směřující do roku 3115 po Kr. Zbývajících prázdná plavidla se mohou stát automatickými sondami, nebo mohou být urychleny tak, aby

v krátké chvílce v budoucnosti opět sloužily svým majitelům.

Celé období plánovaného intervalu je pod neustálou kontrolou prostřednictvím ústřední retranslační stanice, stále obíhající původní rychlostí po své dráze.

Čas od času domorodci zachytí některé předávané informace. Nerozumějí jim, neboť jsou buď velmi urychleny, nebo velmi zpomaleny. Nevědí si rady ani s těmi, které v minulosti přebrali z jejich televizního a rozhlasového vysílání.

Opožděné signály?

To vše lze provést i s menším počtem vesmírných lodí. Na druhé straně my LGM vlastníme tisíce a tisíce takových, ale i dokonalejších strojů s technologiemi entity staré několik desítek milionů let. My malí šediví trpaslíci jsme vašimi velkými bohy minulosti, přítomnosti, ale i budoucnosti.

Jsme tu!

A nic s tím nemůžete udělat. Vaši šamani a náčelníci, v souladu s našimi plány, souhlasně přikyvují a co je nejdůležitější - mlčí.

Centurie X./74

*An revolu du grand nombre septieme,
Apparoitra temps ieux d'Hecatombe:
Non eloigné du grand age millie(s)me.
Que les entrez sortiront de leur tombe.*

*Uplynulo velké číslo sedm,
přichází čas Hekatomb:
není vzdálen věk velkého tisíciletí,
kdy mrtví vystoupí ze svých hrobů.*

Micela ce rna de nra bna

Vše co jsem napsal lze s úspěchem pokládat za fikci. Snad i proto, že jsem mnohé propojil s každodenní realitou.

Nemohu za to, že dramatický vývoj světového dění překonává vše, co kdy bylo v oblasti sci-fi vymyšleno. Mnohé události mohou být inspirací i pro ty nejkrvelačnější autory hororových scénářů.

autor

Závěr

Nejdříve odpovím těm, kteří mne léta přesvědčovali televizními a novinovými pravdami, co jsou nebo naopak nejsou U.F.O.

Velmi milí a pracovití desinformátoři.

U.F.O. (ty technicko- fyzikální jevy, o kterých bezpečně vím, že neprošly vašimi rukama) zcela jistě nejsou:

planeta Venuše
meteorologické i jiné balony
zanikající družice jakéhokoli druhu
bolidy a meteority
letadla pozemské proveniencce
odrazy světél i čehokoli jiného
davovou halucinací
výplodem hysterie
výmyslem megalomana
polární září
kulovým bleskem
světélkujícími mračny

Jistěže výčet vašich nesmyslných nápadů není úplný. Považují však tuto záležitost za dávno vyřízenou. Snad i proto, že jste ještě nestačili zakázat pohled směrem vzhůru - na krásné modré nebe.

Ať již je zatvrzelé mlčení čímkoli, lze je považovat za Velký průšvih. Neboť ten, kdo vede slepé k propasti a tvrdí, že propast není propastí, má zcela jistě nedobré úmysly.

To samé lze tvrdit i o těch, kteří vysvětlují podivnosti kolem nevysvětlitelných technicko-fyzikálních jevů k obrazu svému.

Vážený čtenáři. Nyní je načase říci, co U.F.O. skutečně jsou. Není toho mnoho, co se odvážím tvrdit, ale také nikoli málo. „Upaluje se“ i za „menší“ pravdy.

Nad územím našeho státu, ve vzdušném prostoru, za který odpovídá protiletectká obrana, se s pravidelnou jistotou pohybují technicko-fyzikální jevy. Mnohé z nich byly monitorovány zmíněnou institucí a došlo i ke kontaktům s našimi bojovými letouny.

Zcela bezpečně lze tedy tvrdit, že ministerstvo obrany předává všechny případy složkám, které si ani nedovolím pojmenovat. Bylo by zcestné se domnívat, že prezident jakéhokoli státu stál nebo stojí mimo hru.

O neznámých jevech lze hovořit i jako o objektech transformujících svůj tvar tak snadno, jak si je jen možno představit. I jejich obdivuhodná schopnost mizení je cosi, co se zcela vymyká našemu chápání.

Objevují se v rozdílných formách i tvarech. Velikost se pohybuje od 6 do 1000 metrů. Některé z nich jsou schopné dosáhnout z nulové rychlosti (v první vteřině letu) až 80 000 km/hod.

Logicky reagují na vnější podněty a některé z nich „projevují“ zájem i o jedince, kteří zcela jistým způsobem zadají příčinu.

To byly přelety za bílého dne.

O nočních lze s úspěchem tvrdit, že i astronomové zřejmě v práci spí a jejich fotografické přístroje fungují zásadně pouze tehdy, kdy se to hodí.

Tímto je srdečně zdravím a doufám, že okna vesmíru jsou skutečně dokořán.

Toť vše.

Neboť mnohé se ještě musí přihodit. Ale o tom v jiném čase i jiné knize.

Snad.

Zachariaš

Kap. 5./ verš 1.

*Potom opět pozdvihna očí svých,
uzřel jsem, a aj svítek (kniha) letící*

Kap. 5./ verš 2.

*I řekl mi: Co vidíš? Jemuž
jsem řekl: Vidím knihu letící, jejíž
dlouhost byla dvacítí loktů a
šířkost desíti loktů*

Kap. 5./ verš 3.

*Toto prokletí vyjde na šířkost
vší země...*

Kap. 5./ verš 6.

*I řekl jsem: Co jest? Kterýž
odpověděl: Toto jest efi vycházející.
Řekl také: Toto jest oko její prohlédající všecku zemi.*

Efa (efi) - měrná nádoba v podobě hluboké mísy.

Kap. 5./ verš 7.

*A aj, plech tlustý olověný
nesen byl (nadzdvižen), a přitom
žena jedna, kteráž seděla uprostřed té efi.*

Kap. 5./ verš 8.

*I řekl: Toto jest bezbožnost.
I uvrhl ji doprostřed té efi,
uvrhl i ten plech olověný na vrch její.*

Kap. 5./ verš 9.

*A pozdvihna oči svých, uzřel, a aj dvě
ženy vycházely, majíce vítr v křídlech svých.
Měly pak křídla podobná křídlům čapím,
a vyzdvihly tu efi mezi zemi a nebe.*

SEZNAM LITERATURY

- Česká biblická společnost: Bible Svatá - 1991 - podle posledního vydání kralického z roku 1613
- Michael de Nostradam: Les Vrayes Centuries et Propheties de Maistre Michel Nostradamus
Vydáno v Cologne roku 1689
Nakladatel Jean Volcker
- Leonard Schultze - Jena: Popol Vuh, posvátná kniha Quichů, guatemalských indiánů
Překlad: I. Slavík
Nakladatelství Odeon, Praha 1976
- Marek Bydžovský: Svět za tří českých králů - kronika z let 1526 - 1596 (z Florentína)
Nakladatelství Svoboda, Praha 1987
- Překlad: B. Hromádka:
L. Matouš
J. Prosecký
J. Součková
Mýty staré Mezopotamie
Překlad sumerských, akkadských a chetitských klínopisných tabulek
Nakladatelství Odeon, Praha 1977
- I. R. Grigulevič: Dějiny inkvizice
Překlad Vlasta Boudyšová
Nakladatelství Svoboda, Praha 1973
- Miloslav Stingl: Indiáni včera, dnes a zajtra (Indiáni včera, dnes a zítra)
Vydavatelství Obzor,
Bratislava 1982
- C. W. Ceram: Bohové, hroby, učenci
Nakladatelství Orbis, Praha 1975
- Z'ev ben Shimon Halevi: Vesmír v kabale
Nakladatelství a vydavatelství
Volvox Globator, Praha 1994

- Dušan Zbavítel: Starověká Indie
Nakladatelství Panorama, Praha 1985
- Autor neuveden: Nostradamus a jiní
(originál vydán v Německu - Realis Ver-
lags - GmbH, Munchen)
Překlad: J. Fischl
Vydavatelství Timy, Bratislava 1995
- Jan Kefer: Praktická astrologie
Nakladatelství Trigon, Praha 1993
- Elifas Lévi: Věda duchů - zjevení tajného dogmatu
kabalistů (La Science des Esprit)
Nakladatelství Trigon, Praha 1991
- Jaroslav Čvančara: Akce atentát
Nakladatelství Magnet Press, Praha 1991
- Michael Hessemann: Poselství z vesmíru
Nakladatelství Etna, Praha 1993
- Erich von Däniken: Důkazy z pěti kontinentů
Nakladatelství Dialog, Praha 1992
- Erich von Däniken: Ve stopách všemocných
Nakladatelství Dialog, Praha 1993
- Erich von Däniken: 11. srpen 3114 př. Kr., den, kdy přišli
bohové
Nakladatelství Baronet, Praha 1994
- Snímky piktogramů převzaty z časopisu Magazin 2000 r. 1996

OBSAH

Kdo ví?	5
Mocný drak Země	8
Smlouva o sestupu	14
Velký sestup okřídleného hada	24
Bitva s démony?	32
Tajný jazyk Velkého Inky?	41
Podivná znamení	56
Mayské písmo	60
Mimosmyslové vnímání	68
Zjevení z Fatimy	73
Zjevení z Medžugorje	82
Rasa, která nás nahradí	88
Blízká setkání čtvrtého druhu	92
Mimozemská invaze démonů	102
Den poté sestoupí na Zem	111
Tajná vláda brutální bestie	120
Bohové, strůjci velkého konfliktu	130
Relativita?	138
Nejméně čtvrtý rozměr	149
Spojení minulost - budoucnost	157
Závěr	170
Použitá literatura	173

Zdeněk Patrick
cyklus

Poslední div světa (3.díl)

Vydalo DAM 2000 Publisher, Praha 2002
Překlad Nostradamových veršů: Ing. Zdeněk Šmitmajer
Verše - mota kapitol: Vlasta Šmitmajerová

zásilky na dobírku vyřizuje DAM 2000 Publisher

www.nostradam.cz

zdenekpatrick@seznam.cz